

The background of the cover is white and features a repeating pattern of blue circular icons. Each icon is a stylized representation of a person's head and shoulders, with a white circle for the face and a blue shape for the neck and shoulders. The icons are arranged in a grid-like pattern, with some overlapping the edges of the frame.

Svět ve 2D

Kniha studentů UTB

Marek Kos, Klára Suchánková
a kolektiv

Marek Kos, Klára Suchánková
a kolektiv

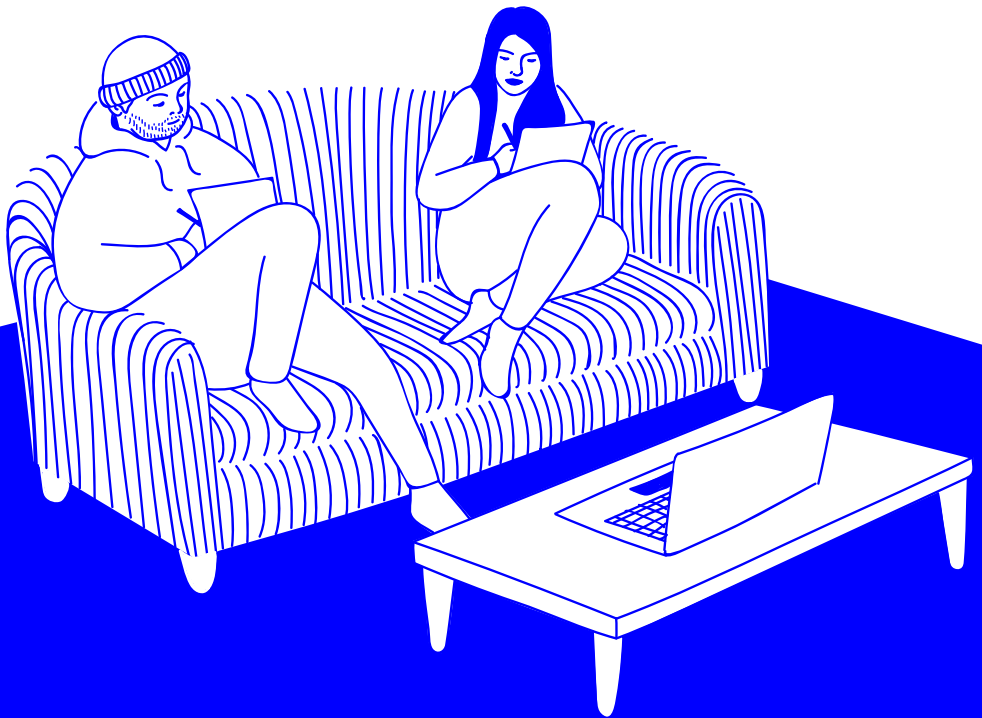
Svět ve 2D

Kniha studentů UTB

text © Marek Kos, Klára Suchánková a kolektiv
Grafická úprava, sazba, ilustrace, obálka © Sára Hlásenská
©Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně, 2022

ISBN 978-807678-075-0

„Dříve fikce,
dnes skutečnost,
v budoucnu snad pouze
hořkosladká vzpomínka.“

Jarmila Kollová

Doba covidová

Slova myšlenek, slova života a slova lidí,
mluví, píšou vše, co v životě vidí.
Jsou to kritiky, nadávky bez chvály,
vzpomínky, čeho se před nedávnem vzdali.
Litují, přemýšlí a trápí se,
přejí si, ať dávný čas zase vrátí se.
Marně se snaží vše dál posunout,
i nemoc, co stala se nám osudnou.
Čekají na konec hluboko v dálce,
prohrávají v boji v pandemické válce.
Děsivé představy z naší nové doby,
uvízlé ve spárech svojí vlastní zloby.
Pykají za hříchy, za co kdo je trestá,
chtějí se opět smát, o tom je ta cesta.

Pandemie opět slíí. Šíří se napříč kontinenty. Vláda uzavírá hranice okresů. Na všech hlavních trasách budou nasazené policejní a vojenské hlídky. Při přejezdu do jiného okresu se bude nutné prokázat čestným prohlášením, ve kterém musí být uvedený důvod cesty. Situace se stále ani po několika měsících nelepší. Nouzový stav trvá téměř rok a o rozvolňování nastolených opatření se v nejbližší době vláda nechystá jednat. Ekonomika státu je v troskách. Všude probíhají demonstrace a nepokoje. Lidé se buď bojí nákazy nebo brojí proti vládním nařízením. Vláda ztratila důvěru lidí a nikdo neví, co bude dál. „Neopouštějte své domovy. Všude venku noste respirátory a buďte k ostatním ohleduplní,“ vyzývá občany České republiky v dopoledním rozhovoru ministr zdravotnictví.

Video skončí. Ještě jednou zkouším aktualizovat instagramový profil televizní stanice, jestli nějaké další nepřibylo. Nic. Sjednu na hlavní stránku a jako první příspěvek na mě vyskočí velký černý vykřičník na sytě žlutém pozadí. Pod ním je napsáno: „Zákaz vycházení od 21:00 do 5:00 je stále v platnosti“. Oči mi sklouznou na čas. 21:27. Srdce mi začne prudce bít. Cítím, jak se mi potí ruce. Neměl jsem jít nakupovat takhle pozdě. Měl jsem se na to vykašlat a pít vodu, řeknu si v duchu sám pro sebe. Zapnu připravený playlist a zastrčím telefon do kapsy zimní bundy. Z okna trolejbusu vidím malé cihlové Baťovy domečky zalité světly pouličních lamp. Všechny stejné. Jeden vedle druhého. Trolejbus začne brzdit, až úplně zastaví. Dvoukřídle dveře se otevřou a dovnitř pronikne ledový venkovní vánek. Cítím, jak mi na těle vyskakuje husí kůže. Zprudka se zvednu a vystoupím z autobusu na zastávku. Nikde nikdo.

Nade mnou se ozve hrom. Cítím, jak se mi dešťové kapky vsakují do huňaté žluté čepice. Svižným krokem se rozejdu k přechodu. Na zelenou nečekám, i s červeným panáčkem přeběhnu na druhou stranu. Několikrát se rozhlédnu, abych se ujistil, jestli nejede nějaké policejní auto. Přechod nechávám za sebou a běžím do vedlejší uličky, abych snížil riziko, že mě někdo chytí. Dům, ve kterém bydlím, je už jenom dva bloky ode mě. Snažím se vyhybat světlu lamp, abych byl co nejvíc nenápadný. Žije tu dost lidí, kteří sledují pravidla a nařízení víc než policie. Nechci riskovat, že mě někdo z nich zahlédne a nahlásí. Mám nějakou tu výšku a moje žlutá čepice už takhle poutá dost velkou pozornost.

V místních ulicích jsem poměrně známý. Co si budeme povídat. Každý student někdy uspořádal party, která nebyla zrovna tolerantní vůči sousedům a nočnímu klidu. A když se něco nekalého semlelo,

za chvíli to věděla celá naše čtvrť. Noční návštěvy policie byly běžnou praxí, ale z toho jsem už vyrostl. Nebo jsem možná neměl ani na výběr, když jsou nařízení, jaká jsou. Až se všechno otevře, nebudeme mít ani kam zajít posedět nebo si zatančit. Všechno do té doby zkračuje, pomyslím si se zoufalstvím ve tváři.

Konečně zahlédnu vchodové dveře našeho domu. Vytáhnu z plátené tašky, kde mám krom vodky a džusu i pár flašek vína, svazek klíčů. Vyberu ten největší a zasunu jej do zámku. Snažím se s ním otočit, ale ani se nepohne. „Do prdele!“ zanadávám potichu, aby mě neslyšela sousedka, která má okno ložnice kousek od vchodových dveří. Druhou rukou chytnu kliku a vytáhnu ji vzhůru, abych přizvedl dveře. Zámek cvakne a klíč se protočí. Otevřu dveře a vejdu dovnitř. Rychle, ale stále potichu, za sebou zavřu. Pomalými a tichými kroky docupitám ke schodišti. Je čerstvě vytřené. Zřejmě si ten, kdo má tento týden službu, myslel, že tudy po deváté už nikdo nepůjde. Opatrně zdolám schodiště do prvního patra. Otrhu si nohy o kobereček s nápisem „Pít, studovat, milovat“ a odemknu dveře, na kterých je nalepená cedulka „Vstup na vlastní nebezpečí“.

Dveře zaklapnou a já konečně svobodně hluboce vydechnu.

„Jsem doma!“ zavolám do chodbičky.

Uslyším kroky a z obývacího pokoje vykoukne dívčí tvář. Hnědé vlasy má v culíku a na sobě šedivou teplákovku. „Kde jsi byl?!“ vyjede po mně. Jsem snad její syn nebo co?

„Tak klidně si buď o jednom víně a o vodě,“ rýpnu si do Klárky.

Ta se jenom ušklíbne a zmizí zpátky v obývacím pokoji. „No máš to přesně na čas. Za chvíli začíná party.“

Hbitě se vysvěču z mokrého oblečení a rozvěším jej na topení v koupelně. Ta je hned u vchodových dveří do bytu. „Vezu i vodku a pomerančový džus.“ Na chvíli se odmlčím, abych si mohl odkašlat.

„Nepřej si mě, jestli máš korunu,“ pohrozí mi Klára přísně.

„Ty jsi dneska nějaká vtipná,“ odseknu jí. „Pravděpodobnost, že mám korunu je asi tak velká, jako že pan premiér přestane vydávat pitomý prohlášení na Twitteru.“

„Nekecej kraviny a dělej! Za chvíli se začíná.“

Hodím na sebe suché oblečení, popadnu tašku s nákupem a odnesu ji do kuchyně. Ze skříňky vyndám skleničky na víno. Vodku i džus dám zatím vychladit do lednice a už utíkám za Klárkou do vedlejší místnosti. Obývací pokoj září jako stromeček na Staroměstském náměstí. Všude jsou rozvěšená světýlka a nějaké dekorace.

„Co to proboha...“ Než však stihnu doříct myšlenku, Klára mě zastaví a stáhne mě k sobě na gauč. Na stolečku už je otevřený počítač s MS Teams. Okolo něj je připravené občerstvení. Nějaké jednohubky a chipsy. Položím skleničky na stůl a vývrtkou otevřu polosladké bílé víno. Podívám se na digitální hodiny nad televizí. Velké červené číslice ukazují 21:53.

„Začátek je přesně v deset?“ ujišťuji se a Klára jenom souhlasně přikyvuje, protože má plnou pusku brambůrků.

Upravím si obě skleničky a do každé naliji od oka dvě deci vína.

„Máro, brzdi,“ vyjekne Klára a rychle položí ruku na flašku vína, „vždyť já nepiju! Jsi zapomněl?“

Zapomněl a rozhodně jsem dvě deci neodhadl ani náhodou. Zvednu se a odnesu láhev do lednice hned vedle vodky. Druhou skleničku s vínem nechám v obýváku na stole. Však ona se vypije. Klárce vezmu jinou, vyšší, a pomerančový džus. Nechápu, jak jsem mohl zapomenout. Představa těch vín a vodky jenom pro moji maličkost mě trochu děsí.

„Víš, jak jsem ti vyprávěl o Patrikovi a jeho přítelkyni Lauře?“

„Nějak matně ano... Proč?“

„Našel jsem ve staré e-mailové schránce ze střední příběh, co jsem o něm psal. Chceš ho přečíst?“

„A stihneme to?“ zeptá se o podívá se na hodiny nad televizí.

„Když začnu hned, tak to bude akorát.“

Klára pokyne rukou a já vytáhnu z kapsy telefon. Příběh jsem si stáhl během cesty z obchodu do dokumentů, takže ho mám okamžitě před sebou.

„Tak poslouchej...“

Marek Kos

Démoni života

Stačí pouze jedna dávka

Nohy mi rychle klapou o mokrou zem. Skoro nedýchám. Do očí mi padají kapky studeného deště, které prosakují až na moje pohublé tělo. Několik dní jsem už neměl v ústech jediné sousto. Celé tělo mi brní a oči se mi únavou zavírají. V puse stále cítím zbytky semena. Při pomýšlení na penis, který mi před chvílí starší muž zasunul do úst v záchodové kabině podzemní dráhy, si stisknu kapsu, do které mi strčil bankovku.

Už přes tři roky přežívám s přítelkyní v hlavním městě. Sehnali jsme si podnájem na sídlišti, které se hemží menšinami, prostitutkami a především dealery. Na začátku jsme měli oba práci. Všechno nám vycházelo, všechno jsme stíhali platit, a dokonce jsme plánovali budoucnost. Pak přišel zvrát.

Chtíč po tekutině v injekci byl stále větší. V úplných počátcích se jednalo pouze o trávu s přáteli na různých „pařbách“. Z ojedinělého užívání se stal životní styl, a marihuanu vystřídala extáze, pervitin a nakonec heroin. Peníze mizely čím dál rychleji. Kvůli neustálé únavě jsme nakonec oba přišli o práci a náš život se sesypal jako domeček z karet. V té době to ani jeden z nás neřešil. Nevnímali jsme svět kolem sebe. Jediná věc, na kterou jsme se těšili, byla dávka, kterou jsme si pomocí injekcí vpíchlí do těla. Jenomže bez práce, podpory rodičů a přítel jsme brzy přišli o všechny úspory. Bez peněz nebylo jídlo, nájem a hlavně další heroin. Pocit, který jsem měl při každém pohledu do zrcadla, byl zdrcující. Pomalu a jistě jsem se vytrácel.

Vzadu za vlakovým nádražím podám muži s kapucí bankovku. Do ruky mi prudce vrazí pytlíček s bílým práškem a zmizí. Cesta domů se táhne temnými uličkami. Všude tečou proudy vody. Dojdu ke starému mostu a vejdu pod jeho umělý deštník.

„Máš?“ zašeptá chraptivý hlas. Na roztrhané matraci leží kostnatá dívka, už s řídkými vlasy a propadlými tvářemi. Vytáhnu z kapsy pytlíček s práškem. Laura mi ho vmžiku vytrhne. Čapne lžící a rozpálí plynový hořák. Za chvíli si už nabírá heroin do injekce a píchá si ho do žíly.

Celé tělo se mi klepe. Chlad mi prostupuje přes oblečení. Tisknu se k Lauře, abychom se alespoň trochu zahřáli. Obličej mi probodl první paprsek vycházejícího slunce. Zvednu se z matrace. Ona stále leží a ztěžka dýchá.

„Zkus dneska sehnat víc,“ zašeptá. Vůbec na to nereaguju. Otočím se a vyrazím jako každý den na starou zastávku metra. Všude spěchá hromada lidí. Hlavu mám plnou myšlenek. Jak moc musí člověk zklamat, aby se začal kurvit. Aby nechal démony se na svém těle vydovádet. Démony s dětmi a manželkami. Kteří si za peníze užívají v kabinkách podzemní dráhy s mladíky.

Sedím ve stejné kabině jako předchozí den. Z druhé strany dveří zazní prudké zaklepání. Otevřu. Stojí tam starší muž s brýlemi a šedivými vlasy. V ruce drží papírovou bankovku vysoké hodnoty. Přikývnu. Zavře za sebou a stáhne si kalhoty.

Když začnete brát sex jako jediný způsob obživy, vnímáte své tělo už jenom jako nástroj. Žádná sebeúcta. Žádné city ani myšlenky. Jsem opřený o záchodovou mísu. Muž zezadu tvrdě přirráží a nakonec nahlas vydechne. Vytáhne ze mě svůj penis, obleče se a hodí po mě bankovku.

Zastavím se u dealera pro dvojnásobnou dávku než včera. Po příchodu „domů“ vidím, jak Laura stále leží na roztrhané matraci. Jen co mě uvidí přicházet, zvedne se a natáhne ruku. Celý balíček roztrhne a vysype jej na lžici. Nejdříve si píchne ona a pak mi podá injekci. Sednu si k ní. Slunce zapadá za obzor. Světlo dopadá na její pohublou tvář a výrazné lícni kosti. Zlehka se usměje a obejmě mě. Pak si dá další dávku heroinu. Usneme.

Ona už navždy.

Probudím se. Nade mnou stojí moji rodiče. Všechno je čisté a bílé, stejně jako plášť muže stojícího u kraje mé postele, který mi říká, že Laura odešla. Že se už nikdy nevrátí. Po tváři mi teče slza, ale zároveň mám pocit, jako by ze mě spadly okovy.

Klárka mlčky sedí. Před ústy drží brambůrek a upřeně na něj hledí.

„To je konec,“ řeknu pro jistotu.

Klára sebou lehce škube. Jako by se probudila z nějakého transu. „Nechápu. Absolutně nechápu, jak někdo může takhle skončit. Kolik jim proboha bylo?“

„Když se to stalo?“

Klára souhlasně přikývne.

„Patrikovi myslím devatenáct. Chodil se mnou na základní školu o rok výš.“

„No a Lauře?“

„Podle mě byla o rok mladší. Psali to v novinách, když se předávkovala.“

Klárka zakrotí hlavou a odloží mísu s chipsy. Chvíli na ni ještě

kouká, a pak se na mě podívá. Je na ní vidět, že jí jede mozek na plné obrátky. „Víš, co je s Patrikem?“

„Noo...“ odmlčím se „jediné, co vím, že se odstěhoval do Rakouska. Po té nehodě jsme se viděli jenom jednou. Od té doby jsem o něm párkrát zaslechl od bývalých spolužáků, ale jinak nic.“

Hodiny nad televizí přeskočí na 22:00. Z počítače se rozehraje vyzváněcí tón platformy MS Teams a přeruší Klářin tok myšlenek. Zvedne ruku ze stehna a hovor přijme.

Na obrazovce začnou pomalu vyskakovat malá okénka účastníků hovoru. První se připojí Honza. Má rozčuchané černé vlasy jako obvykle a upravenou bradku. S Honzou se známe asi nejdéle, protože je se mnou a s Klárkou zapojený do Studentské unie. Je to neziskovka, která se stará o kulturní a zábavní programy pro studenty naší univerzity. Jinými slovy, dělá ty nejlepší pařby, které vůbec ve Zlíně jsou, a zásobuje nás s nimi po celý rok. Honza je vtipný týpek a nerad chodí s davem.

„Názdárek,“ pozdraví nás.

V tu chvíli se pokoj v jeho pozadí změní v pláž na tropickém ostrově. Za hlavou mu vyčnívají palmy, na kterých místo kokosů a banánů visí různé sexuální pomůcky. Klára si jich hned všimne a plácne se rukou do čela. „Ty musíš být vždycky originální, že Honzo.“ Ten se jenom šibalsky usměje a nic na to neříká.

Během našeho zkoumání Honzovy sexuální pláže se připojí i další lidi. Moje spolužačka Daniela, které nikdo neřekne jinak než Dany. Vlasy má hozené do culíku a na sobě své oblíbené –samozřejmě fakultní– triko. Hned vedle ní vyskočí okno s kluky z Fakulty logistiky a krizového řízení. „Čau kluci,“ pozdraví je Dany. Daniel s Pavlem jí pozdrav oplátí a okamžitě začnou rozebírat tak trochu zvláštní módní doplněk, ve kterém se dnes Daniel předvedl.

„Proč máš na sobě šálu?“ nechápe Danča.

Dan se zeširoka usměje a šálu si z krku sundá. „Pokaždé doufám, že se mě na to někdo zeptá.“

„Proč?“

„Kdyby bylo náhodou trapné ticho. Tohle je většinou jistota, hlavně v létě. Člověk přijde se šálou a začátek konverzace je na světě.“

„To tě pak mají asi za blbečka, co?“ zeptá se ho s úsměvem Honza.

„Dá se říct...“

Vedle kluků se vynoří Áďa. Její kamera nezabírá jen její obličej, ale celý psací, věcmi zaskládaný, stůl. Adriana zapálí svíčku, kterou si

připravila, a uklidí si sešity s poznámkami, kterým ještě před chvílí věnovala veškerou svoji pozornost. Očividně ji ale diskuse o šále zaujala a donutila ji učení odložit.

Na monitoru se objevují další a další okna. Klárka se zvedne k počítači a zapne režim velké galerie, abychom mohli sledovat všechny účastníky najednou. Počet oken se rychle zvyšuje. Zahlédnu Nika, který se věnuje nastavování vodní dýmky, a Rajku, tedy spíše Jarmilu, která si naopak vybírá barvu LED světýlek, které jí svítív pozadí.

„Ahoj, holky!“ zamává do kamery Martina. Do této chvíle jsem si jí ani nevšiml. Potichu si v rohu obrazovky krájela jahody do svého drinku a nic neříkala. V první chvíli jsem trochu zmatený, koho přesně zdravila. Kmitám očima po obrazovce, ale stále nic. Nakonec jí odpoví dívčí hlas se zvláštní přízvukem. Hned je mi to jasné. Přímou uprostřed obrazovky zahlédnu Terku a Uršulu. Uršula, zvláštní jméno, co? Je tu na studijním pobytu. Pokud dobře vzpomínám, tak je z Polska. Většinu času mluví i píše anglicky, ale za tu dobu, co tu je, se naučila hodně českých frází a slov. Hlavně těch vulgárních. Ty člověk většinou umí jako první. Uršula se zamyslí, všechny nás znovu česky pozdraví a zeptá se, jak se máme.

Zatímco se Uršule hromadí odpovědi, připojují se i zbývající hosté naší party. Počet se ustálil na dvacíctce. Na displeji počítače již vidím Tonda sedícího vedle Valentýny, Adélu, ale i Eriku, která je doma na Slovensku, protože přejezd přes hranice není dovolený.

Když jsme s Klárou tuto online party vymýšleli... tedy spíš, když jsme napsali návrh do našeho skupinového chatu na Messengeru, obávali jsme se, že bude vážnout komunikace a ze začátku bude trapné ticho. Očividně jsme se báli zbytečně. Ticho rozhodně není.

Otočím se na Kláru. V rukou drží misku s chipsy a v jejích očích zahlédnu znatelnou úlevu. Oči se jí ale během vteřiny vykulí a její výraz je plný překvapení. Vrátím pohled zpět k obrazovce.

V počítači problikne okénko a do hovoru se připojí nějaký opozdilec.

„Nazdárek, Jani!“ vykřikne Klárka ujídací brambůrky vedle mě. Její překvapený výraz ihned zmizí. Všichni Janču začnou zdravít a mávat jí. „Kde ses flákala?“ pokračuje Klára a odloží misku s jídlem.

„Flákala?“ rozesměje se Janča. „Milá zlatá, povíme si za pár let, až budeš mít děti. Ono ti pak dojde, že tyhle malé zrudíčky neusínají na povel. A to jsem se fakt snažila. Měla jsem celý den krásně naplánovaný tak, abych všecko stihla. Nejdřív jsem teda trochu nad online

party ohrnovala nos, ale je fakt, že už opravdu potřebuju jiný kontakt než svou rodinu.“

„Docela tě obdivuju,“ reaguje na ni Áda. „By mi za chvíli připadal jako největší kamarád můj luk se šípy.“

„Přesně. Už někdy po obědě jsem si umyla vlasy, pak je natočila na natáčky, aby byly krásně vlnité, svůdné a lesklé. Nanesla jsem si detoxikační, vyživující, revitalizující a vyhlazující masku. No prostě úžasný relax. Holky si hrály v pokojíčku a nechaly mě chvíli v klidu. Měla jsem čas si nanést krém a po dlouhé době jsem použila i všechna líčidla, co jsem doma našla. Začala jsem krycím make-upem. Pak přišel na řadu make-up tonizační, rozjasňovač, pudr, tvářenka. Zvýraznila jsem si obočí, vystínovala oční víčko, namalovala kočičí linku, vystínovala dolní víčko. Řasenku nanesla tak hustě, až řasy připomínaly tučné nohy „masařek“. A nakonec si natřela pořádně výraznou rtěnku.“

„Počkat,“ zarazím ji a celou si ji změřím pohledem. Předkloním se, abych ji lépe na obrazovce viděl. „A kde máš všechnu tu krásu?“

„No...v očekávání wow efektu jsem zvedla plna naděje oči k zrcadlu, abych spatřila tu nádhernou buchtu, kterou jsem se stala.“

„A dál?“

„Hnus. Prostě fuj!!! Vypadala jsem jako panda křížená se Sněhurkou! Hned to šlo dolů. Radši jsem si šla hrát s holkama, ale to mě tak zmohlo, že jsem na hodinu tvrdě usnula.“

„Vypadáš trochu jako špatný vtip...“ rýpnu si do ní. Ale hned se zatvářím tak, aby bylo jasné, že to nemyslím vážně.

„Miláčku, Marečku, chtěla bych tě vidět. Hlavně se mi zdál úplně nádherný sen, ze kterého jsem se nechtěla ani probudit.“

„Jaký?“

„Počkej chvíli, dojdou si pro snář. Jsem si to musela zapsat.“

„Ty máš snář? Ty jsi nějaká ezoterická bába?“

„Marku! Buď radši zticha!“ ozve se slabě. Janča se vrátí k počítači, posadí se a otevře si sešit s kytkami a lapačem zlých snů. „Poslouchejte...“

Snář Jany Vyskočilové

Dům jako hrad

Cítím známou vůni. Směs dřeva, starého domu a blízkého člověka. Slyším staré známé prásknutí dveřní branky, zabraňující hmyzu, aby si užíval azylu chladného domu. Dívám se na své ruce a nevěřím vlastním očím. Jsou malé! Dětské! S nezastřiženými nehty. Ha...tak přece, mami, jsi byla taky jen „člověk“, a vše nebylo úplně dokonalé.

Dívám se široce rozevřenýma očima na dvůr domku mé babičky. Všechno je stejně obrovské, jako v mých vzpomínkách. Komplex úžasných ostrůvků pro mou fantazii, tvořený malými domečky, z nichž každý má svůj speciální úděl.

„Ehm...napravo, vážení návštěvníci, můžete vidět kůlnu,“ odříkává svou vítací řeč pro imaginární návštěvníky „panství“. Malá, uzamčená komůrka postavená ze dřeva. Byla svatyně dědy. Muže, na kterého si bohužel vůbec nepamatuju. Muže, který byl z vyprávění velmi mírný, láskyplný. Každý pátek šel do hospody. Ne na pivo! Nýbrž pro sodovku své milované ženě Amálce. To, že to trvalo v průměru šest hodin, za to přeci nemohl, no uznejte. Do kůlny se nesmělo. To si pa-

matuju. Srpy, nože zabodnuté do zdi. Na stole povalující se brousky a hřebíky. Takových zajímavých věcí! A my děti o to byly ochuzené. Čirá nespravedlnost!

„Ó...milíhosté, promiňte mi prosím záchvat sentimentu... posuňme se v naší prohlídce dál,“ promlouvám dále k imaginárním návštěvníkům „hradu“, jak jsem tento starý dům nazývala a vnímala. Otevřená část budovy, ve které stála i kůlna, byl dřevník. Místo, ve kterém se vždy během jara, léta a podzimu musely nashromáždit dostačující zásoby dřeva na tuhou zimu. V domě totiž byl jen jeden zdroj tepla, a to kamna v kuchyni, ze kterých se poměrně nedostatečně vytápěl celý dům.

„Ale k tomu se, vážení návštěvníci, dostaneme později. Ted' mě prosím následujete na místa, kam i pan král chodí sám.“ Úzká chodbička, tmavá, otevřená a chladná. Sklad uhlí. A napravo vstup do malé, ne příliš voňavé místnůstky. Dřevěná deska s poklopem, prostě latrína. Bez splachování... V zimě jít na záchod byla hotová stezka odvahy. A v létě zase podrobná studie hmyzu zblízka. Velmi zblízka. „Prosím přesuňme se raději dál.“ Dostáváme se do domečku, majícího na šířku dva metry a na délku asi čtyři. Má jedno malé okénko, rozdělené na čtyři díly s výhledem na dvůr a dřevěné dveře. Má klasickou, věčkovou střechu, je opravdu roztomilý. Jeho úděl je však nekompromisní. Je to prádelna. S pračkou, která se za svou turistickou bilanci rozhodně nemusí stydět, nadivoko nataženou elektrikou z domu vzduchem přes dvůr. Tento domeček je vlastně katovna. Zde probíhalo stínání hlav naivních slepic. I jejich kuchání. Babička působila v této roli částečně jako barbar a částečně jako hrdinka, nořící ruku do útrob čerstvě zabité slepice, vytahujíc vnitřnosti. Dětské oči navrch hlavy, ruka zacpávající choullostivý nosík zaskočený zvířecím pachem vyvrhnutí. „Tohle jsou plíčky, Janičko, tohle srdíčko, ledvinky,“ líčila babička. „Fúúúj, to je babičko tááák hnusný,“ krčila svůj zhýčkaný nosík Janička, malá verze mne samotné. Ale zaujatě jsem na to koukala dál. Babička, která tohle dokázala, malou dívku trochu děsila a fascinovala současně. Obdivu bylo však v těch pocitech asi o kousek víc než děsu.

Ovšem, prohlídka pokračuje. Vedle katovny stojí domeček hrůzy. Zvenku vypadá stejně jako prádelna. Ale hned za dveřmi vás překvapí pach zatuchliny a ovane mrtvolně studený vzduch podzemí. Po otevření dveří na vás čeká strmé schodiště nořící se dolů do tmy. V dětské mysli nekonečná hloubka, do které se odváží jen opravdový hrdina. TÁTA. V podzemních útrokách domečku nečeká příšera, ani nestvůra, jen jablka a brambory z podzimní sklizně.

„Pokračujeme dál, milí návštěvníci. Vždyť jste za prohlídku zaplatili poctivých pět korun, musím vám přece ukázat všechno“. Paní důležitá, malá Janička, kráčí odhodlaně pryč ze sklepa. Po pravé straně, vlastně na střeše sklepa, je nádherná, oplocená květinová zahrádka. Květy bílé, červené, růžové...Růže, srdíčka, fialy, motýlci a linoucí se omamná vůně. A neskutečně strmý pohled dolů na dvůr sousedů. Sedí si tam, na tom malinkatém dvorečku, a malé děvčátko je nesmírně pyšné na svou bohatou babičku. Přeci někdo, kdo může mít tolik různých domečků, květinovou zahrádku, obrovský dvůr a... to počkejte! Ještě nejsme zdaleka ani v půlce prohlídky! Někdo, kdo tohle vlastní, zkrátka nemůže trpět chudobou.

Květinová zahrádka je pečlivě zamčena obrovským klíčem visícím na plotě. Zamykám zahrádku jako pravá hradní dáma a vyzývám své návštěvníky dále k prohlídce. Musíme projít branou. Branou, která dělí panství na dvě části. Druhá část je určená dámám slepicím. Trochu se jich bojím, ale daleko víc kohouta. Ale nedá se nic dělat, hosté zaplatili za kompletní prohlídku, musím podstoupit riziko a tvářit se odvážně.

Je mi tak dobře. Tohle místo prostě zbožňuju. Tady budu jednou bydlet se svým manželem a dětičkami. Kohouta si nepořídím. Tak a máš to, ty nabubřelý nafoukanče! „Opatrně, prosím!“ vyzývám své návštěvníky. Žijí tady slepice, takže prosím koukejte pod nohy. Jsou tady všude...ehm...kuřince. Míjíme jakýsi divoký sklad nezpracovaného dřeva. Napravo můžeme vidět ruinu bývalého králičího domova, něco jako bytovky se šesti bytovými jednotkami. Tato část, do které sestupujeme po třech kamenných schodech, je divoká. Tráva je zde nesečená, jabloně, hrušně a slívy rostoucí bez ladu a skladu. Všemmu tomu důležitě šéfují slepice. Teda vlastně kohout, je třeba to s tou emancipací nepřehánět, že?

Procházíme tou divokou zahradou až do zadní části, která navazuje na dům, a do nosu nás uhodí nelibý pach. Koukáme na „bazén“. Vyhlobenou jámu o velikosti asi 4 x 2 metry, zalitou betonem, kterou dospělí znehodnotili jakýmsi kompotem...či kompostem, malé dětské hlavičky se pletou slovíčka. Takový krásný bazén by to byl, kroutím nespokojeně hlavou já, coby malé děvčátko.

Zrychlím krok a už odemykám zadní část domu. „Aha...vy chcete ještě nakouknout do slepičího domu. Nu...tedy pojdte.“ Tři řady dřevěných tyčí, na kterých posedávají slepice vydávající zpola stěžující si, ale více asi spokojený zvuk. Naproti vchodu místo se třemi hnízdeč-

ky, do kterých babička vždy uložila „poklad“. Ó...jak to provokovalo mou fantazii. Jako poklad jsem si představila zlato, sladkosti, peníze... a ono to bylo obyčejné umělé vejce!!! To mělo oklamat a navnadit hloupé slepice, aby začali soutěžit s pokladem a snášet lepší a větší vejce. A aby jich snášely co nejvíce. A ony se činily jak o závod. „Toho kýble plného čehosi, co tak strašně zapáchá, si prosím nevšímejte, je to namočený šrot a chleba. Hostina pro slepice. No, a kohout si pozornost nezaslouží,“ pronáším důležitě a všimnu si nespokojeného výrazu kohouta. Ta nevráživost je zdá se vzájemná. Ve slepičím domě je přítomí, puch a panuje tu jaksi všeobecně nepřívětivá atmosféra. „Pojďme odsud pryč, prosím“, vyzývám imaginární skupinku postupující dále do finální části prohlídky.

Tak tedy znovu nořím klíč do dveří zadní části domu. Těhle části se říká „mlatývka“. Asi se zde někdy mlátilo seno. Dnes ale slouží jako skladiště starého nábytku. Stít této místnosti je tvořen jen dřevěnými latěmi. Mezi škvírkami se tlačí světelné kužely, ve kterých tančí částice prachu, jako by se v nich promítal starý film. Upřeně zírám na starožitný „kredenc“, ještě načančovaný krajkou a naplněný starým porcelánovým servisem. Taková krása, a stojí tu na hanbě jako vykřičená kurtizána. Stará. Použitá. Nechtěná. Přitom její bytelné, oblé tvary budou jednou idolem krásy. Alespoň té nábytkářské.

V místnosti není osvětlení, všechno tady má mystický nádech. Kromě kredence je zde také stará matrace plná prachu. Spousta harmpádí, které ze svého dětského pohledu vůbec nedokážu identifikovat. „Vystoupejte prosím opatrně ty dva schody a pokračujme dovnitř,“ vedu prohlídku domu. Domu, který mi připadá jako hrad. Ocítáme se na chodbě. Je zde vchod do baráku – boční, který byl používán, když byl dům obydlen dvěma rodinami. To pro nás dnes už ani není myslitelné. Jedna rodina měla jednu místnost, druhá místnosti dvě.

Tak tedy, napravo vstoupí dveře, dřevěné, se zvláštním patentem na otevírání. Podlahu přede dveřmi tvoří vstup do sklepa. Dřevěný poklop chrání sešup do sklepa plného brambor. Na konci chodby jsou dveře vedoucí na „hůru“. Strmé, dřevěné schody vás po zdolání odmění nalezením pokladu. Tři dřevěné truhlice plné starožitností. „Vážení, prohlídku zakončíme trojicí obytných pokojů, z nichž první se neobývá. Slouží zásadně jako sklad cukroví pro sváteční chvíle a také coby garáž pro starožitný šicí stroj. Dále následuje ložnice, které dominuje manželská postel a postel pod oknem.“ Nechce se ani věřit, že v této místnosti spávali manželé s pěti dětmi.

Nad postelí se dominantně tyčí starožitný lustr. Když jsem tady spala a těžké, tlusté peřiny mě doslova přikovávaly k posteli, tak jsem v horní části lustru viděla obličej Ježíše Krista. Nikdo z naší rodiny (tedy kromě babičky) nebyl věřící, ale už jako dítě jsem věděla, čím je to obličej. Zvláštní.

Tři schody nahoru... a otevírám dveře do srdce domu. Kuchyně. S kamny. S teplem. A babičkou. Nevěřím svým očím...babičkou?! Babička stojí u plotny a zadělává těsto na obvyklé sobotní koláče. Otočí se ke mně s úsměvem, rozprahuje náruč a říká: „Januško, tak dlouho jsem tě neviděla...!!!!“

Dusím se slzami, polykám údiv, zmatek a překvapení a říkám: „Babičko. Ty žiješ?“ Drtí mě silným obětím jako vždy a já zavírám oči a chci, ať tento okamžik nikdy neskončí. Hlavou mi víří zmatené myšlenky. Takže, já jsem vážně znovu dítě? Takže babička nezemřela? Takže jsme ten dům neprodali? Mám tisíc a jednu otázku... Hlava se mi točí prožitým zmatkem a třesu se pod střídavě vřelou a střídavě ledovou sprchou emocí, když v tom cítím, že procitám.

„Na tvářích jsem cítila šimrání a tušila něčí strnulý pohled. Pomaličku jsem rozlepila oči a před sebou jsem viděla dva páry pronikavě mě pozorujících dívčích očí a zrudělého psa.“

„No konečně... Vstávej!!! Mami!!! Vstávej!!!“ křičely.

„Já byla úplně zmatená. Mami? Pes? Kde je moje babička a můj milovaný dům? Jen velice pomalu mi docházelo, co se děje. Dům, babička, já znovu malá... To byl jen sen. Krásný, ale sen. Zvláštní, jak se vzpomínky můžou někdy jevit živější než přítomnost. Seděla jsem na posteli, poslouchala malichernou hádku svých dvou dcer, lísal se ke mně zbožňovaný pes a mě docházelo, proč jsem byla dnes ve snu poctěna tak vzácnou návštěvou.“

„A to proč? Máš nějakou hypotézu?“ zeptá se Honza, který pomalu usrkává ze své skleničky, ve které má namíchanou kolu s rumem.

„Možná. Tak, jako za každým z nás stojí dlouhá linie předků, tak i my samotní vytváříme síť pro naše potomky, vnuky, pravnučky. Nikdy nejsme sami, ani ve chvílích nejhlubší samoty. Nikdo není ostrov sám pro sebe. Člověk je součástí velkého organismu společenství. A tak to vždycky bylo, a tak to vždycky bude. A chce-li snad někdo rozdělit lidské společenství a lidskou sounáležitost, pak útočí na samotnou podstatu lidství. Avšak pevně doufám, že to se nemůže nikdy nikomu podařit.“

„Ty jsi měla hodně filozofickou hodinku, co?“ ušklíbne se Honza a znova si cucne drinku. „A asi furt máš. Zniš trochu jak učebnice psychologie.“

Janča zavře svůj snář a odpoví mu: „To jsem si poznamenala pod svůj sen. Asi do mě vstoupil pan Platón. Evidentně mu ale nedošlo, že ženy mají děti a ty můžou jejich myšlenky přerušit.“

Z počítače se začne ozývat lehký šum. Všichni se baví nad odvyprávěným příběhem. Ti, kteří dnes večer pijí, si symbolicky přituknou. Než si však stihne usrknout ze svého suchého Chardonnay i Janča, zamžourá očima na obrazovku.

„Dany?“ diví se nahlas.

Danča, kterou máme s Klárkou na obrazovce úplně v levém rohu, přestane pít ze svého červeného brčka a zvedne od něj oči. „Ano??“

„Co to proboha piješ,“ diví se Jana, „vždyť to vypadá jako modrý pramen? Ty máš snad problém s dolním regionem?“

Klárka vedle mě vyprskne džus, který měla v puse. Ještě že jenom džus, alkoholu by byla škoda, a štěstí, že netrefila počítač.

Honza si symbolicky utře rukávem webkameru a řekne se širokým úsměvem: „Tady se někdo díval včera večer na Kameňák.“

„To si piš. Už mi tam dole zrezla kolečka,“ odpálkuje ji Dany.

Janča očividně takovou odpověď nečekala. Ostatní se smějí, div jim alkohol neleze nosem ven zpátky do skleničky. Tonda se už asi tři minuty snaží napít svého vychlazeného Gambrinusu, ale kdykoli se o to pokusí, začne se znovu smát, a to ho zastaví.

Daniela vypadá malinko v rozpacích a raději situaci kolem svého nápoje uvádí na pravou míru: „Odmalinka jsem byla jako alchymista. Furt jsem něco míchala. Takže je přeci jasné, že miluji míchané drinky. Chuť alkoholu pro mě není nic moc. Ale tohle!“ Ukáže na svůj modrý drink s červeným brčkem a paraplíčkem. „To je moje numberone. Modrá laguna.“

„No evidentně jsi ve svém alchymistickém oboru dobrá,“ odpoví s úsměvem Jana a napije se ze své sklenice vína. „Kdybychom byli na normální party, hned bych od tebe ochutnala.“

„To bys nestihla, bys uspávala děti,“ rýpne si Dany.

„Nechtěj mě vytočit, mladá dámo. Nebo vytáhnu své tajné finty a začnu zpívat ukolébavky hned!“

Chlapci, kteří to slyšeli, se samozřejmě okamžitě chytili a začali Janču hecovat.

„Pánové,“ oslovila je přísně, „nebuďte jako malí haranti. Já teď“

hlavně holkám čtu před spaním básničky. Například včera jsem četla ty od Valentýnky.“

„Jaké?“ diví se Terka. „Asi jsem něco zmeškala.“

„Posílala je minule do facebookové skupiny. Počkejte. Přepošu je sem do chatu.“ Jana chvíli hledá, a pak se ozve známé pípnutí příchozí zprávy. S Klárkou se posuneme více k počítači a otevřeme screeny dvou básní.

Valentýna Čechová

Babička

Když vzpomenu si, co mi z dětství chybí,
je to moje babička.
Taková ta, u které jídlo nikdy nepochybí,
a pořád tě tahá za líčka.
Nosí černé papuče, a občas červený šátek.
To ale jen do kostela, nebo když je svátek.
Miluje tě, ať se děje cokoliv,
pak tě občas kryje, když se nechce do školy.
Takovou babičku přála bych vám.
Co voní buchtama a hlavně láskou,
když vešla do domu k vám,
tváře se usmály nad touhle kráskou.
Jo babičky, ty nahradit nejde.
I když jsem dospělá, pořád mi chybí,
to její objetí, polévka rybí.
Tolik mě toho stihla naučit,
večer se vyčůrat a potom pomodlit.
Ale hlavně, to vidím až s věkem,
pomohla mi stát se lepším člověkem.
Za to ti děkuju, moje babičko.
Neboj, vždy si vzpomenu,
při pohledu na nebíčko.

Dětství

Najednou děláš, jako že nic.
Najednou ucítíš, že už je pryč.
Připadáš si jako ve zlém snu,
ale když se probudíš, cítíš úlevu.
Patří to k životu, už nedá se vrátit.
Však vzpomínky zůstanou,
ty nemůžeš ztratit.

Na fotkách básní začnou skákat reakce. Hlavně srdíčka. „A pomáhá to? Usnou ti pak?“ zeptá se Valentýna Jany, která zrovna usrkává ze svého vína.

„Většinou ano, ale musím jich přečíst minimálně deset, a už mi pomalu začínají docházet. Přečetla jsem jim dokonce celé knížky básní, které máme doma a teď už hledám na internetu. Holky nesnáší, když jim čtu nějakou básničku podruhé.“

Na obrazovce se rozsvítí malá žlutá ručička. „Stáňo, tady se nemusíš hlásit jako ve škole. Je to online party. Žádná přednáška,“ upozorní ji Honza.

Ručička u Stáni zase zmizí a vezme si slovo: „Pardon, já jen abych neskákala někomu do řeči. Chtěla jsem jen říct, že ti Jani můžu poslat svoji báseň, kterou jsem psala do jedné soutěže.“

Jančí se rozzárí oči štěstím. „No jasně! Určitě pošleš! Klidně sem do chatu, jestli ti to nevadí. Holky budou rády. A já taky, že nebudu muset nic hledat.“

„Nevadí, už se to odesílá,“ odpoví jí Stáňa ve chvíli, kdy pípne upozornění příchozí zprávy.

Klára se zase nahne a zprávu otevře. Nedivím se. Ona je z nás dvou ten milovník poezie. Já i kdybych četl nějaké verše šestkrát do kola, stále by mi to nedávalo absolutně žádný smysl. Ale vzhledem k tomu, že se jedná o Stáňu, tak se nahnú ke Klárce a přečtu si poslanou básničku s ní.

Stanislava Šerá

Nicota bohatství

Co přeji si, to budu mít,
to všechno, co ty nemáš.
Kam zatoužím, tam můžu jít,
na místa, která neznáš.
Krásný třpyt a zlata zář
a každý v sále vybraný je host.
Úsměv jim všem zdobí tvář
a šaty velmi drahý skvost.
O mou přízeň všichni stojí
a peníze jim vládnou dál.
Udeřit se každý bojí,
vždyť v téhle té hře já jsem král.
Život je mým malým rájem,
i tak mě něco tíží.
Něco, o co nemám zájem,
jak stín se kolem plíží.
Je to mrazivé a pusté nic,
jež myšlenky mé víří.
Sžírá mě to čím dál víc,
jak jed se v těle šíří.
A nyní ten kousek chladu,
rozrostl se v širý lán.
Tam šepot slabý někde vzadu
stále říká: „Vždyť jsi sám!“

„Stáňo, to je skvělý!“ vykřikne nadšením Klárka. „Vždyť jsi sám! Mega!“

Nikdo jiný zatím nic neříká. Všichni mají ve svých okénkách zaryté výrazy do monitoru a čtou. Teda kromě Nika. Ten není vidět skoro vůbec. Sem tam akorát vykoukne jeho hlava z hustého kouřového mraku z vodní dýmky.

Všichni si báseň s úžasem přečtou a Jana ještě jednou Stáně poděkuje. „Díky, Květinko. Tohle na tom našem spolku miluju. Opravdu jsem nepředpokládala, že někdy budu součástí podobného tvůrčího klubíku. V amerických filmech jsou takové kluby spíše spolky šprtů, kteří vysedávají v knihovně a píšou si tam romantické fanfikce.“

„Přesně!“ vypadne rázem z Honzy. „Když jsem říkal klukům, že jsem v rádoby spisovatelském spolku, dělali si ze mě akorát prdel. Hned měli blbý kecy.“

„Jaký například?“ přidá se roztomilá Adél.

„Například kdy máme čaj o páté s paní Rowlingovou. Nebo kdy se ze mě stala taková dámička.“

„No už akorát čekáme, kdy ti narostou prsa,“ rýpne si do něho Nik.

„Aby ti z těch mexických piv nenarostl dole bobr!“

„Kluci, ale no tak,“ okřikne je Adéla, „náhodou, kdyby přišla paní Rowlingová, musela bych se bodnout tužkou do ruky, jestli se mi to nezdá.“

„Neříkám, že by to nebylo skvělé,“ podotkne Honza, „ale já si z toho hlavně dělám srandu. Kdybych měl všechno brát vážně, tak už jsem dávno někde na psychině.“

Adéla se zasměje. „Přesně tak. Život a blbé poznámky se musí brát s rezervou. Moji rodiče třeba nevěděli, že se ze mě stane vegetariánka, když mě pojmenovávali podle masožravé rostliny.“

„No to si děláš srandu?“ rozchechtá se Tonda, div si nevyleje celého gina s tonikem. „To je docela paradox.“

„To ale není všecko. Kromě jména je tu ještě bydlení. Bydlím v Hovězí. Ano, opravdu to existuje.“

Teď už se z počítače ozýval hlasitý smích. Dokonce i Nik byl k zahlédnutí ve svém dýmu, div se v něm neudusil. Smích nakonec utichl. Party se pomalu začala rozjíždět. Rajka začala žhavit repráky a barevné LEDky v pozadí. Vybrala svůj oblíbený playlist a zmáčkla play. Ještě trochu poštelovala hlasitost, abychom se všichni dobře slyšeli.

„Tenhle song naprosto zbožňuju!“ vydechne Janča, zvedne se ze židle a začne tancovat po pokoji. V ruce má samozřejmě svoji sklenici suchého vína.

Áďa si zapne mikrofon. „Lidi, nezahrajeme si něco?“

Pavla nápad nadchnul. „Rozhodně! A co?“

Nikdo se ale neozýval. Slyšet byla akorát písnička od Rajky.

Marta napíše do chaty „Hádej, kdo“. „Nebo můžeme „Město, jméno, zvíře, věc“,“ řekne Pablo. „Hráli jsme to s kamarádem, když zrovna neskládal básničky.“

„A co si zahrát něco víc tvůrčího, dokud nám fungují jazyky a hlavy,“ napadne Honzu. „Co víc nato?“

Většina souhlasně zabručí, nebo rovnou odpoví, že jsou pro. „Udělal bych to takhle. Vytvořili bychom dva sloupečky. V prvním by byly sepsané různé žánry a témata, které musí text naplňovat. Druhý

sloupeček by obsahoval nějaké slovo, které musíme použít, nebo určité kritérium, jež musíme splnit. Například, že příběh musí končit tragicky. Co říkáte?“

Nápad měl jasný úspěch. Shodli jsme se, že si každý může vybrat, jestli bude psát prózu nebo poezii. Nabídl jsem se, že vše sepíšu s Klárou do tabulky, a pak budeme náhodně generovat čísla pro ostatní.

„Lidi? A co Ursula? Ona bude psát v angličtině, tak aby to pro ni nebylo moc těžké. Ani to není její rodný jazyk,“ připomene Terka sedící vedle Uršuly.

„Na to jsme málem zapomněli...“ Na chvíli se odmlčím. „My s Klárkou něco vymyslíme, aby to Ursula zvládla.“

Vymyšlení tolika témat a kritérií nějakou chvíli zabralo. Mě rozhodně minimálně dvě skleničky vína a půl pytlíku chipsů. Janča si furt sama pro sebe tancovala a Dany pocucávala svůj modrý drink s paraplíčkem.

„Máme hotovo,“ oznámím ostatním. „Otevřu si seznam účastníků hovoru. Půjdeme popořadě. Klára vždycky vygeneruje jedno číslo pro žánr a druhé číslo pro slovo nebo kritérium. Hned potom vám to napíšeme do soukromého chatu. Dotazy?“ Nikdo zatím žádnou otázku nemá a všichni do jednoho pozorně poslouchají. Přímou hltají každé slovo, jako kdybych dával klíč k průchodu labyrintem. „Bude na to 30 minut?“ Podívám se na Klárku.

„Nedáme spíš 45?“ zeptá se Dan. „Já neumím tak rychle psát, a ještě k tomu něco vymýšlet. Nejsem ženská.“

„Dobrá. Dáme tedy 45 minut. Potom si to přečteme a budeme se snažit uhodnout žánr nebo téma, to je za bod, a potom to, co se ukrývalo v druhém sloupečku. Protože jsme to vymýšleli my s Klárkou a posílali vám zadání, tak my hrát nebudeme.“

Než stačí někdo něco namítnout, Klárka mě doplní: „Vy nám oběma vymyslíte zadání a slova, která budeme muset použít v básni.“

„V básni? Ses zbláznila ne?“ obořím se na ni. „Já a básničky nejdou moc k sobě.“

„Máro, to zvládneš,“ podpoří mě Dany a skrz počítač se na mě usměje. I když s tím trochu bojuju, tak na tenhle nápad přistoupím. „Fajn. Tak do toho.“

„Já bych dala oběma téma korona,“ řekne Terka a dá si do pusy sýrovou nugetku z Burger Kingu. Zřejmě jí dorazila noční svačinka během toho, co jsme sepisovali svoje témata. Ostatní poslali v Teamsech do chatu srdíčko.

„Dobře. Takže korona. A požadovaná slova dáme každému jiná?“

„Já bych dala různá. Jde spíše o kreativitu než o nějakou soutěž, kdo napsal lepší a podobně. Co myslíte?“ Argument Martiny se všem zamlouval.

„První Mára. Každý z nás napíše do chatu nějaké slovo, které můžou ostatní olajkovat, a čtyři s nejvíce reakcemi vybereme.“

Všichni s Honzovým nápadem souhlasí a počítač se rozehraje jako vánoční zvonkohra. V chatu lítají různá slova. Dokonce i taková jako záchod, hovno, prdel. Ta našťestí ale mnoho reakcí nedostanou.

„Konec reakčního hlasování!“ vyhlásí Honza. „Podíváme se na to...“ předkloní se blíže k monitoru a začne skenovat zasláná slova. „Máro, tvoje slova jsou: nemravnost, sklo, platonický, prostorekost.“

Prostorekost? No to snad ne! To je určitě od Nika. Křičím si v hlavě sám pro sebe a podívám se do chatu, kdo to napsal. Jasně že on!

„No, dobrá.“

Ted' přišla na řadu Klárka. Dostala: Vlák, bezpečnost, okno, útočiště. Nedává na sobě znát žádné emoce. Pouze přikývne a dál se ke sloům nijak nevyjadřuje. Než začneme odpočítávat domluvených 45 minut, zavelím, že je čas na kuřpauzu – přestávku na cigaretu, a na dolití alkoholu. Nejsem žádný básník, proto sáhnu v lednici po vodce a džusu. Vodkou rozhodně nešetřím. Klárce v obýváku doleju do skleničky džus a posadím se zpátky na gauč. „Kdo je tady a připravený, ať zvedne pomyslnou ruku.“ Jen co to dořeknu, rozsvítí se na obrazovce žluté ručičky. Chvilí ještě čekáme, až se rozsvítí úplně všechny. Samozřejmě se nejdéle čekalo na Nika.

Mezi tím, co jsem byl pryč, stihla Klárka všechny účastníky hovoru obepsat a zaslat jim jejich vylosovaná zadání a kritéria do soukromých zpráv. Pro jistotu se jí zeptám, jestli jsme připraveni. Mrkne na mě levým okem, že jsme.

Zvednu hlavu, podívám se na hodiny nad televizí a řeknu: „Všichni připravit! Pozor! Píšeme!“ Všechny mikrofony rázem ztichnou a tím i hudba, která do té chvíle hrála od Rajky.

Upřeně se zahledím na papír a tužku, kterou jsem si přinesl během pauzy. Klára si odsedne na úplný okraj gauče, aby měla klid. Chvilí koukám do papíru, sepisují si slova, která mě napadají, ale žádné kloudné verše se mi v hlavě netvoří. Zvednu oči k obrazovce. Někteří si dokonce vypnuli webkamery a úplně se zavřeli do své bubliny. Je to asi dokonce poprvé, co tvoříme takhle před sebou ve stejný čas. Před tím jsme si vždycky vymysleli nějaké téma a za určenou dobu se sešli online, četli své práce a hodnotili se navzájem. Celá

tato skupinka vznikla poměrně náhodou. S Klárkou jsme se seznámili v létě, než jsem nastoupil do prvního ročníku. Jak se říká, padli jsme si do noty. Hledala zrovna nějakého spolubydlícího a místo v pokoji shodou okolností nabídla mně. Oba rádi tvoříme a píšeme. Říkali jsme si, že by bylo fajn vytvořit nějakou skupinu. A tak jsme nasdíleli příspěvek na sociální síť, obeslali pár lidí a vznikl tento neformální „klub spisovatelů“. Dá-li se tomu tak vůbec říkat.

Čas rychle letěl a do konce zbývalo pouze posledních pět minut. Stále mi chyběla poslední sloka. Už jsem opravdu nevěděl, co dalšího bych měl psát. Podíval jsem se na Klárku. Na první pohled bylo zřejmé, že už má celou báseň napsanou a jenom si ji čte, aby doladila rytmus a odstranila gramatické chyby.

Pětačtyřicet minut končí. Některé webkamery se opět zapnou a objeví se známé tváře. Některé ale zůstávají stále vypnuté.

„Tak jak jste na tom?“ zeptá se Martina a napije se svého Möeta s nakrájenou jahodou.

Většina odpoví, že má hotovo, ale stále zbývá pár lidí, kteří ještě těpíší. Navrhl bych, aby to dopsali během čtení ostatních, ale to by nedávali pozor a nemohli by ostatním říct svůj pohled na jejich díla, což je dle mého to hlavní, o co nám v téhle naší malé skupince jde.

„Co kdybychom si dali ještě patnáctiminutovou pauzu na doplnění pití a na záchod, aby ten, kdo potřebuje ještě čas, mohl ještě psát“

Na obrazovce rázem začnou vyskakovat souhlasné reakce v podobě smajlíků. Zvednu se z gauče a zajdu do svého pokoje. Otevřubalkonové dveře a vyjdu ven. Do obličeje mě praští nepříjemný mráz. Od pusy se mi zvedá slabý kouř. V ruce stále držím svoji báseň, které zatím chybí poslední sloka. Zvednu hlavu a zadívám se na zářící hvězdy. Nevím, jestli se mi to zdá, ale jedna z nich se zřejmě řítí k zemi. Podívám se na svůj papír a doplním poslední řádky. Párkrát si ji ještě přečtu. Víím, že nic lepšího už nevymyslím. Mráz mi pronikne i pod oblečení. Oklepu se a vejdu dovnitř. Zavřu balkonové dveře a vrátím se zpátky do obývacího pokoje. Klára sedí na stejném místě a opět má v ruce misku s brambůrky.

„Tak co? Máš hotovo?“

Souhlasně přikývnu a vezmu si od ní jeden brambůrek. Všechny webkamery jsou opět zapnuté. Posadím se na svoje místo a ujmu se slova. „Tak kdo chce začít?“

Kdybych upustil hřebík, bylo by slyšet, jak dopadne. Nikdo se nehlásí a mně se výjimečně nijak zvlášť začínat nechce.

Nakonec se ozve hrdina večera. „Tak já tedy začnu,“ nabídne se Honza. „Podle mého je to i fér, vzhledem k tomu, že jsem hru navrhl.“

Ostatní jej podpoří. Adél z Hovězí mu pošle srdíčkovou reakci, která se všem ukáže na obrazovce.

„Můžu tedy začít?“ zeptá se zdvořile Honza. Všichni si vypneme mikrofony, abychom jej nerušili, a on začne číst.

Jan Hobler

Motivace „úspěch“

K jakým vzorům vlastně vzhlížet a co skutečně znamená úspěch? Zatímco jeden žije prací a nafukuje konto závratnými čísly, druhý se tak chová. Srovnávání nikdy k ničemu nevedlo, jenže jak seřadit život, aby dával smysl?

Robert – realitní makléř, který od svých 17 pečlivě pracuje na zhodnocení investic. Rodiče do jeho byznysu ze začátku investovali, teď se úspěchem pětadvacetiletého podnikatele chlubí.

Ivan – barman v baru na Třinácté ulici, miluje rap a snaží se prosadit mezi smetánku. Nosí drahé oblečení za několik výplat a řídí se mottem „fakeittillyou make it!“

Kryštof – před dvěma lety dostudoval střední školu. S nadšením se hned vydal do práce a ve fabrice získal skvělé místo. Zatím žije u rodičů, peníze bohatě stačí na večírky a patří k nejoblíbenějším v partě.

Chladný únor vzbuzuje rozporuplné myšlenky v každém stvoření. Zatímco medvěd spí, člověk začíná vzpomínat na novoroční předsevzetí. Kryštofa zaskočilo, že na všechna už zapomněl. Robert zase u podepisování nového obchodu zjistil, že se změnil rok. Jenom Ivan měl jasný plán. Na parkovišti před místní jídelnou, která až na polévky celkem ušla, totiž zastavil luxusní vůz. „Tohle je příležitost,“ zamumlal a nechal guláš s nakousnutým knedlíkem ležet na stole.

Dosáhnout úspěchu není jednoduché. Záleží, co obětujete. Ten pátek Ivan zmobilizoval svého prvního fanouška a vtiskl mu mobil do ruky. „Toč mě zespodu, ať jde vidět chain!“ Zburcoval rapper školáka a před žlutým autem začal: „Hudba musí být real!“ sypal do kamery před sebou. Měl pravdu, text totiž lámaně vyprávěl z hlavy, čert vem toho sportáka, který už hodinu stál bez majitele.

Jednání pro Roberta tou dobou skončilo. Komplex budov v malém městě nakonec prodal investorům a získal krásných deset procent.

Kolik vlastně vydělal, nebylo zas tak důležité. Někdo mu totiž skákal okolo auta na parkovišti. Ve velkém stylu vstal z křesla a s „Mějte se skvěle a ať vám to tu vydělává!“ opustil kancelář. Než přišel k autu, bylo dotočeno. Jeden jediný záběr trval asi deset minut, poněvadž si Ivan pořád pletl text. „Proč si nenatočil hudbu předem?“ s ironickým úsměvem poznamenal Robert, který přicházel k autu a slyšel z reproduktorů telefonu vyhrávat recept na úspěch. Neřekl nic, sedl a odjel.

Robert rozhodně nebyl protekční dítě. Od rodičů dostal milion na rozjezd firmy, už od sedmnácti ale pracoval na svém jmění sám. Incident z parkoviště jídelny, kde se podle něho nedala polívka ani spolknout, mu vrtal v hlavě ještě na druhé světelné křižovatce. Z okýnka sledoval skupinu studentů, v jejímž středu stál Kryštof a s nadšením ukazoval na stojící sporták. „Tohle bych mohl mít za dva roky,” chlubil se platem z továrny, který měl mezi vysokoškoláky jako jediný. Nikdo se na něj nezlobil. Fakt, že jednoduše čtyřicet měsíců vynásobil číslovkou z pásky, znamenal, že si aspoň něco ze školy odnesl. Navíc měl dnes večer platit za všechny, tak mu do zajímavé ekonomické úvahy nikdo ze studentů nezasahoval.

Příchody domů pro mnoho lidí znamenají uvolnění a klid. Ivan měl ale dnes na pilno. Mámu v kuchyni jen minul, vzal si chleba ve vajíčku a bez děkují se ztratil v pokoji. Vyprodukoval svůj track na sociální síť pod názvem CHTĚLY BY TO MÍT. Gramaticky věta dávala smysl jen v případě, že se jednalo o ženy. Jestli to byl záměr nebo ne, autor v popisku motivačního songu neuvedl. Do večera klip viděla stovka lidí, komentáře přibýly tři. Většina se pozastavovala nad tím, jak si může barman dovolit sportáka a proč v textu nadává všem, co poctivě pracují. „Ti nadělají ale kraválu,” řekl si Ivan a krátce na to se rozhodl, že příště nebude posílat zprávy s odkazem sousedům, ale bude raději světový.

Každý chce být úspěšný. Záleží jen na tom, co vlastně „úspěch“ znamená. Pro Roberta se jeho definicí stalo uzavření spolupráce s velkou realitní agenturou. Dřív to byly peníze. „Vlastně furt jsou to peníze,” zasmál se nad myšlenkou ve svém bytě na hlavní třídě. Třeba takový Kryštof, i když měsíčně vydělal jen malinký zlomek Robertova příjmu, to viděl stejně. Práce ho nebavila, chodil na noční a často se chlubil tím, že celou prospal. Jeho největší náklady byly právě dny s kamarády, kterým s radostí platil. Neměl vlastně ani na co spořit, bydlel u rodičů, počítač fungoval skvěle a novou konzoli vzal na splátky. „Mám se dobře, fakt že jo, jen teda nevím, jsem šťastný?” začal o svém bohatství pochy-

bovat. Dokonce ve stejnou chvíli, kdy Robert zjistil, že nemá s kým zajít na drink.

Klišé, že při cestě nahoru musíte opustit lidi, které máte rádi, rezonovalo Robertovi v hlavě už nějaký ten pátek. V životě se mu totiž potvrdilo. Své dva kamarády v šestnácti porážel v tenise a teď na něj neměl čas. Vlastně ani na ně neměl čas. Ivan očekával slávu velice brzy a byť kamarády měl, už tak nějak vytipovával, které opustí a napíše o nich za pár let smutný hit. Drogy bude potřebovat, proto spíš hleděl na abstinenty. „No tak, Petře, asi už to budeme muset ukončit, naše cesty se rozplétají!” přemýšlel hlasitě nad budoucí konverzací s jedním z nejlepších přátel. I on už ale o důležitého člověka přišel. Přítelkyně ho opustila, protože se prý začal chovat „neúměrně“. Ivan nerozuměl, sice ještě nemá zlatou desku, ale mít ji bude. Proč by nemohl chodit na velké párty a každý den vyzkoušet jinou partnerku? „Tohle je život, tak se s tím smiř nebo odejdi... Ne, počkej...” promítl si v hlavě poslední slova, která vedla k rozchodu.

Kryštof nebyl jako Ivan, to ani v nejmenším. K umělci z nedalekého bloku vzhlížel, rozhodně ale neměl dost peněz na to, aby žil podobně, jako viděl v klipech. Věřil, že jsou skutečné. Nahrával tomu i fakt, že nikdy nebyl v baru na Třinácté ulici. Tam se totiž hrnuli spíš starší. Mezi nimi se občas objevil i Robert, kterého Kryštof znal jen z vyprávění. Bájný pětadvacetiletý milionář si prý žije vysněný život a roztáčí to s nemovitostmi ve velkém. „Začnu investovat do baráků, mám na to teď rozpočet.” tvrdil Kryštof vysokoškolákům, které dnes pozval na večeři. Rozesmáli se, Kryštof totiž před pár měsíci koupil garáž v komplexu, který brzy na to nechalo město zbourat. Dostal jen polovinu hodnoty nazpět. Do nového supermarketu chodil jen, když byly opravdu smysluplné slevy. Jinak k němu měl přímo averzi.

Ono to s tím vysněným životem ale taky nebylo růžové. Robert měl peněz až nad hlavu, zodpovědnosti ještě víc. Spolupráce s realitní agenturou byla výnosná, jenže stavěla mladého boháče do první linie. Jediná chyba se mohla proměnit v statisícové škody. Těch se ale nebál. Pracoval tolik, že žádná příjít nemohla. Rodiče, už když dosáhl statutu milionáře, uznali, že prostě nechybují. „Takže budu asi bůh, ty vole, jinak to nedává smysl,” říkával vždy, když dojednal obrovský obchod a připsal si na účet částku, která vlastně s tou stávající ani nějak výrazně nehnula. „Když máš hodně, víc už nepoznáš,” ukázal skromnost v rozhovoru pro místní noviny a až pak se zamyslel, co to vlastně vyblekotal.

Ivan měl vše podchycené. Život bohatého umělce se mu velice zamlouval, přestože bohatý nebyl. Tedy alespoň co se finančního stavu týče, protože bujarou fantazii měl určitě. Poslední klip zatím moc úspěchu neměl, přece jen obšťastňoval fanoušky jen pár hodin. I za tak krátkou dobu ale Ivanovi zase trochu přidal na egu. Všiml si komentáře, ve kterém posluchač ocenil fakt, že je videoklip natočený na telefon. Prý se s takovou upřímností u rapu ještě neseťkal, hodnotu totiž nemusí pokaždé přenášet profesionální štáb. „Přesně tak!“ vykřikl Ivan do monitoru. Začal plánovat nové texty, tentokrát o těžkostech v životě. Jen teda musí ještě nějaké najít.

Už se pomalu blížila půlnoc a Robert pořád seděl doma. Ve zprávách se mu dokonce objevil odkaz na jakýsi hudební pokus. Zaujal ho i náhledový obrázek, to auto mu bylo přinejmenším povědomé. Po poslechu musel zanechat plánování práce na sobotu, protože mu v hlavě způsobil podivné rozepře. Peněz měl dost, dokonce měl i sporták z klipu, ale rozhodně nežil takto bujarý život. „Nechtěl bych to taky mít? Jako čas bych si najít mohl, třeba mezi... Tak spíš...” začal debatovat sám se sebou.

Zatímco se boháč zamýšlel nad budoucností, Ivan vytipovával příběhy z minulosti. Kryštof jako jediný vlastně vůbec nepřemýšlel. Po večeři, kterou ladným pohybem platební karty zaplatil, se vydal prozkoumávat noční život. „A tak žijeme jen jednou, že jo, je potřeba žít v přítomnosti, užívat si každé chvíle,” vysvětloval bez vyzvání lidem v okruhu dvou metrů. V klubu už nechal dobrých pár tisíc, dokonce stihl i potrénovat krizové řízení. Když se k baru nahrnulo několik dam, očkem si je podle vzhledu zhodnotil a v tomto pořadí proplácel drinky. Žádnou už pak neviděl, ale dojem udělal určitě.

Sobotní ráno s sebou přineslo i sněhovou nadílku. Roberta moc nepotěšila, protože kvůli ometání auta nestihl v pět schůzku s investory. Nakonec ale vše vyjednal podle plánu, který vlastně včera ani nestihl sestavit. „Tak to je úspěch,” odcházel z jednání zpět na parkoviště a pokračoval na další. Okolo deváté se z postele vynořil také Ivan, ještě v peřině na telefonu zkontroloval čísla včerejšího videoklipu. Nebylo to vůbec špatné, jen v komentářích zase přibyli dva pochybovači. Tak je smazal, přece to nebude číst furt dokola. „Hejtrí budou, ale teď ještě chvíli ne,” ďábelsky se zasmál, když platforma potvrdila skrytí nenávisných textů. Kryštof vstával až okolo dvanácté, z nějakého důvodu ho bolela hlava, ale nemohl si vzpomenout. Rozhodl se, že místo rodinného oběda vyrazí někam do města.

Jídelna kousek od náměstí nebyla příliš luxusní ani příliš zašlá. Klasik by ji nejspíš označil jako perfektní rovnováhu. Možná právě proto si nabídku jídel vyhlédl Ivan. Sice pokaždé zvolil guláš, ale měl i jiné možnosti. Proto se den co den na oběd zastavoval. Svého idola si z ulice všimnul i stále unavený Kryštof, který se rozhodl vyzkoušet jídelnu poprvé. Usadil se hned u dveří, měl zde výhled do kuchyně i na rappera v rohu. Že se objeví i realitní jednička z novin, nečekal ani jeden ze strážníků. Důvod k tomu byl jasný, jídelna byla kousek od místa jednání, které mělo za chvíli začít. „Tak se zastavím, mám deset minut, to stihnu salát. Doufám, že v Caesar dnes bude mít i maso,“ pronesl po pohledu na hodinky a rozrazil dveře.

Jak už to tak bývá, když se sejdou tři naprosto odlišné charaktery, vyústí to v něco krásného. Do jídelny vstoupila slečna v minisukni a Ivan s Kryštofem na ni nemohli přestat civět. Robert řešil něco v telefonu – asi další schůzka – tuhle podívanou si nechal ujít. Kryštof si konečně vzpomněl, že už tyhle křivky jednou viděl. Přece jí včera jako třetí proplatil pití, tak se postavil, pozdravil a po odmítnutí znovu usadil. Toho využil Ivan a gentlemansky slečně nachystal židli. Tím si zkazil reputaci, protože ještě včera v textu takové chování u mužů odsuzoval. Teď byl úspěch klipu k ničemu, krásná dívka jej totiž také dostala do zpráv a poznatek o pokrytci hned rozeslala všem kamarádům. „Tak tohle už asi nesmažu,“ řekl nadějný rapper s hlavou v dlaních.

Nebyla to úplně ideální sobota, na tom se shodli snad všichni návštěvníci jídelny včetně kuchařů, kterým se povedlo připálit zasmažku. Ivan začal přemýšlet nad tím, jestli opravdu nebude lepší hudbu dělat upřímně. On sám totiž následoval jiné rappery a teď začal o jejich klipech a textech vážně pochybovat. Kryštof na tom byl o poznání hůř. Sice dostával pravidelnou výplatu, která byla vyšší než kapesné vysokoškoláků, ale v peněžence měl jen pár drobných. S úsměvem sám sebe uklidňoval, že si alespoň užil nezapomenutelnou noc. Jediný problém byl tedy v tom, že si mimo krásky z jídelny na nic jiného nevzpomněl.

Pochybovat o sobě začal také Robert, kterému se to nikdy předtím nestalo. Poprvé totiž vyrazil v sobotu do práce bez plánu a vypadalo to, že bude mít několik hodin volno. „Takže mi chceš říct, že nebudu produktivní!“ zašeptal a kroutil hlavu nad kalendářem. Teď se projevil fakt, že se z něj stal prakticky automat na nemovitosti. Aspoň jich tedy měl hodně, mohl se uklidnit, nebyl zrovna špatný automat. Jen mu vrtalo hlavou, co bude proboha po poslední schůzce dělat. Rozhodl se

změnit rituál. Neděli nenaplňuje v jedenáct, ale začne již ve čtyři, ať to má grády.

Ivan dojedl guláš, tentokrát dokonce zvládnul i poslední knedlík. Zjistil, že život bohatých ho vlastně pořád baví, akorát už nebude psát texty, které by mohly ovlivnit jeho vřelý vztah k ženám. „Spíš to hodím na peníze,” pronesl a zablýsklo se mu v očích i v hlavě. Kryštof prozkoumal na telefonu stav svého konta. Bylo jasné, že není úplně do skoku. Každopádně plác zastaví výplata za pár dní. Co s ní udělá, ještě nevěděl. Dělníkovi, který na oběd dorazil z nedaleké opravy potrubí, celá situace v jídelně přišla vtipná. Sám pro sebe si ale v duchu řekl: „Co je v téhle době vlastně dobré?” Kryštof záhy zjistil, že polévka z jídelny rozhodně ne.

Honza skončí. V celém hovoru je hrobové ticho. Po chvíli se nakonec ozve jako první Áda a řekne pouze: „Wau.“

Honza se polichocení usměje. Nevím, zda se mi to zdálo, ale vypadalo, jako by palmy na jeho pozadí začaly radostně tancovat.

„Jenom teda poznámka,” ještě řekne Honza, „text je smyšlený. Fakt, že avizovaná skladba rappera z baru opravdu existuje a doslova napodobuje celou podstatu sdělení veledíla, je novinka i pro mě. V životě jsem ji neslyšel. Vyhledal jsem si těsně před tím, než nám skončil tvůrčí čas.

Tonda si také zapne mikrofon. „Brácho, tak tohle bylo něco. Opravdu mě to strašně bavilo poslouchat. Fakt skvělá myšlenka!“

„Záměrem příběhu nebylo kategorizovat, co je špatné a co nikoli. Hlubší myšlenka byla v tom, že se má textem ukázat na různé životní motivace, které mohou mít i přes velké rozdíly stejný základ – slepé následování „úspěchu“ z internetových předloh.“

„No podle mě jsi to teda trefil skvěle. Musím ti zatleskat,” reaguje ihned Tonda.

„Díky. Tak, kdo zkusí hádat téma a kritérium?“

Adél se na malou chvíli zamyslí. Nakonec ale sebere odvalu a řekne: „Podle mého bylo kritérium propojení více příběhů více postav. U tématu si nejsem jistá.“

„Správně! Zkus i to téma,” vybídne ji Honza.

„Napadlo mě Chudý a bohatý.“

„No vidíš! Výborně! Přesně to tedy bylo Chudoba bohatých a kritérium, že jsem měl propojit odlišné příběhy několika postav. Ale de facto jsi to trefila.“

Adél vybuchne radostí a sama pro sebe si zatancuje vítězný tanec. Každý z nás Honzovi k textu něco řekne, většinou je to samá

chvála. Sem tam má někdo nějakou připomínku, ale ta se ve všem tom obdivu téměř ztratí. Honza se začnečervenat, takže vypadá skoro jako obří rajče, které se povaluje na písečné pláži.

Jarmila kromě svého hodnocení nasdílíobrazovku, kde je textový dokument s básní na stejné téma, které dostal Honza. Psala ji před několika měsíci a chtěla slyšet náš, a asi především Honzův, názor.

Jarmila Kollová

Chudoba bohatých

Pravé bohatství je rodina,
je to zvíře, květ, rostlina.
Pravé bohatství vzniká v duši,
to materialisté jen těžko tuší.
Pláčou pod svým úsměvem,
chtějí víc, než je málo.
Smutek skrývají za hněvem,
krev a pot je to stálo.
Temná mysl, slova zloby,
tenhle svět je pro ně malý.
Ponoření do zlé doby,
jsou otrokem sebe samých.
Pravé bohatství je svoboda,
je to skromnost, víra a chudoba.

„Holka moje,“ vydechne Klárka, „já ty tvoje básně zkrátka zbožňuji.“

Honza si malinko poposedne a začne mluvit. Na Jarmile je vidět, že je možná až trochu dojatá. Divím se, že jí ještě nevystřelilo to její bijící srdce z hrudi. Než Honza skončí, objeví se na obrazovce zářící žlutá ručička. „Ano, Jani?“ vyzve ji Jarmila.

„Chtěla jsem se jenom zeptat, jestli si i tvoji báseň můžu půjčit a přečíst ji dětem před spaním.“

„No, samozřejmě. Bude mi ctí uspat básní tvoje malé.“

„Kdybys chtěla, můžeš je přijít uspat i osobně.“

„Zas takový sebevrah nejsem.“

Ostatní se začnou smát, a nakonec si virtuálně přitukneme na

první práci. Rozhodli jsme, že se za každým dílem, kterou někdo přečte, nebo mimo soutěž ukáže, napijeme. Napili jsme se jak za Honzův příběh, tak za Jančinu povídku a všechny básně, které jsme už dneska viděli, slyšeli, nebo je někdo nasdílel k uspávání Janiných dětí.

„Tak, kdo chce jít další?“ zeptám se, když dopijeme poslední rundu.

Nikdo se k tomu nemá a ani se nedivím. Honza předvedl opravdu skvělou práci a nastavil laťku poměrně vysoko.

„Co kdybych někoho určil já? A pak by každý mohl po přečtení určit dalšího autora.“

„Výborný nápad!“ podpořím ho, protože to aspoň nemusím dělat já, ani se nikoho doprošovat.

„Tak co třeba ty, Eriko! Jdeš na to?“

„No dobre. Akurát sa ospravedlňujem, ale bude to vo slovenčine. Maro, snád' to prežiješ.“

Trochu si povzdechnu. Nejen kvůli tomu, že mám s porozuměním slovenskému jazyku opravdu problém, ale že si ze mě kvůli tomu pořád někdo dělá srandu. Člověk se párkrát splete a hned to má na talíři. Například o slovu „prepáč“ jsem si myslel, že znamená „proc“.

„No, nějak to zvládnou.“

„Počkejte! Počkejte!“ vykřikne Martina. „Zapněte se televizi nebo si naladte ČT24 online. Rychle!“

Klára se vrhne po ovladači a zapne televizi. Hbitě najede na požadovaný program a zmáčkne OK. Na obrazovce se objeví tisková konference naší vlády. U mikrofonu právě stojí premiér a mluví k novinářům: „Během pár dnů dojde k odvolání ministra zdravotnictví. Již nyní máme zvoleného vhodného kandidáta, kterého do funkce jmenuje prezident České republiky.“

„To je už třetí ministr zdravotnictví. Za chvíli nám dojdou kandidáti.“

„Tondo, ticho!“ okřikne ho Jana.

„Situace je každým dnem kritičtější. Všechny nemocnice v republice bojují s nadbytkem pacientů s těžkým průběhem a již nemají volná lůžka, aby všechny pacienty přijaly. Za včerejší den zemřelo více jak dvě stě lidí na COVID-19. Občané si stále neuvědomují riziko nákazy. Nedodržují nařízení a umožňují rychlejší šíření onemocnění. Lidé by se měli místo demonstracím věnovat boji proti nemoci, aby se naše životy vrátily co nejdříve do normálu.“

„Tak to je masakr,“ reaguje na proslov premiéra Katka, která do této chvíle spíše všechno poslouchala. „Lidi by se měli vzpamatovat. Myslím, že těmi demonstracemi ničeho nedocílí, jen riskují své zdraví.“

„Naprosto souhlasím,“ podpoří ji Rajka. „Vždyť jsme skoro rok doma. Chápu, že někomu korona zničila podnikání. Vždyť kultura nezastavitelně krvácí.“

„Ani nevíme, jestli nějaká kultura v budoucnu ještě bude. Sice se pořádají neustále nějaké sbírky, ale ty rozhodně nestačí.“

„Přesně tak, Marti. Mám stejný názor. Vždyť se jenom podívejme na ZOO. Některé zoologické zahrady dokonce prý musely začít utrácet zvířata.“

Na chvíli se všichni, co mluvili, odmlčí a opět věnují pozornost tiskové konferenci. Ta už ale byla vcelku o ničem. Pár tváří vlády ještě řeklo několik slov k pandemii, a pak vysílání skončilo.

„Tak to se nám ta pozitivní nálada celkem vytratila,“ postěžuje si Honza a polkne tři pořádné loky koly s rumem. „Tak co teď? Pokračujeme?“

„Jasne. Ja som pripravená. U nás je to oveľa horšie. To bude nakoniec dobré. Musíme hľadať pozitívne veci.“

„Výborně!“ zajásá Honza a symbolicky ukáže palec hore.

„Len vás chcem upozorniť, že som použila moju rozpisánu poviedku. Hodila sa mi do zadania. Hovorím to radšej dopredu, aby ste sa nečudovali, že som stihla napísať tolko stánok.“

Erika Mogilská

Je čas

Všetko vyzerá presne tak, ako si to pamätám. Všetky tie rozhovory o našej budúcnosti a o našich nepodstatne podstatných problémoch opäť vyplávali na povrch. Tie nežné dotyk a momenty, ktoré patrili len nám, sa ozývajú tak, ako nikdy predtým. Pôsobí to na mňa, akoby sa ten čas medzi tým vôbec neodohral. Trocha mi to príde, akoby tie spomienky nikdy neodišli, ale len čakali na správny moment, kedy znova udrieť, len aby napáchali čo najväčšiu škodu.

Celkom zvláštna predstava, že sa stačí vrátiť na jedno miesto, ktoré vám pripomenie dávno zabudnuté veci a vy máte pocit, že to celé začína odznova. Ten čas medzi tým sa nestal a najradšej by ste to celé vymazali a začali tam, kde to skončilo. Jednoducho vrátili čas. A tak isto na mňa pôsobí táto chata. Stačilo vojsť dnu a akoby sa posledné mesiace nestali, čas sa zasekol a všetko čakalo na náš návrat. Na jednej strane je ukludňujúca predstava, že toto miesto je naša

skrýša pred svetom, tajné miesto, kam sa môžeme vrátiť, keď sa cítíme stratení. Ale nie je to sebecké? Nie je to využívanie niekoho, azda niečoho len preto, že sa bojíme posunúť ďalej?

Začala som pohľadom skenovať toto zúbožené miesto. Všetko je skoro také isté, pomerne bez zmeny. Čo pôsobí celkom hrôzostrašne. Predsa len to pomyslenie, koľko času prešlo a niečo napriek tomu ostalo skoro také isté a bez zmeny. Nestali sa tu nové zlé veci, no neudiali sa tu ani žiadne okamžiky, na ktoré človek rád spomína a po ktorých zanechá nejakú stopu. Pravdaže, sú tu nejaké tie drobnosti, ale tiesú také okrajové. Ako napríklad že už tak preplnenú poličku obohatili nové prázdne fľaše od alkoholu.

„Ste dosť oslavovali, ako tak pozerám.“

Naoko ležérne mykol plecami a viac sa k tomu nevyjadroval. Celú dobu ma sledoval. Nespustil zo mňa oči ani na chvíľu. Možno si myslel, že vyzerá záhadne alebo nad vecou. Môj názor je ten, že nevie čo povedať. Vie, že to pokašľal, že on je ten, na koho padla vina tentokrát. Takže asi len čaká, ako o tom začnem, aby sa mohol obrániť a zahrať kartu trpiaceho. Ale to mu nemám v pláne dopriať. Namiesto toho si premeriavam celú miestnosť a čakám. Viem, že toto ma nezabaví naddlho a jemu by čoskoro aj tak mohlo dôjsť, že ja konverzáciu opäť nezačnem.

Sú to len dve otvorené miestnosti bez dverí. Prvú izbu tvorí niečo na štýl kuchyne, až na to, že tam chýbajú skoro všetky potrebné spotrebiče a časť miestnosti je neprístupnápre prepadnutú kuchynskú stenu. V rohu sa nachádza toaleta, taktiež nie v najšťastnejšom stave. Ani na toalete sa nenachádzajú dvere, len obyčajný záves. Asi na navodenie pocitu súkromia, ale nie som si istá, či to niekoho oklame. Druhá miestnosť slúži ako spálňa. V strede sa nachádza obrovská rozťahovacia sedačka béžovej farby, ktorá si už asi prežila dosť svojho. Na niektorých miestach je potrhaná a v jednom rohu je obrovský flak. Pravdepodobne od rozliateho červeného vína.

„Nechčeš sa posadiť? Môžeme si niečo pozrieť,“ ukázal na televízor nachádzajúci sa oproti sedačke. Hneď vedľa neho ležala na zemi pyramída vyrobená z krabíc od zjedenej pizze. Rozhodla som sa neprotestovať a usadiť sa, aj keď netuším, či sa mi podarilo netváriť sa znechutene, keď sa moja ruka dotkla niečoho vlhkého. Nenápadne som sa pozrela, o čo som to zavadila. Bola to čipkovaná spodná bielizeň, ktorá pravdaže nemohla patriť jemu. Potlačila som nevoľnosť, čo sa drala na povrch a ležérne som sa posunula o kúsok bližšie k nemu.

Videla som, že spozornel. Bol zvláštne v strehu. Za celý náš románik som si nevšimla toľko pozornosti z jeho strany. Alebo si to namýšľam?

„Úprimne som si myslel, že sa opäť opiješ a budeš viesť celú konverzáciu,“ povedal trochu posmešne.

Netuším, o čo mu presne ide. Pravdepodobne ani len on netuší, čo teraz urobil zle. Presne tak pôsobí mužské pokolenie na ženy v dnešnej dobe. Netušia, čo urobili zle, sú ako také stratené kuriatka. No, keď sa žena nad nimi zľutuje a povie im, čo sa jej dotklo alebo čo ju pobúrilo v danom momente, už je oheň na streche. Viete, čo je najčastejšia reakcia, akú som dostala, keď som sa rozhodla pomôcť mužom pochopiť moje pocity a potreby? Vkladanie slov do úst, precitlivenosť, dokonca aj manipulovanie. V dnešnej dobe je tak ťažké byť feministka, no zároveň nebyť mrcha. Je ťažké byť citlivá, no nebyť naivná. Byť úprimná, no nebyť drzá alebo povýšenecká. Toľko nových hraníc na prekročenie, že človek nevie, ktorú si skorej vybrať.

„Ja som myslela, že sa nafajčíme, alebo máš niečo iné?“ Nechápavo sa na mňa pozrel a tak som dodala: „...možno zaujímavejšie?“

Videla som, ako mu oči zažiarili. Bolo to niečo, na čo vedel reagovať. Niečo, v čom sa dokonca vyznal, a to veľmi dobre. Teraz je to výzva, no kedysi bol v tomto o dosť lepší ako ja. Nemyslím si, že to bolo také ťažké. Žili sme si v svojej bublinke, ktorú skoro nič nenarúšalo. On vedel všetko podstatné. Nové trendy, najnovšie módné výstrelky, čo sa teraz deje vo svete, kto s kým čo mal a čo bol najnovší škandál.

Dosť ma prekvapovalo, že veľa vecí aj o mojich kamarátoch vedel skorej ako ja. Nemala som poňatia, ako sa tie informácie k nemu dostali, no nejako si tú cestu našli. A potom som tu bola ja. Nemala som záujem o módnny svet, pravdaže som ho rešpektovala, bol to niekoho život a sen. No ja som si k tomu cestu nenašla. Zo začiatku mi to ani nevadilo, rešpektovala som tú vzdialenú realitu. No čím viac času som s ním strávil, tým viac mi dochádzalo, čo všetko neviem a čo všetko ma nezaujíma. Neberte ma zle, ale predsa ani vy sa tu teraz nebudete rozplývať nad Zberateľom, keď vám poviem, že sa mi tá kniha páčila a zmenila mi pohľad na svet. Tak prečo by som sa ja mala cítiť menejcenne za to, že neviem, koľko stál nejaký módnny výstrelok nejakej celebrity. Pravdaže nemala, ale vedela som to ja v tej dobe? Aká som len bola hlúpa, keď som si myslela, že celý svet sa točí len okolo neho. Na druhej strane je v tom krása, nevedomosť, jednoduchosť. Možno by som sa aj vrátila do čias, keď môj najväčší problém bolo to, že neviem nejaké hlúpe značky topánok.

Premerala som si ho pohľadom, stále čakal na moju reakciu. Chcel ma uraziť alebo chcel dať najavo svoju komunikatívnu neschopnosť? To druhé mi nesedí. Veď koľkokrát vravel, aká je hanba ma brať do spoločnosti. On je ten veľký pán, ten článok, od ktorého niektorí závisia. Čo niektorí, dokonca celá akcia. A ja som tá, ktorú aj keď miluje, tak mu ničí celý večer a on nemá možnosť spoznávať nových ľudí. Častokrát vravel, že je celkom jedno, aké máš schopnosti a aký si múdry. Predovšetkým záleží od tvojich kontaktov vo svete.

„Teraz nemám po ruke, ale naša spoločnosť určite mať bude.“ Žmurkol a následne sa lepšie uvelebil na sedačke.

„Aká spoločnosť?“ povedala som možno trochu podráždenejšie, ako som chcela.

„Písali mi kamaráti, že či môžu prísť. Neboj sa, je to fakticky skvelá partia. Len sa prosím snaž byť viac spoločenská.“

Očami si ma celú prezrel. Hľadal nejakú reakciu, ktorá mu dá najavo, že zahral na správnu strunku. Nikdy som nepochopila jeho potrebu ma zhadzovať. Viem, že to nemyslel zle, chcel ma dokopať k tomu, aby som sa chovala inak, tak ako si to on prial. Možno videl vo mne niečo, čo ja ešte nie a myslel si, že to týmto spôsobom dostane na povrch. No na mňa to malo vždy opačný efekt. Nikto nechce, aby ľudia, ktorí vám majú byť najbližší, byť vašou oporou a partnerom, boli tí, ktorí vám stále hádzali polená pod nohy. Málokto je dostatočne silný, aby to bral ako výzvu a posunul sa ďalej, obzvlášť v čase, keď si nie je istý svojim sebavedomím a svojou vlastnou hodnotou. Ja som nepatrila medzi tú malú skupinku. Namiesto toho som ostala neschopná komunikácie, nevedela reagovať na posmechy alebo kritiku. Ak bol niekoho názor hlasnejší ako môj, aj keď bol horší, poddala som sa. Keď som nereagovala, dodal s nadvihnutým obočím: „Zvládneš to?“

Stačila len jedna veta od neho a tie pocity sa mi vrátili späť. Zrazu mi začalo hučať v hlave a cítila som, ako mi horúčava sfarbuje líca dočervena. Cítim sa ako malé dieťa. Najradšej by som naňho začala kričať, ako sa nezmenil a ja som hlúpa, že som mu vôbec dala šancu a prišla dnes sem. Ale asi to chce. Aby som reagovala prehnane. Aby som sa neudržala a začala sa správať ako precitlivená hysterka. Dnes mu nedoprajem vôbec nič, som tu, aby som si niečo dokázala predsa. Ako ja ním pohrdam. „Keď ním pohrdaš, tak prečo si vôbec súhlasila s týmto stretnutím?“ ozval sa nesúhlasný hlas v mojej hlave. Pretože som sa počas každého nášho stretnutia nechala opantať mojimi chvíľkovými pocitmi. Tentokrát to bude iné. Dokážem mu, že

už nado mnou nemá žiadnu moc. Som slobodný človek, ktorý sa vie rozhodovať sám a stáť si za svojím. „A to chceš naozaj dokazovať jemu, alebo skorej sebe?“ započula som opäť protestovanie. Chvíľkové priznanie toho, že by ten hlas mohol mať pravdu, iba zosilnilo hučanie v hlave, ktoré ma už aj predtým dosť ohlušovalo.

Zatriasla som hlavou v snahe vytriasť tie myšlienky von. Pravdaže to nepomohlo. Tak som iba povzdychla, naklonila hlavu na pravý bok a pokúsila sa venovať mu najsladší úsmev, akého som bola schopná. Na jeho tvári som uvidela náznak pochybností, možno aj strachu, keď vtom položil dľaň na moje stehno. „Si v poriadku?“

Zrazu som sa nevedela sústrediť na nič, čo povedal. Jediná vec, na ktorú som dokázala myslieť, bola jeho ruka na mojom stehne a nato ako veľmi mi bol ten dotyk povedomý. V momente som sa preniesla späť do Španielska. Sedeli sme na súkromnej terase s výhľadom na šíre more. Vo vlasoch som cítila jemný vánok a na pleť ma hriali slnečné lúče. Nikdy predtým som nebola taká šťastná. Toto bol ten dokonalý moment, o ktorom všetci tak básnia. Náš moment. Boli sme preč od nepríjemnej reality, sami dvaja. Celé dni sme strávil rozprávaním a rozoberaním všemožných vecí. Najradšej som riešila naše plány do budúcnosti. Bola to naša malá hra. Ja som povedala niečo, čo by som chcela a potom sme sa len snažili prísť na spôsoby, ako to dosiahnuť. Práve tu som si uvedomila, aký vie byť ambicióznym a kreatívnym. Obdivovala som, koľko vášne vie vložiť do vecí, ktoré ho nadchnú. Stále básnil o tom, že by si chcel otvoriť vlastný bar, kde by vystupovali neznámi umelci. Chcel pomôcť presadiť sa ostatným. Ukázať ich svetu a dať im tú príležitosť, ktorú by inak nemali. Presne takéto myšlienky a nápady spôsobili to, že som sa doňho zamilovala.

„Si v poriadku?“ opäť sa spýtal, no teraz naliehavejšie. V jeho hlase bolo počuť aj mierne podráždenie.

„Ako to vyzerá s tvojím barom?“ spýtala som sa, tváriac sa, že som prepočula jeho otázku. Dychtivo som čakala na odpoveď. Možno v ňom ešte stále niečo ostalo. Prekvapene nadvihol obočie a odtiahol ruku preč z môjho stehna.

„To čo ťa napadlo? O akom bare hovoríš?“

Nervózne som sa zasmiala a začala sa hrať s prsteňom, ktorý som mala na ukazováku. „No o tom, čo si si ho chcel otvoriť. Vravíš si, že to bol tvoj sen.“

Nastala chvíľka ticha, no potom ju prerušil jeho zvučný smiech. Postavil sa zo sedačky ešte stále smejúc sa na tom, čo som povedala,

akoby som zadrela najlepší vtip v histórii. Nasmeroval si to do polorozpadnutej kuchyne a z jednej skrinky, ktorej ešte fungovali dvierka, vytiahol fľašu vodky. Akurát hľadal v dreze pohár, ktorý by sa dal ešte raz využiť, keď som k nemu podišla.

„Čo je na tom také vtipné?“ spýtala som nervózne.

Stála som tam s preloženými rukami na hrudi a nechápavým výrazom. Po neúspešnom hľadaní, vzal jeden pohár z drezu a prepláchal ho studenou vodou.

„Vtipné je na tom to, že žiješ v spomienkach. Myslíš, že hentaké veci ma teraz zaujímajú? Žijem si ako kráľ. Najlepšie obdobie môjho života. Tak prečo by som mal chcieť riešiť nejaký sen, ktorý aj tak bol viac menej tvoj?“

Do polovice pohára si nalial vodku a potom prilial troška džúsu. Nenazvala by som to najšťastnejším pomerom. Už teraz vidím, ako večer skončí. A aké nepríjemné bude ráno.

„A čo ťa teda teraz zaujíma?“

Nenechala som sa odbiť. Chcela som vedieť viac. Vedela som, že to bol jeho sen a nie môj. Nemohla som sa predsa myliť. Žeby som si to zle pamätala?

„Musí ma niečo zaujímať? Prídu mi sem kamaráti. Si tu ty. Máme nádherný večer plný zábavy pred sebou. Prečo si ho kaziť nejakými hlúpymi myšlienkami o budúcnosti? Dnes tú budúcnosť aj tak už neopplynime. Tak prestaň kaziť večer a radšej si namiešaj drink.“

Predtým, ako som stihla nejako zareagovať, otvorili sa vchodové dvere a dnu sa nahrnula skupinka ľudí. Asi tri dievčatá, ktoré som predtým nikdy nevidela. Pravdepodobne boli mladšie ako ja a o dosť viac si hodovali v make-upe. Jedna slečna, ktorá sa predstavila ako Natália, mala tak nahrubo spravené obočie, že som od neho nevedela odvrátiť zrak. Druhá mala veľmi krásne zelené oči, ktoré pôsobili prenikavo v kontraste s jej dlhými blondávkami vlasmi. No pri pohľade na ňu som si aj tak nedokázala nevšimnúť jej obrovského výstrihu, ktorý bol viac ako vyzývavý. Možno aj to bol dôvod, prečo som jej meno vôbec nezachytila. A tretia slečna ak aj povedala svoje meno, nedokázala som ho rozlíšiť z toho prúdu slov, čo stihla povedať za ten krátky čas. „Nezabudni, že ešte musíme urobiť to videjko na TikTok, Nati, okej? Potrebujem nové lajky.“ Nedokázala som neprevrátiť oči, čo neubehlo jej pohľadu a iba na mňa nepríjemne zagánila.

Po nich vošli dnu dvaja chalani. Jeden vyzeral byť už náramne pod parou a taktiež bol veľmi hlučný. Nejako sa dotackal dnu a keď ma

zbadal, hneď sa vybral mojim smerom. Hodil sa mi okolo pliec a vtisol mi dva uslintané bozky na líca. Ja som ostala v takom šoku, že som nevedela ani ako zareagovať, a tak som len nemo stála s prekvapeným výrazom na tvári. On sa na mňa naďalej priblžbo usmieval. Usmiala som sa naspäť naňho, a potom pozrela na posledného člena partie, ktorého som si predtým nestihla obzrieť. Keď som zbadala Michala, zahmlilo sa mi pred očami. Čo tu robí? Neverila som vlastným očiam. Nevidela som ho už pár dní. Vlastne odkedy sa rozhodol, že potrebuje nejaký čas na usporiadanie myšlienok. A teraz stál tu. Venoval mi jeden letný pohľad, no inak sa tváril, akoby ma vôbec nepoznal.

Celá partička sa vybrala usadiť na dezolátnu sedačku a každý sa prekríkaval v tom, že čo budú piť. Začula som, ako sa ten pripitý chalan vyhovárал, že sa mu nakoniec nič iné vybaviť nepodarilo. Prisahám, že som si nachvíľu myslela, že sa rozplače. Usadila som sa na okraj sedačky a započúvala sa do ich konverzácie. Predsa len som sa mala pokúsiť byť spoločenská, tak do toho.

Slečna s upištáňým hlasom zrazu zakričala: „Neuveríte, aký som mala skvelý víkend! S priateľom sa nám podarilo zohnať za lacno trávku a tak sme strávili celý večer tým, že sme nafajčení sledovali zámenu manželiek. A to nie je to najlepšie. Ďalší deň nám ostalo dosť toho, aby sme mohli zopakovať celý tento skvostný zážitok.“

Na moje prekvapenie zrazu všetci začali buď pišťať, tlieškať alebo zdvíhali pohár na prípitok. Ja som len sedela v nemom úžase a rozmýšľala, ako by som sa mohla zapojiť do takejto konverzácie. „Možno príde nejaký moment alebo téma, na ktorú budeš vedieť reagovať,“ ozval sa môj vnútorný hlas. Asi má pravdu. Počkám.

A tak sa začala najdlhšia chvíľa môjho života. Každý sa chcel zapojiť do konverzácie o tom, aký skvelý mali víkend. Kto s kým čo mal. Kto si čo obliekol alebo aké najväčšie incidenty sa riešili na Instagrame. Netuším, ako dlho som tam sedela, no pripadalo mi to ako večnosť. Pozrela som sa na nich a vedela som, že nezvládnem počúvať ďalšie hlúposti, čo vypúšťajú z úst. Neškodí mi to? Dúfam, že nie je šanca, aby sa na mňa nalepili ich názory. Nemyslím si, že by ich mali vyslovene zlé, sú len neokresané, bez žiadnych poriadnych skúseností. Oči mi utiekli na dvere. Možno trochu čerstvého vzduchu pomôže.

„Idem si zapáliť a vyriešiť jeden telefonát. Hneď sa vrátim,“ zamrmľala som, keďže som vedela, že ma nikto nepočúva. Miernym kývnutím hlavy mi dal Kubo najavo, že to berie do úvahy, ale to bola

jediná reakcia, čo som dostala. Kývla som aj ja naspäť a už aj mierila ku dverám. Niekoho pohľad sa mi prevrätaval chrbtom, ale kto to mohol byť som zisťovať nehodlala.

Hneď, ako som otvorila dvere, oviaľ ma studený nočný vzduch. V toto ročné obdobie sa tak rýchlo zotmie. Veď tu predsa len nie som až tak dlho, či? Vytiahla som z vaku telefón, aby som skontrolovala čas, a pritom mi vypadol aj balíček cigariet. Beriem to ako znamenie zvrchu. Je síce pravda, že už nejaký čas nefajčím. Popravde od nášho rozchodu. No, keď som sem išla, tušila som, že sa mi dnes zídu. Za chvíľu je pol siedmej. Čo znamená, že som tu skoro dve hodiny. Kratšie, ako som čakala. Povedala by som, že na tej prekliatej sedačke som teraz presedela celú večnosť. Potiahla som si z cigarety a oprela sa o chladivú stenu. Zaujímavé, ako pomaly vám dokáže ísť čas, keď robíte niečo, čo vás nebaví a nijak vás to nenapĺňa.

Vtom sa otvorili dvere a von vyšiel Michal. Premeral si ma mrazivým pohľadom, ale nereagoval zatiaľ nijako. Prešiel k provizórnej stoličke, čo stála v rohu, a ležérne sa posadil. Nohy si vyložil na stôl, ruky prekrižil na hrudi a čakal. Nesúhlas z neho doslova kričal. Nemám pocit, že by som ho niekedy videla také nahnevaného ako práve teraz.

„Prečo si tu?“ zavrčal na mňa.

Jeho slová konečne preťali neprijemné ticho. Chápem, prečo nečakal, že ma tu nájde. Vedel, aký mám názor na celú tú partiu. Iba som si povzdychla a pokrčila plecami. Chvíľu som ešte rozmýšľala čo ďalej. Pravdepodobne budem musieť niečo ešte dodať. On si počká, vie byť trpezlivý. O dosť trpezlivejších ako ja. Trpezlivosť nikdy nebola moja silná stránka. Nakoniec som zo seba dostala: „To isté sa môžem spýtať aj ja teba.“

Nevenovala som mu ani jeden pohľad. Vedela som, že táto vyhýbavá odpoveď je preňho viac ako nedostačujúca.

„Ja sem na rozdiel od teba patrí,“ odvetil Michal, stále s horkosťou v hlase.

„To nie je to, čo si mi minule povedal.“

Opäť som si potiahla z cigarety a zdvihla pohľad k oblohe. Dnes je nádherná noc. Takéto noci mám zo všetkého najradšej. To ticho, prirodzenosť a stálosť mi vždy pomôžu vyčistiť si hlavu a usporiadať si myšlienky. Rozhliadla som sa po okolí, či niekde neuvidím svetlá z chatiek, ale všade bola tma. Pravdepodobne tu dnes okrem nás nikto nie je. Nestážujem sa. Svojou neprítomnosťou dovolili hviezdám

žiarit tak, ako som ich v meste nikdy nevidela. Takýto krásny výhľad na nočnú oblohu som mala naposledy, keď som šla s Michalom prvýkrát sama von. Nemohla som spať a jeho ťažilo veľa vecí, ktoré potreboval zo seba dostať. Pri ďalšom výdychu dymu som zavrela oči a začala spomínať na ten večer.

„Sem chodím vždy, keď potrebujem rozmýšľať,“ ozval sa po chvíli ticha. Stála som pár krokov od neho, zatiaľ čo on sedel v otvorenom kufri jeho auta a fajčil cigaretu s pohľadom upreným na oblohu. Nevieť vôbec, prečo som s ním chcela niekam ísť. Obzvlášť o takomto čase. Nad čím som rozmýšľala vtedy, mi je teraz už len záhada. Predsa len sme spolu nikdy ani len jedno slovo neprehovorili. Ja som vedela, že existuje a on pravdepodobne vedel o mne. Ale tam to končilo. A predsa sme sa tu dnes nejak spolu ocitli. Keby sa teraz rozhodol, že ma tu nechá, tak netuším, čo by som robila. Vytiahla som telefón z vrecka a uvidela, že tu nemám žiadny signál. Do najbližšej dediny by to bola tak trojhodinová prechádzka s tým, že by som mohla celú dobu dúfať, že nestretnem nejaké zviera.

„Signál tu pravdepodobne nechytíš. Sme dosť vysoko a ešte k tomu máš všade okolo les.“

Nachvíľu to vyzeralo, že ho môj strach pobavil, no potom hneď nahodil svoj nečitateľný výraz tváre. Často mával zamyslený pohľad. Bolo na ňom vidieť, keď sa rozhodol mentálne opustiť konverzáciu a strácal sa vo svojich myšlienkach. Teraz to urobil znova. Nervózne som sa zamrvila a rozhliadala opäť po okolí. Prečo práve tu rád trávi svoj čas? Ved' je to tu hrôzostrašné. Nie je tu ani náznak živej duše. Jediné svetlo tu predstavujú hviezdy na oblohe. No to ticho je najhoršie zo všetkého. Ticho pred búrkou by som povedala. Z času na čas ho pretne nejaké zviera, no mimo toho sme tu len my. Nezačínajú náhodou takto nejak horory? Naivné dievča sa s chalanom rozhodne ísť do lesa a buď niekto vybehne z kríkov a povraždí ich, alebo sa z toho chalana vykluje psychopat. Kto vie, ktorý prípad bude toto.

„Chceš, aby som ťa odviezol naspäť domov?“

Až teraz som si všimla, že ma pozoroval. Asi som sa aj ja nachvíľu stratila vo svojich vlastných myšlienkach. Chcem, aby ma zobral domov? Jasné, že chcem. Z tohto miesta mi chodí mráz po chrbte. Ale aj tak ma niečo nútilo zostať. Napriek všetkej logike a všetkým mojim pocitom som si nevedela predstaviť, že by som to tak rýchlo vzdala a odišla. Podišla som k nemu bližšie a naznačila mu nech sa posunie, aby som si mohla k nemu prisadnúť.

„Chcem ostať,“ vyhrkla som s prehnanou odhodlanosťou v hlase.

Iba prikývol s nezmeneným výrazom tváre. To ma priviedlo k myšlienke, či som ho niekedy videla smiať sa. Snažila som sa spomenúť. No vždy keď som si ho vybavila bol buď zamračení, alebo mal nečitateľný pohľad.

„Prečo si chcela von?“

„Úprimne vôbec netuším. Mala som z nejakého dôvodu pocit, že musím. Prečo si ty súhlasil? Myslela som si, že to je proti vášmu kamarátskemu kódexu.“

Chvíľu pozeral do zeme, no potom si skorej pre seba zamrmľal: „Základ toho kódexu je byť kamarát. A to my nie sme.“

Nechápavo som sa naňho pozrela. Veď trávia spolu skoro všetok ich voľný čas. Vždy sú spolu. Všetky výlety a dobrodružstvá zažívajú spolu.

„Nie sme kamaráti. Trávime spolu čas, ale v dnešnej dobe je skoro nemožné mať nejakých priateľov. Neverím jemu a ani ostatným chalanom vôbec v ničom. Viem, že keby si mali vybrať medzi lojalitou alebo nejakou možnosťou, ktorá by ich obohatila, hodili by ma cez palubu.“

Prekvapilo ma, že to povedal s nezafarbeným tónom hlasu. Žiadny hnev, smútok, možno len náznak rezignácie.

„To je celom smutné, že takto o nich uvažuješ. Sú to tvoji kamaráti, mal by si im viac dôverovať. Možno ťa prekvapia.“

„Ty veríš svojim kamarátom? Veríš, že sa na teba nevykašlú? Si si istá, že keď ich budeš potrebovať, tak tu budú?“ Bola to chladná otázka, ale nemám pocit, že tak bola myslená. Možno len obyčajná zvedavosť. Zaujímalo by ma, čo sa mu v živote stalo, že teraz od všetkého a všetkých čaká len to najhoršie.

„Áno, viem, že keď bude treba, budem sa mať o koho oprieť. A tak by to aj malo byť. Človek je spoločenský tvor. Nie sme navrhnutí na to, aby sme zvládali veci sami. Aspoň nie na dlhší čas. Potom sa v nás niečo zlomí.“

„Mala by si ich otestovať. Možno ťa prekvapia.“ Pokrčil plecami a vytiahol z balíčka ďalšiu cigaretu. To je tretia odkedy sme vystúpili z auta. Spomínam si na časy, keď aj ja som mala neustále potrebu fajčiť. Keď som mala v sebe cigaretový dym, malo to na mňa ukludňujúci účinok. Keď som mala pocit, že sa mi všetko rozpadalo pred očami a že sa začínam topiť až moc vo svojich myšlienkach, vytiahla som balíček a jednu si zapálila. Vždy, keď som si potiahla, chvíľu som

ten dym v sebe držala a predstavovala si, že vytváram v sebe nejakú hmotu, ktorá vcucne všetko do seba. A kým som ho držala v pľúcach, v hlave som doňho prihadzovala všetky moje problémy, zlé myšlienky, a to čo najviac, ako som bola schopná na jeden nádych. A s výdychom som vypúšťala nie len ten dym, ale aj tie negatíva, ktoré mi zaťažovali myseľ. Následne som pozorovala, ako sa mi pred očami stráca. Moje problémy už neboli len moje a nedusila som ich v sebe, ale stali sa súčasťou sveta okolo mňa. Divná predstava. Ale nejaký čas mi to pomáhalo nezblázniť sa. Avšak keď som mala veľa negatívnych myšlienok, dokázala som vyfajčiť behom dňa veľké množstvo cigariet.

„Vieš, vec sa má tak, že síce sme spoločenský, no v dnešnej dobe sa ľudia spoliehajú a myslia jedine sami na seba. Všetko, čo sa deje okolo teba, musí mať pre teba nejaké obohatenie, inak to je zbytočné. Inak to nepotrebuješ. Nemá to pre teba žiadnu hodnotu. Žijeme vo svete konzumu, a tak všetci idú len za peniazmi, za zážitkami, za nejakou nechutnou fantáziou, ako ich život má vyzerat'. Sranda je, že väčšina z nás sa to aj tak nenaplní. Nikto sa už na nikoho ani spoliehať nemusí, o to sa postarali médiá a sociálne siete a všetky tieto možnosti, ktoré teraz máme k dispozícii.“

„Ako to myslíš?“ opýtala som sa naoko nechápavo. Chcela som, aby sa rozhovoril. Chcela som, aby si tu predou mnou vylial dušu.

„Predtým bol život jednoduchší, ľahší a v niečom aj lepší. Ľudia sa nemohli takto ľahko spojiť s inými, ako môžeme my dnes. Nemohli sa len tak zbalit' a odísť, keď zistili, že im ich život nevyhovuje. S najväčšou pravdepodobnosťou sa báli.“

Náhle vstal a začal sa prechádzať z jedného miesta na druhé. Už vo mne nevzbudzoval nepríjemný a chladný pocit. Presne v tomto momente bolo vidieť, že je to len obyčajný chalan, ktorý sa ledva drží pohromade. Práve predou mnou stál človek, ktorý bol tak veľmi mentálne zničený, že som nachvíľu rozmyšľala, ako je možné, že ešte stále funguje. Možno to bola len sila vôle. No podľa jeho reči ho tá vôľa opúšťa, ak už tak dávno neurobila. Ak tak strašne ale trpí, prečo mu nikto nepomohol? Som tu s ním len chvíľu a vidím, ako volá o pomoc. Tak ako je možné, že mu nepomohla jeho rodina alebo jeho kamaráti? Ako to, že si to nevšimli?

„No teraz...“

Nachvíľu sa opäť odmlčal, akoby hľadal tie správne slová.

„Teraz je všetko tak skazené. Všetko je nahraditeľné. Stavím sa, že ty, keď si sa pohádala s kamarátkou, vykašľala sa na teba nejaká

skupina ľudí alebo keď si sa rozišla s Kubom, tak si to nebrala až tak tragicky. Lebo ved' prídu noví ľudia. Vždy príde niekto nový. Nemala si problém ich nahradiť. Načo by si sa snažila bojovať o nejaký vzťah, keď je tak ľahšie začať iný, nemám pravdu? Vzťahy už nie sú také odolné ako bývali kedysi. Príde problém, náročnejšia kapitola alebo nejaká výzva a už ľuďom za tú námahu nestojíš. Ak prinášaš problémy a berieš na nejaký čas ostatným osobný klud, si k ničomu. Si pokazený a zbytočný. Namiesto toho, aby ti tvoje okolie podalo pomocnú ruku, ťa vyhlásia za pokazeného!“

Posledné slová už kričal. Hrud' sa mu nadvihovala extrémne rýchlo a na čele sa mu objavili kropaje potu. Pohľad mal neprítomný. Práve si pravdepodobne pripustil k telu viac, ako mal v pláne.

„Kto to bol?“ opýtala som sa naoko nevinnú otázku.

Nechápavo na mňa hľadel. „Kto bol čo?“

„Ten, kto sa na teba vykašľal, keď si ho tak moc potreboval?“

Výraz tváre sa mu začal meniť. V jednom momente vyzeral, že ma zabije, že sa rozkričí alebo mi nebudaj ublíži. Hneď nato mu pohľad zmäkol, akoby som povedala niečo, čo ho potešilo a zahrialo pri srdci. A potom došlo to poznanie. Tá záplava spomienok. Bolo to vidieť na jeho postoji tela. Zrazu zadržal dych a začal sa strácať vo svojich myšlienkach. Bojoval s vlastnými démonmi, ktorí teraz naňho nebrali žiadny ohľad. Videla som presne, v ktorom momente naňho zaútočila nová a nová spomienka. Bolo pre mňa priam fascinujúce ho pozorovať. Akoby som mala pred sebou tú najnapínavejšiu knihu, ktorej každá nová stránka bola ešte lepšia ako tá predtým. Bol iný ako ktokoľvek, koho som poznala. Pravdepodobne to bolo tým, že som za celý môj život nestretla nikoho, kto by tak moc bojoval so svojimi pocitmi ako on. Tak moc sa tvári, že žiadne nemá, že sa ho nič nedotkne, a že len tak pláva životom, že tomu možno aj sám verí. Keď je pritom tak zrejmé, že v sebe dusí také enormné množstvo citov, že iný by sa možno aj zbláznil pod takým tlakom.

A vtedy sa to stalo. Tá posledná ho zasiahla na tom citlivom mieste a on sa už viac nedokázal premáhať. Kolená sa mu podlomili a on dopadol na trávu. Nohy si objal rukami a schúlil sa do kľbka. Tvár si predou mnou skryl, no vedela som podľa jeho trasúceho sa tela, že plače. Dopriala som si len pár sekúnd na to, aby som si ho obzrela. Pohľad na to, čo sa práve predou mnou dialo, bol pre mňa tak fascinujúci. Nevieť ani poriadne popísať, že prečo vlastne. Ale bol tak čistý a úprimný ako nič, čo som predtým videla. Potom som ale vstala

a posadila sa vedľa neho do trávy. Nič som nevravela a ani som sa ho nedotýkala. Nemala som pocit, že by to ocenil. Potreboval čas a ja som mu ho dopriala. Nakoniec sa mi ale hodil do náručia a začal vzlykať nahlas.

Toto bol začiatok. Začiatok nášho kamarátstva. Od toho večera sme sa začali stýkať pomerne často. Ja som bola priam očarená jeho úprimnosťou a čistotou. No zároveň aj jeho temnou a zvrátenou stránkou. Potrebovala som vedieť o ňom všetko. To, ako rozmýšľa, na základe čoho robí také rozhodnutia, aké robí a predovšetkým, čo sú tie veci, čo ho vyformovali do dnešnej podoby. Vedela som aj to, že potrebuje pomoc. Avšak nebol ochotný ju vyhľadať. Bola som zrazu jediná, komu sa kedy v živote zveril. Bolo vidieť, že dlho potreboval, aby ho niekto vypočul. A ja som moju úlohu v jeho živote začala brať veľmi vážne. Čo ak by sa zrazu zlomil úplne, keby som tu nebola, a vzdal to?

Prvých pár hodín vždy býval ticho. Najčastejšie sme sa šli niekam previezť, počúvali hudbu a užívali si ten klud. Potreboval čas a priestor nato, aby premohol čokoľvek, čo mu v jeho vnútri zakazovalo mi vraviť jeho tajomstvá. Verím, že si myslel, že ich využijem voči nemu. Alebo aspoň jedna jeho časť tomu verila. Možno aj, že mu ublížim alebo ak sa dozviem priveľa, že ma to odplaší a otočím sa mu chrbtom. Ale na druhej strane musel vedieť, že to neurobím. Určite ho aspoň raz napadlo, aká som osamelá. Predovšetkým od rozchodu a všetkých tých problémov, čo ma odvtedy prenasledovali. Niekedy som mala pocit, že som vytiahla základnú kartu z domčeku z karát, a ten sa začal pomaly rúcať. Asi tušil, že potrebujem kamaráta a ja som vedela, že on potrebuje dôverníka. Obaja sme zrazu mali silné nutkanie povedať tomu druhému všetko, čo sa dá. Bolo príjemné mať niekoho, kto vás vypočuje. Myslím tým naozaj vypočuje.

Odkedy som s ním začala tráviť čas, liezli mi krkom tie zdvořilostné reči, čo ľudia tak obľubujú. Zakrýva sa tým, že si nevedia nájsť spoločnú reč alebo možno to, že sú takí plytkí, že nemajú čím prispieť do zdravej konverzácie. Tak či onak, nebavia ma. To, čo mňa naplňuje a vzbudzuje môj záujem, sú naozajstne hlboké konverzácie. Tie, ktorým sa ostatní zväčša vyhýbajú. Možno to dnes už nie je v móde. Málokto vám povie svoje sny a túžby alebo ich najväčší strach. No toto sú práve tie veci, vďaka ktorým ostatných skutočne spoznáš. Dlhé konverzácie o ničom a zároveň o všetkom. Prestala som mať na obyčajných ľudí trpezlivosť.

Potiahla som si posledný raz z cigarety a ohorok dala do prázdnej plechovky od piva položenej na parapete. Prešla som pár krokov ku zábradliu a oprela som sa oňho. Vydala som zo seba slabý povzdych a potom povedala viac pre seba ako jemu: „Neviem prečo som súhlasila s tým sem prísť. Možno to tu pre mňa stále ešte predstavuje úkryt pred svetom. Moje bezpečné miesto.“

Cítila som, ako sa priblížil ku mne dostatočne na to, aby som cítila jeho teplý dych zozadu na krku, no dostatočne ďaleko, aby sa ma nedotkol.

„Si tak úbohá,“ precedil medzi zubami skoro až nenávisťne. V momente som sa zvrtila, tak že som mu teraz hľadela priamo do očí. Telo mal celé napäté, tváril sa bezvýrazne, no z očí mu syčala nenávisť.

„Čo máš za problém?“ Pokúsila som sa k nemu natiahnuť ruku, no v momente keď som sa ho dotkla trhol sebou.

„Myslíš si, že si tu vítaná? Naozaj si myslíš, že ťa tu niekto chce? Ak áno, tak nie si len úbohá, ale aj naivná.“

Opäť som urobila krok k nemu a on opäť cúvol. Držal medzi nami vzdialenosť, ktorú nemal v pláne zmenšiť ani o kúsok.

„Váž svoje slová. Vieš, že ti to nebudem trpieť.“ Cítila som, ako mi začali horieť líca a ruky sa mi začínali mierne triasť. Pravdepodobne ešte chvíľu a rozplačem sa.

„Och, toho sa nemusíš vôbec báť. Zvážil som moje slová poriadne. Celú dobu, čo si tam s nimi sedela a robila zo seba hlupáka, som rozmýšľal, čo ti poviem.“

Urobil posledný krok dozadu a oprel sa o stenu. Vzal ďalšiu cigaretu z balíka a priložil si ju k perám. Keď sa ju pokúsil zapáliť, všimla som si ako sa mu trasú ruky. Minimálne trikrát sa pokúsil zapáliť cigaretu, než sa mu to podarilo. Potiahol si poriadny šluk a potom ho s viditeľnou úľavou vyfúkol.

„Keď som sa tam na teba pozeral, extrémne ma napínalo navracanie. Ani neviem, či to vôbec prešlo. Keď sme sa stretávali, tak si neustále mlela o tom, ako ti títo ľudia ublížili. Ako máš toho po krk a ako sa chceš posunúť ďalej. Nebodaj sa to zmenilo?“

Síce to položil ako otázku, no nemala som pocit, žeby odo mňa očakával nejakú reakciu, a tak som len stála v tichosti a nechala ho, nech zo seba dostane to, čo potrebuje.

„Teraz si ty tá bezcitná, čo došla a hrá sa s ním. Nevidíš, jak na sračky je na tom? Došla si mu sypať soľ do rán alebo čo je tvoj zámer?“

Nechaj ma hádať, ty ani nemáš zámer s ním. Využívaš ho, aby si sa cítila zo seba lepšie. Aby ti tvoje nezdary a trápne pokusy dať svoj život dokopy, neprišli také úbohé. Porovnávaš sa s ním.“ Každým slovom zdvíhal hlas. Miestami som sa aj bála, či nás niekto nebude počuť, no hudba zvnútra doliehala až k nám.

„Ublížujem svojou prítomnosťou jemu alebo tebe?“ Potichu som vyslovila slová, o ktorých som vedela, že ho ešte viac naštartujú. Behom pár sekúnd bol opäť pri mne. Tentokrát bol na mne doslova nalepený. Necítila som len jeho dych, ale aj jeho telo, ktoré sa opierať o to moje. Miestami som zacítila, keď mu myklo svalom. Ledva sa ovládal. Vyzeral, akoby chcel strašne do niečoho začať udierať a neprestať, až kým zo seba nedostane všetku frustráciu.

„Čo si to povedala?“ Tieto slová nezakričal. Práve naopak. Povedal ich tak potichu, že som si nebola vôbec istá, či sa mi len nezdali.

„Už nikdy ťa nechcem vidieť. Nechápeš to? Si ako každá iná. Rozdiel je v tom, že ty sa snažíš tváriť, že si lepšia ako všetci ostatní. Že nebodaj nemáš taký posratý život ako my. Ved' vlastne princezná to dotiahne ďaleko, no nie?“

Líca mi už úplne horeli a po chrbte mi začali tiecť kvapky potu. S celej sily som ho odtlačila, až sa zapotácal a z ruky mu vypadla cigareta.

„Ja sa o nič nesnažím a ani sa nepretvarujem!“ Chcela som tie slova skríknúť, no hlas mi preskočil a znelo to dosť bizarne.

„Že nie? A čo tu teda robíš? Nepretvaruješ sa náhodou, že sem patríš? Snažíš sa tu nájsť miesto, no nikto ťa tu nechce. Nezapadáš sem. Nepatříš sem.“ Posledné slová povedal viac menej pre seba a pohľad uprel na zem.

Srdce mi bilo ako splašené a v hlave mi hučalo. Viem, že to takto necíti. Viem, že ma má rád. Som jediná, koho má rád. Tak prečo vraví takéto veci? Cítila som, že na mňa pozerá. Pozrela som sa jeho smerom a naše oči sa stretli.

„Vieš, prečo si horšia ako my? My nežijeme v spomienkach. Máme naprd život v porovnaní s tvojimi predstavami. No žijeme ho, lebo nemáme na výber. To, že nie sme pripravení sa posunúť ďalej, neznamená, že čas sa zastaví. My sme to pochopili a vecami, ktoré tebe prídu hlúpe a ako strata času, my zaplňame naše chvíle, aby sme sa privedli na iné myšlienky. Spôsoby, akým to robíme, sú možno extravagantné, detinské alebo trápne, ale sú naše. Ale nie sú tvoje. Tak prestaň klamať o tom, že sa chceš posunúť ďalej a konečne to urob. Prestaň sa vracaať na miesta, ktoré kedysi boli твоjím útočis-

kom, pretože teraz už nie sú. Nájdí si nové. Sú to len spomienky, nie realita. Prestaň mi dávať ďalšie zámienky na to, aby som si o tebe myslel, že si úbohá a odíd'. Nikto ťa tu nechce. Ani ja a pravdepodobne ani Kubo.“

Chvíľu som prekvapene naňho hľadela neschopná slova. Úplne mi vyschlo v hrdle. Čo je na jednej strane dobre, lebo by som pravdepodobne povedala nejakú hlúposť. To, akým štýlom to povedal, už nebolo útočné. Bol úprimný. Nechce ma už nikdy vidieť. Nie preto, žeby ma nemal rád. Ale preto, že sa tu už nemôžem ďalej skrývať. Pristúpila som k nemu o krok bližšie a položila mu ruku na líce. Cítila som, že sa uvoľnil, no potom hneď zaujal strnulý postoj. Ešte chvíľu som mu hľadela do očí. Dúfala som, že keď teraz nie som schopná slova, možno vyčíta z môjho pohľadu, čo si myslím. Prikývol a mierne sa usmial. Prvýkrát v živote som ho videla usmiať sa. Postavila som sa na špičky a vtisla mu letmý bozk na líce.

„Neostaň zaseknutý aj ty,“ povedala som s miernym úškrnom. Potom som sa otočila ku schodom vedúcim na chodník a odišla.

„To je koniec?“ vyhrkne Adriana. „To si děláš srandu!“

Ostatní ešte majú vypnuté mikrofony a čakajú, zda Erika bude pokračovať.

„Áno. To je koniec. Naštvalo ťa to?“

„No to si piš! Se ještě ptáš?“

„Tak to som zadanie zrejme splnila. Ďakujem.“

„Cože? Jsi snad měla podle zadání napsat konec, který každého vytočí?“

„Áno. Dá sa povedať. A téma vieš?“

Adriana se na chvíli zamyslí. „Napadá mě... něco s láskou?“

„Nie.“

Padne ešte pár návrhů, ale nakoniec jsme se museli nechat podat, pretože nikdo nedokázal trefit téma ani približne. „Spomienky sú niekedy živšie ako prítomnosť.“ Kedyž to Erika řekne nahlas, začne to všem najednou docházet.

Áďa se napřímí a začne tleskat. Někteří se k ní přidají. Erika se pouze culí a několikrát slabě předkloní hlavu, aby naznačila úklon.

Jen co Áďa dotleská, dodá: „Kromě splněního zadání musím ještě říct, že jsem hltala každé tvoje slovo. Furt jsem se těšila, kde bude nějaký zvrát, co se tam stane a ty to ukončíš takhle. Strašný!“

Erika se začne slabě smát a chichotat. Adriana je naopak úplně vyvedená z rovnováhy. „Kdybych byla tou slečnou, tak bych mu žád-
nou pusou nedala. Žádné takové. Bych ho spíše nakopla.“

„Teď mě jenom napadá,“ přeruším Ádu, „co kdybychom si uděla-
li nějaké hodnocení. Každý by si sepsal všechna jména a ke každému
napsal počet bodů od nuly do deseti, jak se popasoval s tématem a se
zadáním, plus přidal i nějakou svoji poznámku, proč takové hodno-
cení uvedl. Až přečteme všechny práce, tak bychom si to navzájem
poslali. Podle mě to je dobrý způsob, jak získat zpětnou vazbu a naučit
se dávat i přijímat kritiku. Co vy na to?“

„S Uršulou souhlasíme,“ řekne Terka. „My teda akorát budeme
mít hodnocení dohromady, jelikož Uršula ještě nechytá všechna slova
a já nemám šanci jí všechno překládat.“

„Samozřejmě. Naprosto chápu.“

„Uršula, do youenjoyitwithus?“ zeptám se jí a pevně doufám, že
jsem to řekl správně.

„Aaanoo... děkuji, že se mě ptáš.“

Ostatní s nápadem hodnocení také souhlasí a Erika si tak může
začít vybírat dalšího autora, který nyní přijde na řadu.

„Chcela by som teraz počut' nejakú poéziu. Čo ty, Pajo? Nechceš íst?“

„Abych pravdu řekl, tak jít zrovna po tobě není žádná výhra. Ale
co mám dělat. Stejně by na mě jednou přišla řada.“ Na chvílku se od-
mlčí. Vypadá, že něco hledá na ve svém počítači, přes který vede celý
hovor. „Tak už jsem ready.“ Ještě zdvihne oči od papíru, aby se ujistil,
jestli někdo nechce něco říct. „Snad se tomu alespoň trochu zasmějete
a já nebudu za blbce,“ dořekne s troškou nadsázky v hlase a začne číst.

Pavel Jiříček

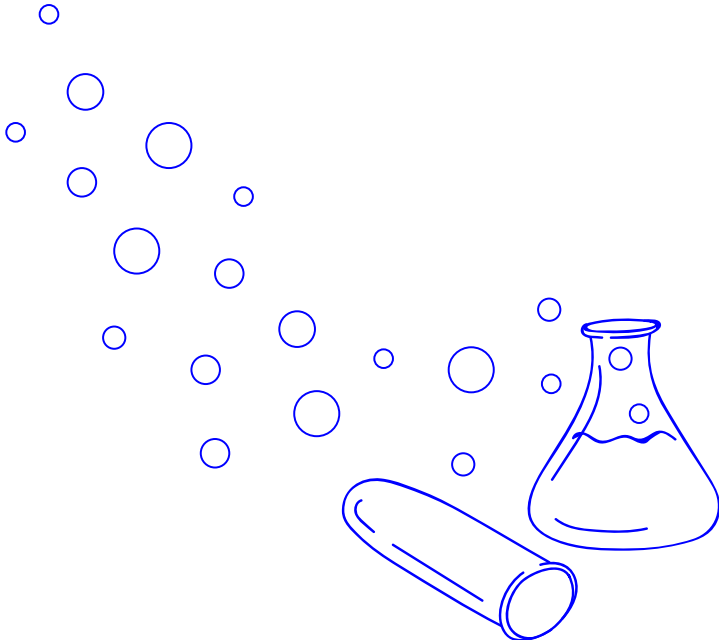
Tak jak už to občas bývá,
čas nám vůbec neubývá.
Nejhorší je to na zkoušce,
nedýchajíce v jedné roušce.

Matematika

Dlouhá zkouška z matematiky,
něco pro nás flegmatiky.
Grafy, počty, kalkulače,
prekérní to situace.

Chemie

Chlór a nebezpečné látky všude,
co, co to z nás jednou bude?
Po studiu kyseliny tvořit,
hlavně pak nic nezamořit.

Krizové řízení

Krizák, ten mám pod palcem,
při zkoušce jsem znalcem.
Strategii, havarijní plány znám,
další zkoušku za A mám.
Ochrana obyvatelstva
Ochrana jde trochu ztuha,
po bouři vždy vyjde duha.
Do úkrytu se rychle schovat,
cizí plyny nevdechovat.

Právo

Před zkouškou mi domlouvá,
že znalost práva neomlouvá.
Vyhlášky, předpisy, paragrafy a odstavce,
výsledek zkoušky až po přestávce.

Anglický jazyk

V angličtině šprechtit umím,
s Pitrovou se domluvím.
Zkoušku si dám asi znova,
neužil jsem vhodná slova.

Analýza rizik

Check list, what if, rybí kost,
u zkoušky má mě už dost.
Po testu se cítím klidný,
učil jsem se dlouhé týdny.

Požární ochrana

U požární ochrany,
nedočkám se záchrany.
Hasič asi nebudu,
vzhůru svému osudu.

Pavel musí během recitace párkrát zastavit, aby byl přes holčičí smích vůbec slyšet. Nebere to ale nijak zle, ba naopak. Lichotí mu, že holkám přijde jeho báseň vtipná. Už během recitace byla znát v jeho hlase změna. Ve chvíli, kdy se začal první člověk smát, Pavlova nervozita byla rázem ta tam.

„No vidíš! To bolo skvelé! A ty si sa bál.“

„Mega dobrá práce, kamaráde!“

„Díky moc, Tondo.“

„Můžu hádat?“ zeptá se Jarmila.

Pavel souhlasně přikývne.

„Podle mého to u tebe zřejmě poznalo hodně lidí. Teď by bylo trapné, kdybych se netrefila ale... téma jsi měl vtipná nebo satirická báseň. A měl jsi zřejmě nějak zakomponovat studijní strasti, problémy.“

„Trefila jsi to úplně přesně, Jarmi.“

Z ničeho nic začali všichni mluvit o škole a předmětech. Které jsou nejhorší a které jsou naopak užitečné. Klárka se mezitím zvedla, odešla zřejmě na záchod a nalít si něco k pití, jelikož svůj džus už celý vypila. Já jsem si sáhl na tváře, protože už jsem začínal pociťovat návaly tepla z alkoholu. Tímhle tempem se po skončení „party“ ani nedostanu do postele, a to ji mám doslova přes chodbu.

„Tak, Pájo, vyber ďalšieho,“ skočím jim do řeči, abychom se někam posunuli.

Pavel zmlkne a odpoví mi, že už jde na to. Jezdí očima sem a tam a hledá vhodného kandidáta.

„Uršula, do you want to read your text now? Are you ready?“

„Yes... but I have an English poem? Is it OK?“

„Ofcourse.“

„Já mám báseň se škola a slovo Shakespeare.“

„Don't say it!“ křikne po ní Terka.

Uršula je trochu zaskočená, protože moc nechápe, co udělala špatně. „Teri, to nevadí,“ řeknu, „nedá se nic dělat. Tak jednou zkrátka nebudete hádat.“

„Jen pro upřesnění,“ prohlásí Klárka a promne si své hnědé vlasy. „Dali jsme jí téma škola, tedy přesněji něco spojeného se školním životem, protože to zná asi nejlíp a musela do své práce zakomponovat jméno Shakespeare. You can read, Uršula. Everything is okay.“

Ta přikývne, přisune si židli, na které sedí, více ke stolu a zadívá se na papír před sebou.

Urszula Urbanik "Lesson"

Vomit
stuck in my throat
Slime
Is what I breathe in
too airy
too much presence of my body in here
I dropped this meat in the chair
In the last desk
And I follow the path of losing my dignity
Carved in stone of The Powerful
That in the age of 17 I will know every thing about
what Shakespeare might have thought.

No matter how many days and minutes were left
It was always too much to bear
I hope you have been reading my poem in British accent my friend
With the funeral classic songs in the background
I hope you have already learnt your lesson
That their words won't change your price
But my teacher said no good
And it broke my heart
Now I have a job
So they pay for my pukes

Uršula dočte. Nikdo nic neříká. Sám jsem trochu zmatený. Nejsem na tom se slovní zásobou anglických slovíček nijak excelentně, ale asi jsem zhruba pochopil, o čem její báseň byla. První, kdo se nakonec ujme slova je Martina. „Well done, Urszula! It was...ehmmexcelent. You used „Shakespeare“ very well.“

„Oh, thanks Martina, you are so sweet. If you want, you can read now. I'm looking forward to your poem!“

Martina je trochu zaskočená. Evidentně nečekala, že když se jako jediná ozve, bude na řadě ve čtení jako další. Avšak, rychle se z toho malého šoku otrépe a poděkuje Uršule, že si ji vybrala. Nejdříve ji ale upozorní, že nemá báseň jako ona. Uršula jí odpoví pouze OK a ze

široka se na ni usměje. Nakonec ji pobídne se skleničkou vína v ruce a Martina s lehkou nervozitou ve tváři začne číst.

Martina Jelínková

Hudební

Pět, šest, sedm, osm.

Ty kroky už umím i ze spaní. Není to naučená choreografie. Tahle sestava se zapsala kamsi hluboko do mého podvědomí, je už součástí mých základních reflexů, je pro mě přirozená, stejně tak jako chůze do schodů nebo čištění zubů.

A že jsem na ni trénovala dlouho. Třikrát týdně choreo, dvakrát flexi a pak samozřejmě každodenní samostatný trénink, zakončený dalším protahováním. Ještě než vůbec začalo jít o samotnou choreografii, muselo mé tělo být dostatečně silné, stabilní a schopné držet balanc, zároveň ale ladné a pružné.

Jsem něco mezi Majou Pliseckou a Helenou Fibingerovou.

Stejně je vtipné, jak na ty věci dřete měsíce a jediný cíl je, aby každý prvek vypadal, že vám nečiní nejmenší problém, že jste ho vysekli bez nejmenší námahy, jen tak, prostě z hecu.

Možná, že mi to tělo, namáhané svaly a opotřebovávané klouby s věkem vrátí. Možná, že všechny ty roznožky, provazy, splity a tak vůbec si mé tělo bere na dluh a o pár let později, až s tancem skončím, si začne říkat o úroky.

Řešit tohle ale teď není na pořadu dne. Teď mi jde o co největší rozsah. Švih. Drajv. Teď mi jde o to nepodělat to ostatním, nepodělat to sobě.

Centrum Brna je toho dne poměrně klidné, náš minibus projede bez větších obtíží. Najít parkovací místo je ale problém, tak nám řidič zastaví u vchodu na Hudební scénu a vyjede sám hledat volný plac.

Málem v autobusu nechám telefon, naštěstí mi včas dojde, že mi něco chybí, a tak se ještě v uličce otočím a prodírám se mezi holkami nazpět ke svému sedadlu.

„Terezo, co blbneš,“ zní z chumlu.

„Sorry,“ omlouvám se, pak ale popadnu mobil a vyřítím se zpět za ostatními.

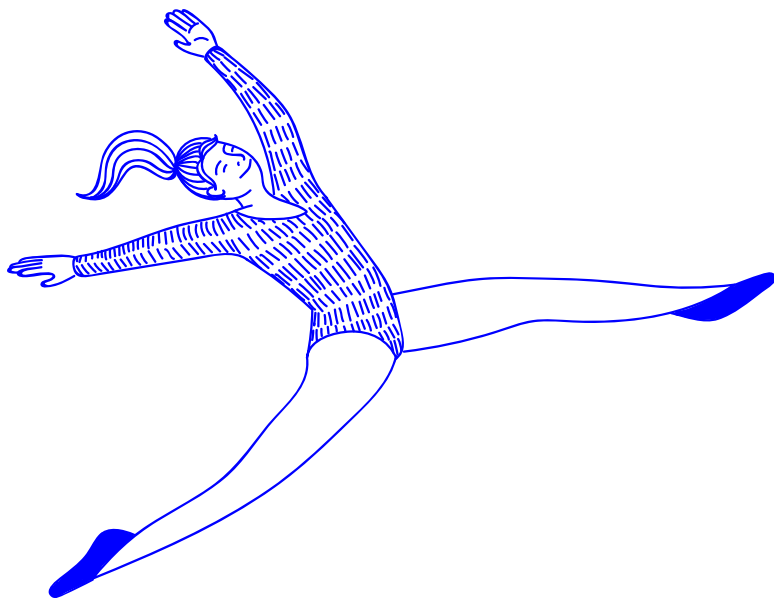
„Všechny?“ křikne trenérka. Odpovědi se jí nedostalo. Kdyby někdo chyběl, stejně se těžko přihlásí.

Pak jdeme do šaten, kde se soukáme do kostýmů, a nervozita z blížícího se výstupu roste. Když na sebe natahuji vršek, málem mi rupne šev, mě to ale nechá klidnou. Přesně pro takové případy s sebou vozím náhradní, naprosto identický kostým. Takže dírka v trikotu nebo skvrna od kafe mě nerozhodí.

„Děvčátka,“ rozrazí dveře trenérka. Jak já nesnáším, když nám říká děvčátka. Jak nějakým svým chovankyním. Nesnáším to.

„Nezapomeňte se napít, abyste nám tu neomdlely,“ začíná svou promluvu. „Když zazní gong, je to znamení, že všichni diváci už jsou v sále a hra začíná. Náš první doprovodný výstup přijde ve dvacáté první minutě, však to znáte, to zvládnete jako nic, dále pak ve třetí minutě druhé části po přestávce, no a třetí a nejdůležitější... Však vy víte.“ Přejede nás všechny pohledem. „Tak dámy... Tfu, tfuj!“

Minuty do začátku představení uběhnou jako nic. Maskérka nás

všechny ještě přepudruje, make-up máme vlastní a skromnost stranou, ten umíme fakt dobře.

„Tak zlomte vaz, holky!“ popřeje nám štěstí i ona a já zase zapomínám, že z pověřivosti se neděkuje.

A doznívají poslední tóny písně, publikum tleská a je na řadě náš výstup. Skladba trvá asi čtyři minuty, ale mně přijde, že jsme na jevišti strávily tak 30 vteřin.

My scénu opouštíme, hlavní herečka zůstává a zpívá svůj další part. Dívám se za oponou a chvíli ji lehce podezírám, že jede na playback.

„Pojd' si spravit vlasy,“ drbne do mě Kristýna a já odcházím s holka zpět do šaten. Zamířím k prvnímu zrcadlu, můj účes pevně drží, aby ne, když jsem na něj vypotřebovala asi dva litry laku. Dochází mi, že mi Kristýna spíš chtěla naznačit, ať před vchodem na jeviště nezavazím hercům. No, co už.

Uběhne pár minut a už přichází náš největší výstup.

Pět, šest, sedm, osm.

Prvním pohybem se dostávám do varu, mé tělo už neřídí má mysl, mé tělo už se řídí samo.

Výskok. Roznožka.

Povedla se mi.

Víte, co je to mít motýlky v břiše?

Vzpomněli jste si právě na svou první platonickou lásku nebo na své první rande? Vidíte. Já mám motýlky v břiše z tance. Když za mnou duní hudba. Když mám pocit, že jsem právě součástí něčeho velkého. Možná jsem na jevišti jedna z mnoha, ale přesto tak jedinečná.

Hudba zesiluje. Šmíd, jedna z hlavních pěveckých hvězd brněnské muzikálové scény, se do toho pořádně opře a jeho hlas přehluší i hudební nástroje. Jdeme do finále.

Přichází na řadu zvedačka. Vybavujete si, jak v amerických filmech ty roztleskávačky staví lidskou pyramidu? Tak my máme něco podobného, jen v lepším provedení.

Cítím ruce kolem svého pasu, pět, šest, sedm, osm, odraz a zvedačka. Tenhle moment si užívám. Nejde mi jen o tu pozornost publika, jde taky o to, že tohle je jeden z nejtěžších prvků sestavy a já jsem jeho součástí.

Trénovala jsem jej neskutečně dlouho. Mnohokrát jsem z tréninku odcházela s modřinami nebo nataženým svalem, mnohokrát jsem ho trénovala tak usilovně, že mě následující den bolela stehna při chůzi do schodů.

Vyhoupnu se do vzduchu a najednou při došlapu cítím, jak můj kotník není tak pevný, jak by měl být, pata mi lehce sklouzne a mně se podlamuje noha, ztrácím rovnováhu a vím, že padám.

Čas jako by se zpomalil a já najednou prožívala každou milisekundu zvlášť. Víím, že to nejspíš bude dost bolet, ale to je to poslední, co mě právě trápí. Připadám si jako ve špatném filmu. Stop. Střih. Tohle se nestalo. Vezmeme to znovu, ano? Tohle je jen zlý sen, ze kterého se mám probudit.

Znáte to, takové ty noční můry, kdy stojíte před spoustou lidí a najednou se podíváte pod sebe a zjistíte, že jste si zapoměli obléct kalhoty. Nebo cestou k řečnickému pultíku zavravoráte a spadnete na zadek.

Tak tohle je přesně ono. Hloupý sen.

Já se najednou probudím a zjistím, že nic z toho se nestalo, že je ráno a že celý odjezd na Hudební scénu mě teprve čeká.

Jenomže pád vzduchem a tvrdý dopad doprovázený dunivou ránou, která snad není přes hlasitou hudbu slyšet, mě přesvědčí o opaku.

V noze mi něco rupne, já jsem však v příliš velkém šoku na to, abych byla schopná cítit bolest. Z dálky slyším hlasy z obecenstva. Pár lidí vyjekne hrůzou, někteří vyprsknou smíchy. Nad sebou cítím pohled Nadi, která mě při zvedačce držela zleva. Pomůže mi vstát a rychle mě odpraví do zákulisí. Holky mezi tím dokončují sestavu beze mě.

Něco v lýtku mě pálí a štípe, vystřeluje to až do kolene, takže jej nemůžu pořádně pokrčit. Vytrysknou mi slzy. Ani nevím, jestli je to pláč z bolesti nebo z hanby.

Zdálí slyším, jak jde náš song do finále. Teď má přijít to hlavní, Kristýna udělá salto ve vzduchu a my na předních pozicích dopadáme do splitu.

Přibíhá ke mně trenérka. „Co se stalo?“ ptá se, ale ta otázka mi zní spíš jako „Cos to udělala?!“

Vím, že ji má bolest momentálně příliš nezajímá. Zajímá ji zkažené vystoupení, a hlavně rozsah mého zranění, jestli budu moci trénovat a tančit dál.

Nechci s ní mluvit. Nechci se na ni dívat. Nechci, aby cokoliv zjišťovala, aby mi na nohu sahala, nechci, aby mi dál v uších rezonoval její hlas. Jenže co chci, teď není podstatné.

Sáhne mi na nohu. „Au,“ zapištím a sama jsem překvapená, co za zvuk ze mě právě teď vyšlo.

Zkusí mě chytnout z jiného úhlu. „Tohle taky bolí?“

„Jo...“

„Jedeme do nemocnice,“ zavelí.

Vystoupení končí a kolem mě se seběhnou holky. „Co se jí stalo?“ ptá se jedna. „Nezvládla zvedačku?“

Já jim ale neodpovídám.

Když sedím v autě, uvědomím si, že jsem si při pádu pěkně naražila pánev. Nemůžu najít pozici, ve které by mě nebolela, navíc mám pocit, že noha se nelepší, naopak se celá bolest zhoršuje.

Snažím se na to nesoustředit, ale nejde to. Je to, jako by se mi v lýtku rozlila žíravina, bolí to tak moc, že mi zase tečou slzy a teče mi i z nosu. Trenérka mě uvidí ve zpětném zrcátku a znechuceně mi podává papírový kapesník. Já vím, že bych tu neměla bulet jak malý děcko. Z té ostudy se člověk vyspí. A tyhle úrazy se stávají běžně. Jenže mně není třináct. Moje tělo se nejspíš nezhojí tak rychle. Kdoví, za jak dlouho budu moct zase normálně cvičit. A jestli vůbec. A jak na tom budu po několikátýdenní, možná spíš několikaměsíční rekonvalescenci? Budu se zase učit všechno od začátku? Budu muset od znova protahovat své zkrácené svaly? Co když už nezvládnou provaz? Co když už se moje tělo nikdy nevrátí do formy, v jaké bylo předtím?

„Nemůžu najít místo,“ vzteká se trenérka, když chce zaparkovat u nemocnice.

Nakonec mi zastaví před vchodem a řekne: „Prosím tě, nějak to dopadej a sedni si tam, já jsem za chvíli u tebe,“ a jede hledat dál od nemocnice.

Nejradši bych jí řekla, ať mě tu nechá a odjede domů. Doprovod nepotřebuji. A už vůbec ne ten její. Její přítomnost v nemocnici mě znervózňuje.

Vyzvedává si mě v hlavní hale a pomáhá mi dokulhat na oddělení, mně připadá, že mě spíš táhne. Drží mě pevně za pás, až mě její stisk bolí. Cítím, že se jí hlavou honí to stejné, co mně, jenomže já bych momentálně místo pochybností a strachu potřebovala spíše nějaký uklidnění.

Sesunu se na židli v čekárně noční pohotovosti.

„Můžete už jít, jestli chcete,“ zkouším to opatrně. „Domů dojedu taxíkem.“

„No to určitě!“

„Tak si skočte aspoň na kafe.“ To trenérka uzná, že je dobrý nápad. Vezme si kabelku a odchází, na konci chodby se zastaví a zakřičí na mě: „Chceš taky?“

Pokrčím rameny. Přinese dva horké kelímky, jeden z nich však

po cestě přeteče a popálí trenérce ruku. Sprostě zanádvává a já jen zadoufám, že to neslyšeli v ordinaci.

Nenápadně po ní pokukuju. Už nevypadá našťvaně, spíš unaveně. Všímám si hlubokých vrásek kolem jejích očí a povislých víček. Známe se skoro deset let. Tančit v její skupině jsem začala, když jsem měla šestnáct pryč. A oproti ostatním jsem byla ve velké nevýhodě. Většina zbylých holek byly bývalé gymnastky, takové ty malé a nadlidsky pružné děti, který už od tří let ve třpytivém trikotu meta-jí jedno salto za druhým a noha za krkem je jejich přirozená poloha.

To, co znamenalo pro ostatní holky elementární dovednost, si já musela vydržít. Neměla jsem na co navazovat a zkoušení nových prvků mi nešlo tak hladce, jako jim, tanečnicím, jejichž tělo bylo zvyklé od dětství.

Nadšení a vervu jsem ale měla. A taky jsem byla kreativní, kromě samotného tance jsem uměla vymýšlet vlastní choreografie a také je realizovat.

Trenérka dobře znala moje slabiny a věděla, kde mám rezervy, znala můj pohybový rozsah a momentální hranice, a tak mě vždycky stavěla jen do takové pozice, o které věděla, že ji stoprocentně zvládnou. Já jsem ale měla obrovské ambice a chuť se zlepšovat, tak mě s každou sezonou stavěla na lepší a lepší vystoupení, až jsem se se skupinou dostala až na Hudební scénu.

Konečně jsem se dostala k lékaři. Z bolesti už jsem byla tak otupělá, že jsem skoro nevnímala jeho otázky. Trenérka se však chopila slova za mě.

Doktor mě pak položil na lehátko a nohu prohmatával, v určité chvíli byla bolest tak nesnesitelná, že jsem v ordinaci vyjekla.

„Přetržený sval,“ vyřkl diagnózu.

„Co to pro ni znamená?“ vyhrkla trenérka. Že je to všechno v háji, paní trenérko. Že se se mnou můžete na nějakou dobu rozloučit. Že si možná už nikdy nezahraju na hudební. Že mě rovnou můžete dát do skupiny, se kterou budu objíždět plesy v kulturácích.

„Chce to aspoň měsíc léčby. Pak sval začnete postupně zapojovat, ale není dobré hned naskočit na stejné tempo jako před zraněním. Buďte opatrná, poslouvejte své tělo,“ říkal mi. Kývala jsem. Aniž bych si to uvědomovala, po tvářích mi začaly téct slzy.

„Nebojte se, to bude dobrý,“ konejšil mě doktor. „Jste mladá, to se zahojí raz dva.“

Trenérka se na mě usmála. Trošku mě to vyvedlo z míry. Takovýto úsměv jsem u ní ještě neviděla. Viděla jsem ji se usmívat, když jsme vy-

hráli druhý místo na soutěži v Amsterdamu, viděla jsem ji se usmívat, když jsme vyhráli casting do hudebního klipu pro skupinu Sundays, ale to byl úplně jiný úsměv než tento.

Přemýšlela jsem, jestli je to upřímný výraz nebo se usmívá kvůli lékaři. Pak mi pomohla vstát, naložila mě do auta a zeptala se: „Kde vlastně bydlíš?“

„Až v Kohoutovicích v bytovce. Najdu adresu.“ Vytáhla jsem mobil a zadala svoji adresu do navigace. „Díky za to, že mě vezete,“ snažila jsem se prolomit to ticho. Noha už tolik nebolela, lýtko jsem měla stažené a sval mi chladil polštářek s gelem.

„To je samozřejmý,“ řekla a soustředila se na jízdu. Byla tma a podle jejích přimhouřených očí to vypadalo, že za tmy hůř vidí.

Odbočte doleva.

„Vypadá to teda, že se několik týdnů neukážu na tréninku...“

„Cos čekala?“ zasmála se trpce.

„Na vystoupeních mě budete muset přeobsadit.“

„To se nějak udělá. Tu zvedačku by mohla dát Lad'ka, ta má čtyřicet kilo i s postelí.“

Uvědomila jsem si, že s Lad'kou to budou mít holky asi o dost jednodušší. Já čtyřicet kilo rozhodně nemám.

Z kruhového objezdu vyjedte výjezdem číslo jedna.

„Bude... Bude mi to chybět,“ vykoktala jsem ze sebe. Víím, že jsou v životě důležitější věci, než je tanec. Víím, že hlavní je zdraví. Rodina a přátelé. A že bez tance se žít dá. Já jsem ale cítila čím dál tím silnější strach, že já bez tance žít asi nedokážu.

„To je jasné.“

„Vážně mě to všechno mrzí. Celý to vystoupení. Nechápu, jak se to stalo...“

Ticho.

Trenérka se nadechla. „Nikdo netvrdí, že to byla jenom tvoje vina. Roli tam mohlo sehrát mnoho věcí...“

Tvoje vina. Jenom tvoje vina. Nebyla to jen moje vina, což ale znamená, že minimálně poloviční podíl viny nesu. Na rozdvojení se držte vlevo.

Cinkl mi mobil. Zpráva na messengeru od Nikolky. Bylo to video. Většinu našich vystoupení si natáčíme, hlavně pro naše interní účely. Zpětně je sledujeme a hodnotíme, analyzujeme všechny kroky, učíme se ze svých chyb a hledáme, co by se dalo pro příště vylepšit. A natočené bylo samozřejmě i dnešní vstoupení na Hudební.

Rozbušilo se mi srdce. Proč to posílá do skupiny dohájé? Proč? Mám se na to podívat? Zopakovat si jeden z mých nejhorších zážitků v životě?

Odepsala jsem ironické díky a ke zprávě přidala srdíčko.

„Sorry, já jsem nevěděla, že budeš online. Myslela jsem, že jsi v nemocnici. Posílala jsem to holkám“ napsala mi obratem do soukromé konverzace Nikola.

„To je dobrý. Stejně se na to budu muset jednou podívat. A nejspíš se bude ten pád dost řešit i na trénincích...“ odepsala jsem.

„Jak ti je?“ zeptala se.

„Mnohem lepší. Doktor říkal, že za měsíc můžu začít rozcvičovat“
Za pět set metrů sjeďte výjezdem vpravo.

To bude dobrý. Všechno bude zase dobrý. Co je to jeden měsíc? Vždyť to uteče jak voda, ukliďnovala jsem se. Problém však je, že měsíc je v životě sportovce nebo tanečníka dost dlouhá doba. Zvláště, když je sezona.

Za dvě stě metrů budete v cíli.

„Je to tady ten dům, ten s těmi žlutými balkony,“ ukázala jsem na čtyřpatrovou bytovku. Trenérka zastavila přímo před vchodem na zákazku zastavení, ale byla noc, tak to nejspíš bylo jedno. Pomohla mi až nahoru do bytu. Nemáme totiž výtah.

Když jsem odemykala dveře, tak nějak jsem předpokládala, že hned odjede, ale ona mi ještě pomohla vysvléct a do pyžama a pak mě usadila v kuchyni.

„Tak v pondělí na tréninku,“ řekla.

Podívala jsem se na ni jako na blázna. Nechápatě jsem ukázala na svou ovázanou nohu.

„Za koho mě máš, proboha! Jasně, že nebudeš cvičit. Ale potřebuji tě tam. Budeš sestavovat choreografii.“ Mlčky jsem zůstala sedět. Trenérka za sebou zabouchla dveře. Z okna jsem ji pozorovala, jak odjíždí svým Passatem. Tak teda dobře. Tak v pondělí!

„To se ti opravdu stalo?“ zeptá se Dan a vykulí na ni oči.

„Musím tě zklamat, ale je to vymyšlené.“

Dan zatáhne oči zpátky a trochu smutně si povzdechne. „Jak jsi to četla, tak mi to přišlo, jak když popisuješ skutečný zážitek, kterým sis prošla.“

„Kdyby to byl můj příběh, tak by to u přetrženého svalu rozhodně nezustalo. Bych si možná utrhla obě ruce a s mojí smůlou by mi je v nemocnici pravděpodobně přišli obráceně.“

„Tak to bych nechtěl jet s tebou v autě,“ procedí Dan mezi zuby.

„Bych ani nepoznala, na jakou stranu jedu.“

Oba se začnou smát a pár lidí se k nim přidá. „Tak na zranění, které doufám nikdy mít nebudu!“ zvolá Martina a zdvihne svůj pohár. Ostatní se k ní připojí a taky se napijí. Chvíli si všichni ještě povídáme o svých zranění, které se nám během života staly. Například Klárka onemocněla černým kašlem a dokázala si jím dokonce zlomit dvě žebra. Je to vůbec možné?!

Chvíli trvalo, než se někdo dopátral zadání, které Martina měla. To, že bylo jejím úkolem zakomponovat do textu zranění, uhodl Honza hned. Téma však bylo pro všechny poměrně velkým oříškem. Psala povídku na téma „Nejdelsí minuta v mém životě“. Mnoho lidí tipovalo například „věc, co miluji nadevše“, což by sedělo na vztah hlavní postavy a tance. Nakonec se však nejvíce přiblížil Pavel, který řekl „nekonečná chvíle“.

Někdo podotkne, že se málo pije, a tak se za každé zranění, které někdo z nás prodělal, napijeme. A že těch zranění bylo! Musel jsem si dokonce opět dolít skleničku. Martina si všimne, že už to s námi začíná jít z kopce, a tak určídalšího čtenáře, abychom vůbec všechny práce dokázali dočíst. Bez váhání volí Tonda. Psali si během těch tvůrčích 45 minut a moc dobře zná jeho téma a kritérium. Sama se přizná a zdůrazní, že se nebude účastnit hádání. „Tondo, čti už! Strašně mě to zajímá,“ popichuje ho Maťa.

Antonín Kučera

Občas se to stane

Jednou jsme omylem zabili našeho profesora. Víím, co si teď musíte říkat. Nic jako omyl neexistuje. Nebo takhle. Existují dobré omyly, špatné omyly a hodně špatné omyly. Dobrý omyl například je, když nevíte, kterou možnost zakroužkovat na testu, tak se rozhodnete pro klasické B, a ukáže se, že vaše odpověď byla správná. Špatný omyl je třeba, když se ráno po Vítání prvních probudíte vedle vaší nejlepší kamarádky. Hodně špatný omyl je však něco naprosto jiného. Když například zabijete svého profesora. V tu chvíli vám dojde, že tohle jste fakt pokazili. Ale dle mého názoru se vše dá racionálně vysvětlit a ospravedlnit a věřím, že ani tento případ není výjimkou. Takže pokud máte čas, tak si udělejte čaj z Oxalisu, pohodlně se usadte a v klidu si poslechněte následující řádky.

16. prosince 2020, 7:59

Můj den začal jako obvykle. V 7:59 mi zazvonil budík, já zakřičel v agónii, zapnul jsem rychle notebook a připojil se na seminář přes Microsoft Teams. Všichni kromě mě měli klasicky kamery. Má výmluva? Mé špatné sociální postavení mi nedovolilo si zakoupit počítač s kvalitní kamerou. Pan profesor začal svůj monolog.

Jak může mít tolik energie v osm ráno? pomyslel jsem si. Zabořil jsem hlavu do polštáře a doufal, že se mi podaří znovu usnout a už nikdy neprobudit, protože život je prostě těžký. To však bohužel nenastalo. Zhruba dvacet minut jsem si užíval svou poklidnou hibernaci, ale pak přišlo něco, na co nikdo z nás nebyl připraven.

„Pondělní zkouška se uskuteční přes speciální prohlížeč, přes který nejde podvádět, tak na to ani nemyslete,“ řekl pan profesor. V tu chvíli se mi zastavilo srdce a pětkrát během jedné vteřiny mi zavibroval telefon. Mí kolegové byli stejně zmateni jako já.

Najednou mi zavolala má přítelkyně. „Slyšel jsi to, Toni? Ten chlap se naprosto zbláznil!“ Na pět minut jsem položil telefon na polštář. Tereška měla ráda dlouhé monology, takže jsem věděl, že o nic důležitého nepřijdu. Po pěti minutách jsem si opět přiložil telefon k uchu. „To bude dobré, zlato. Půjdu cvičit a zkusím něco vymyslet.“ Ještě než začala protestovat jsem jí to rychle položil. Pravděpodobně si toho ani nevšimla a povídala si dál sama pro sebe dobrých třicet minut.

Vstal jsem, udělal si snídani, předtím jsem ale nakrmil dvě kočky a jednoho psa, jinak bych nepřežil, následující hodinu strávil projížděním Instagramu a přemýšlením nad tím, co to sakra dělám se svým životem. Pak jsem konečně šel cvičit. To byl jeden z mých zvyků, který trval zhruba tři měsíce, pak na půl roku přestal, a pak se opět vrátil.

Ležel jsem na zemi a pořád dokola zvedal činky. Jak tohle může někoho bavit? řekl jsem si, zatímco jsem pomalu umíral. V tu chvíli jsem však dostal nápad, který by se dal srovnat s celým hnutím osvícenství, které se odehrávalo v 17. a 18. století.

Rychle jsem docvičil a lapaje po dechu jsem si doběhl pro telefon. Chtěl jsem zavolat Terezce, ale uvědomil jsem si, že by to byl hovor na tři hodiny, tak jsem jí jen zanechal hlasovou zprávu. „Zlato, napadlo mě, jak můžeme vyžrát na tu pondělní zkoušku. Informuj všechny, že se sejdem dnes v pět v naší čajovně.“

16. prosince 2020, 17:00

Bylo přesně pět odpoledne a celá naše skupina se sešla v naší oblíbené čajovně. Byl jsem tam já, moje přítelkyně Terežka, můj nejlepší nejhorší kamarád Nikolas a Terežčina dobrá kamarádka Hanka. Zhruba rok jsme se snažili dát Nikolase a Hanku dohromady, ale po každé to nějak nevyšlo. S Terežkou jsme se shodli na tom, že jsou do nás buď oba zamilovaní, nebo se prostě tiše nenávidí. Obě možnosti byly vysoce pravděpodobné.

„Co máš na srdci, Antoníne?“ zeptal se Nikolas. „Doufám, že nám nebudeš klasicky půl hodiny popisovat, jak jste ztratili kočku, a nakonec ji našli dole v prádelně.“

„Neboj se, Packa odpočívá doma a už dva měsíce v prádelně nebyla. Určitě ti poděkuje za optání.“

„Tak o co teda jde?“ zeptala se Hanka.

„Jde o pondělí. Den s velkým D.“ Na chvíli jsem se odmlčel. „Určitě jste všichni v šoku z toho, co pan profesor oznámil na dnešní přednášce. A já se vám vůbec nedivím.“ Opět jsem se odmlčel a sledoval jejich bezútesné výrazy. „Ale vymyslel jsem způsob, jak to obejít.“

„Lžeš!“ řekl Nikolas nahlas. „Nejde to obejít!“

„Všechno jde, když se chce, Niky,“ řekla Terežka a položila si hlavu na mé rameno.

„Přesně tak,“ souhlasil jsem se svou dámou. „Co je nejhorší věc, kterou by vám mohl kdokoli udělat?“ zeptal jsem se. Chvíli bylo ticho.

„Podvod,“ řekla tiše Hanka. Terežka si mě k sobě přimkla. Asi mě tím chtěla ujistit, že ona by něco takového nikdy neudělala.

„Nabídka trojky, která by se pak neuskutečnila,“ přidal Nikolas. Slečny se na něj podívaly první překvapeně a pak otráveně. Já se podíval na Terežku. Teď byla řada na ní s odpovědí.

„No,“ chvíli usilovně přemýšlela. „Mít stejné oblečení jako někdo jiný v místnosti,“ v tu chvíli jsem si uvědomil, že já i Terežka máme oba v tuto chvíli černou mikinu naší univerzity. Celkem trapas.

„Dobře,“ začal jsem a mezitím jsem si sundal mikinu. „Vidím, že každý máme odlišnou představu. Ale věřím, že náš profesor sdílí stejnou představu jako já.“

„A to je?“ zeptal se Nikolas.

„Ananas na pizze,“ řekl jsem klidně.

„Cože?“ všichni tři vyhrkli ve stejnou chvíli.

„Co vám není jasné?“ optal jsem se sarkasticky.

„Ehm. Co třeba všechno?“ oplatil mi to Nikolas.

„Chápu, proč jste zmatení,“ spustil jsem. „Takže začnu hezky od začátku. Zvedněte ruce ti z vás, kteří byli na sedmém semináři.“ Všichni zvedli ruce. „Teď zůstanou nahoře ruce pouze těch lidí, kteří dávali pozor,“ všechny ruce pomalu klesly dolů. „Přesně to jsem si myslel.“

„Co tím sakra sleduješ, Tondo?“ zeptala se podrážděně Hanka.

„Vidím, že jste všichni byli velice zaneprázdnění, takže vám shrnu sedmý seminář,“ začal jsem. „Bylo 8:37 a já jsem jako obvykle seděl u stolu a psal si poznámky.“

„Kecáš. Ležel jsi v posteli a projížděl si recepty na mobilu,“ skočil mi do řeči Nikolas.

„Byl jsi u toho? Nebyl. Tak ticho,“ opáčil jsem podrážděně. „I když bylo brzké ráno a bylo milion věcí, které bych raději dělal, snažil jsem se dávat pozor a soustředil jsem se na každý detail.“

„Dobře, ty chytráku, co tak důležitého se stalo?“

„Bylo 8:37 a profesor Voňavka nám zrovna pouštěl video o iránské islámské revoluci, když se najednou v pozadí objevila jeho žena.“

„On má ženu?“ opět spustili všichni tři v tu samou chvíli.

„Jsem stejně šokován jako vy všichni, ale je to tak.“ Zhluboka jsem se nadechl, abych nabral sílu pokračovat. „V pozadí se objevila jeho žena. První se omluvila, že vyrušuje, když si uvědomila, že Voňavka učí, pak se ho zeptala, jestli nechce na oběd pizzu.“ Na chvíli jsem dramaticky zastavil. „A on jí řekl: ‚Klidně, ale nesmí na ní být ananas.‘“

Čekal jsem na jakoukoliv reakci, ale všichni byli ticho.

„No a?“ Nikolas konečně prolomil to smrtelné ticho.

„No a?“ zopakoval jsem podrážděně. „Vymyslel jsem pro nás plán, jak se vyhnout zkoušce v prohlížeči, přes který nemůžeme podvádět. Nemáte zač.“

„Jak nám tohle pomůže se vyhnout zkoušce?“ zeptala se Hanka.

„Chcete slyšet celý můj plán? Protože mi přijde, že si ho nezasloužíte slyšet.“

„Ano, chceme,“ Terezka si položila hlavu na mé rameno. Nikolas jen převrátil očima a Hanka pokrčila rameny.

„Dobře tedy. Zkouška začíná v pondělí ve 13:00. Co to znamená?“

„Proč to vůbec ještě zkoušíš? Nikdy neodpovíme správně,“ postěžoval si Nikolas.

„Znamená to, že se s největší pravděpodobností uskuteční po obědě. A co bude na oběd?“

„Pizza s ananasem!“ vyhrkla Terezka.

„Výjimka potvrzuje pravidlo,“ řekl si Nikolas sám pro sebe.

„Přesně tak,“ usmál jsem se na Terezku. „Jelikož semináře míváme v osm ráno, tak pan Voňavka je určitě ranní ptáče. Proto první fáze plánu začne v 7:30,“ podíval jsem se na Hanku. „Jsi dobrá s technikou, takže máš za úkol zjistit jeho adresu. Na tu pak hezky z rána Nikolas doručí leták naší fiktivní pizzerie.“

„My máme fiktivní pizzerii?“ zeptal se Nikolas.

„V pondělí ji mít budeme.“

„Proč to musíš dělat tak složitě?“ nechápala Hanka.

„Není to složité. Je to sofistikované. Jinak to ani neumím.“ Nikdo nic neříkal, tak jsem to bral jako souhlas, že můžu pokračovat. „Podle algoritmu, kterého jsem si všiml na seminářích, paní Voňavková začíná řešit oběd kolem osmé. V té době bude už dávno mít náš leták a jsem si na osmdesát procent jistý, že nám kolem jedenácté zavolá, a objedná si naši pizzu.“

Nikolas zvedl ruku. Dal jsem mu souhlas promluvit. „Mám několik otázek. Otázka první, kam nám zavolá? Otázka druhá, kde vezmeš domácí pizzu? Vařit neumíš a tvoje mamka spálí i rýži. Otázka třetí, krabice na pizzu? Otázka čtvrtá, je tohle jeden velký vtip? Už nevím, co si o tom myslet.“

„Jsem moc rád, že se ptáš. Zvědavost se odvíjí od touhy po vědomostech.“ Nikolas se poprvé za dnešek alespoň mírně usmál. „Otázka první. Zavolá nám na číslo, které jsem nám předplatil, než jsem sem přišel. Otázka druhá. Terezka upeče osudnou pizzu, věřím jí,“ mrknul jsem na Terezku. „Otázka třetí. Krabici vyrobíš ty, kreslit umíš relativně obstojně. Otázka čtvrtá. Ne, proč by měl být?“

„Tohoto se fakt účastnit nebudu,“ odvětil Nikolas.

„Dobře. Dá se říct, že jsme svobodná republika. Můžeš si dělat, co chceš. Hodně štěstí u testu ti přeji,“ podal jsem mu ruku na znamení dobré vůle. Nikolas zaváhal. Podíval se po ostatních. Ti vypadali méně vzpurně než on. Jako obvykle.

„Tak fajn. Chceš péct pizzu? Tak budeme péct pizzu. Je mi to jedno.“ Usmál jsem se, protože tímto tvrzením započal náš Ribbentrop-Molotov pakt.

19. prosince 2020, 16:45

Bylo pozdní sobotní odpoledne a místo našich klasických karanténních výletů s Terezkou jsem se rozhodl pomoci Hance se zjišťová-

ním adresy rodiny Voňavkovy. Terezka neměla radost z toho, že jsem s Hankou sám, tak mě každých pět minut bombardovala fotkami jídla na Snapchatu a citáty z Instagramu.

„Pořád nechápu, proč jsi tohle svěřil zrovna mně,“ řekla Hanka.

„V informatice jsi ze všech testů měla skoro plný počet bodů.“

„A ty jsi měl plný počet, i když jsi to ode mě celé opsal, to do teď nechápu.“

„Život občas dává a občas i bere,“ konstatoval jsem. Hanka se zasmála a zavrtěla hlavou.

„Dobře, podařilo se mi najít jeho účet na LinkedIn,“ na obrazovce se ukázal nabitý profil Arnošta Voňavky. Nechtělo se nám věřit, kde všude ten chlapík pracoval. „Tesla? To se jako zná s Muskem?“

„Já myslím, že tím myslí českou Teslu. Vidíš,“ ukázal jsem na obrazovku. „Tady má napsané, že pomáhal vyrábět první barevné televizory. Celkem působivé.“

„A co ta Wall Street?“

„Tam uvedl pracovní pozici ‚turista‘, takže si asi spletl stránku.“

„To je nápad!“ Hanka se rozzářila. „Zkusím Facebook.“ Chvilí nám trvalo, než jsme našli jeho profil. Člověk by nevěřil, kolik Arnoštů Voňavkových existuje na tomto světě.

„To by měl být on. Takže žije ve Zlíně, to nám vše ulehčí.“

„Teď jen zjistit, kde ve Zlíně bydlí.“ S Hankou jsme projeli celý jeho profil. Překvapilo nás, jak často Voňavka griluje na zahradě v plavkách.

„Vidíš to?“ zeptal jsem se nadšeně.

„Neříkej mi, že tam jde něco vidět, už tak je hodně odhalený,“ zděsila se Hanka.

„Ne to, ale tohle,“ ukázal jsem prstem na obrazovku. Na jedné grilovací fotce bylo vidět popisné číslo jeho domu.

„Máš pravdu. A podle okolí soudím, že bydlí poblíž třídy Tomáše Bati,“ vydedukovala Hanka.

„Půjdeme se tam podívat?“ zeptal jsem se.

„Proč ne,“ souhlasila Hanka a vydali jsme se na výpravu do Mordoru.

20. prosince 2020, 10:15

V neděli dopoledne přiložil Nikolas ruku k dílu a začal graficky upravovat krabici pro naši fiktivní pizzerii U Packy. Samozřejmě jsem ho u takové důležité aktivity nemohl nechat bez dozoru.

„Takhle to stačí?“ poukázal na kresbu na krabici.

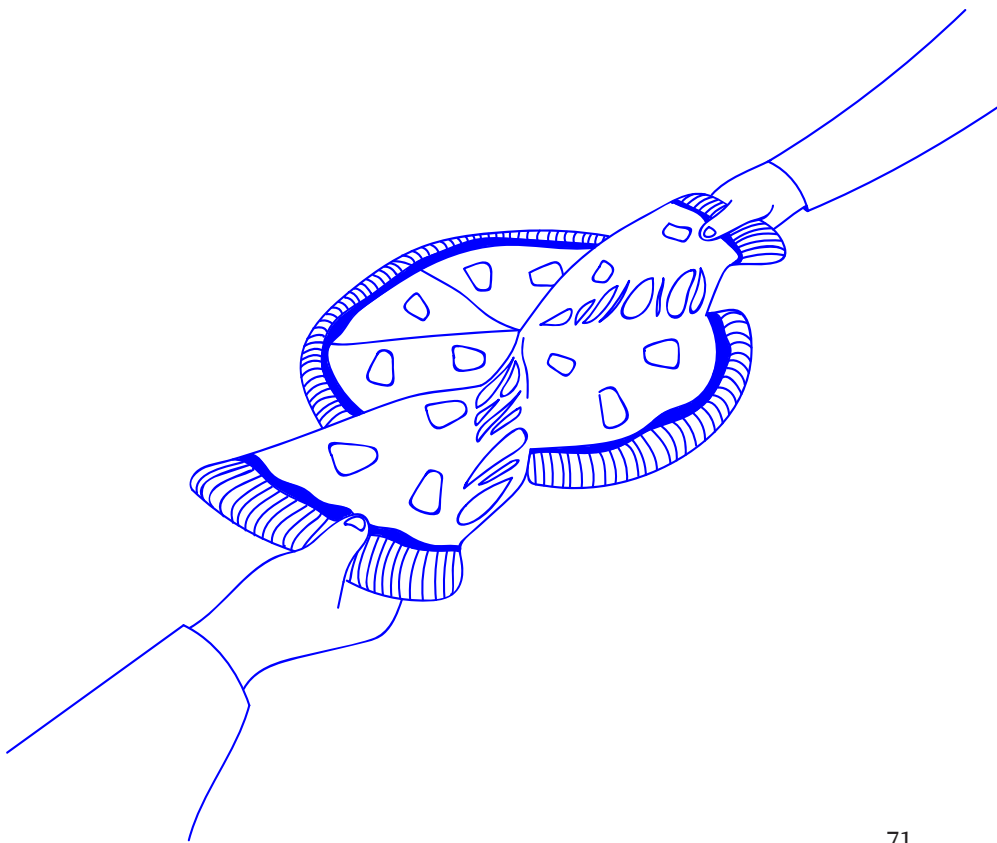
„Oči jsi ztvárnil dokonale, ale zapomněl jsi na její enormní panděro. Proč by si někdo měl objednávat naši pizzu, když na krabici nevidí dobře nakrmenou kočku?“

„Od kdy jí kočky pizzu?“ Místo odpovědi jsem pouze ukázal na Packu, která zrovna seděla na stole v hale a dojídala drobký od babiččiny bábovky. „Dobře, už budu zticha.“

„Ta věta se mi líbí,“ neodpustil jsem si. Nikolas se ušklíbl a pokračoval v práci na své kresbě. Po pár minutách řekl, že už má hotovo, tak jsem ho šel opět zkontrolovat. „No vidíš, to se ti povedlo dokonale,“ poplácal jsem ho po zádech. „Hlavně ta kapající slina.“

„Inspiroval jsem se skutečnými událostmi.“ Znovu jsme se oba podívali na Packu. Najednou bylo těžké rozeznat kresbu od reality.

„Teď už zbývá jen leták,“ konstatoval jsem.

21. prosince 2020, 7:30

Ani jsme nemrkli a nastal den D. Již od brzkého rána se rozjel náš dokonale promyšlený plán. Po usilovném víkendovém pátrání se nám s Hankou podařilo zjistit, kde bydlí rodina Voňavkova. Jednalo se o skromný příbytek na někoho, kdo se údajně osobně znal s královnou Alžbětou II. Nikolas postupoval přesně podle mých instrukcí. Hodný to chlapec.

Přišel k brance tohoto Baťova půldomku, vhodil leták do schránky na dopisy, zazvonil na zvonek a ladným tempem se běžel schovat do keře, který byl kousek od domku. Za malou chvíli vyšla paní Voňavková a šla si pro poštu. Nikolas byl tak v šoku z jejího krásného vzhledu, že si chvíli nebyl jist, zda si náš leták skutečně vzala s sebou zpět do domu, ale po menší úvaze usoudil, že ji pravděpodobně spatřil s letákem v ruce.

21. prosince 2020, 11:20

Celý náš tým se sešel v naší zasedací místnosti, kterou tvořil obývací pokoj u mě doma. Na konferenčním stolku byl položen mobil, na který jsem očekával hovor. Napětí v místnosti se dalo krájet jako naše fiktivní pizza.

„Stejně nezavolá,“ konstatovala Hanka.

„Proč myslíš?“ otázal jsem se.

„Protože tohle je nejdebilnější plán, jaký kdy kdo vymyslel?“ řekl místo ní Nikolas. Část mě chtěla vstát z gauče a ukázat mu, jak by se měl chovat k autoritě, ale Packa mi spala na klíně a nechtěl jsem ji budit, tak jsem se na něj jen ušklíbl.

Z ničeho nic začal telefon na stolku vyzvánět. Všichni se lekli.

„Co teď? Co teď?“ Terezka začala panikařit. Podíval jsem se na Nikolase, který nevěřil vlastním očím. Nemohl jsem si to odpustit a musel jsem na něj samolibě mrknout. Poté jsem se natáhl pro telefon a přiložil si ho k uchu.

„Pizzerie U Packy, jak vám mohu pomoci?“ odpověděl jsem do sluchátka. „Samozřejmě můžete, jakou pizzu byste ráda? ... Dobře, dobře, píšu si. Na jakou adresu ji můžeme doručit? ... Dobře tedy, paní Voňavková, vaše pizza u vás bude za necelou hodinu. Děkujeme za vaši objednávku a za celou naši pizzerii vám přeji hezký zbytek dne. Na shledanou.“ Položil jsem telefon.

Chvíli nikdo nic neříkal. Ani jsem se jim nedivil, až teď jim chu-

dáčkům došlo, jak skvělá moje intrika byla. „Tak co? Půjdeme zapnout troubu?“ zeptal jsem se.

21. prosince 2020, 12:15

Už nebylo cesty zpět. Náš dokonale promyšlený plán se blížil ke konci a všichni z nás byli zvědaví, jak to celé dopadne. Terezka u nás udělala dvě pizzy, jednu veganskou, která byla pro paní Voňavkovou, a jednu dietní pro pana Voňavku. Nikdo z nás netušil, že se pan Voňavka snaží zhubnout, ale je pravda, že na kameře jsme ho vždy viděli od ramen nahoru.

Pro doručení pizzy jsem vybral Nikolase, a to ze dvou důvodů. První důvod byl jeho rychlý Volkswagen Passat z roku 2017. Druhý důvod byl, že pokud by se plán zvrhnul a musela by zasáhnout policie, tak jsem chtěl, ať nejdříve zatknou jeho, protože jsem ho považoval jako nejpostradatelnější článek skupiny.

Nikolas došel k plotu, který už dobře znal, a zazvonil na zvonek. Tentokrát nebyl nucen utéct do křoví. Za malou chvíli vyběhla paní Voňavková a opět Nikolasovi málem vyrazila dech. Transakce proběhla rychle. Nikolas si s sebou odnesl dýško třiceti korun, o které se s námi nikdy nepodělil. Bastard.

21. prosince 2020, 12:55

Opět jsme všichni seděli v zasedací místnosti. Test měl započít za pár minut. Nikdo se chvíli nic neodvážil říct.

„Myslíte, že to vyšlo?“ Hanka prolomila naše hrobové ticho.

„Copak mi nevěříš, Hani?“ otázal jsem se.

„Proč by ti měl kdokoliv z nás věřit? Akorát jsi vymyslel plán, jak nakrmit našeho učitele zdarma. Jsi na sebe pyšný, Antoníne?“ pustil se do mě Nikolas.

„Ano, jsem.“ Podíval jsem se na hodinky. „Za zhruba tři minuty se dozvíme, že žádný test nebudeme psát, protože pan Voňavka nedokázal rozdýchat svůj oběd, a všichni z vás mi budete do konce života vděční. To беру jako patričný úspěch.“

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Samozřejmě.“

„S takovou arogancí ses narodil, nebo jsi ji získal v průběhu života?“ Tak tohle byla poslední kapka. Packu, která výjimečně nespá-

la, ale kousala mi ruku, jsem položil na gauč, vstal, šel k Nikolasovi a upřeně se mu podíval do očí.

„Dámy,“ oslovil jsem Terezku a Hanku, aniž bych s nimi navázal oční kontakt, „můžete nás prosím na chvíli nechat o samotě?“

„Copak? Bojíš se, že ti nakopu zadek před nimi?“

„Jsem ohleduplný člověk a nechci, aby tě holky viděly brečet, to je snad jasné, ne?“ I hluchý člověk by uslyšel, jak těžce Nikolas vydechl. Oba jsme cítili, že se chýlí k Bitvě na Bílé hoře.

„Kluci, nechte toho, seminář začal!“ zvolala Hanka. Najednou jsme všichni zapomněli, co jsme to teď vlastně řešili, a běželi jsme si sednout na gauč. Hanka se připojila k semináři přes Microsoft Teams a nikdo z nás se neodvážil ani nadechnout.

K velkému šoku všech z nás se na obrazovce neobjevil pan Voňavka, ale paní Voňavková. Všichni jsme se zmateně dívali jeden na druhého. Paní Voňavková byla chvíli ticho. „Slyšíme se?“ zeptala se po chvíli davu.

„Ano, slyšíme vás,“ odpověděla jedna z našich velmi snaživých spolužaček.

„Děkuji za potvrzení. Nikdo z vás mě pravděpodobně nezná, ale jsem paní Voňavková. Manžel, pan Voňavka, se dnes semináře bohužel nezúčastní, protože je indisponován.“ Po tváři jí tekla slza. Nikdo z nás nechápal, co se to sakra děje.

„S panem Voňavkou jsme si objednali pizzu na oběd, ale nešťastnou náhodou se do jeho pizzy dostal ananas, na který má pan profesor vážnou alergii,“ pokračovala zdrceně. „Chtěla jsem mu před seminářem donést jeho oblíbený ovocný čaj s medem, ale našla jsem ho bezvládně ležet na stole,“ rozbřečela se. „Omlouvám se, ale test si dnes určitě nenapíšete. Sbohem.“ Hovor se vypnul.

Nikdo z nás opět nebyl schopen cokoliv říct. Terezka začala brečet. Hanka začala nervózně pochodovat po zasedací místnosti. Jen Nikolas na mě ledově zíral celou dobu. „Tak co?“ zeptal se. „Byla tohle součást tvého hluboce promyšleného plánu?“

Nebyla. Sakra.

„Řekni mi...“ začne mluvit Dan hned, jen co Antonín skončí. „... že jste fakt nezabili profesora?“

„Možná...“ odpoví trochu vyhybavě Tonda.

„Řekni mi, že tvoje téma nebylo napsat příběh s vraždou pomocí

ananasu,“ zeptá se Terka a vypoulí oči, aby dala najevo, že této variantě nechce dávat opravdu žádnou váhu.

„Dá se to tak říct. Příběh s vraždou a kritérium bylo zakomponovat ananas,“ odpoví s pyšným úsměvem ve tváři.

Ostatní se začnou dohadovat, zda byl příběh pravdivý či nikoliv. Pravděpodobnost je ale opravdu mizivá. Přece by nikdo nevěřil, že by byl Tonda, byť omylem, schopný s přáteli zabít profesora a nikomu o tom neříct. Faktem je, že kdyby to tak bylo, rozhodně by se nám k tomu nepřiznal.

Z dohadování se nakonec vyklube docela vtipné povídání o skutečných příbězích, které někdo provedl svým učitelům na střední a základní škole. Pamatuji si, jak spolužákům praskl ve třídě sprej s vůní lidských větrů. Muselo se evakuovat celé patro.

„No to si děláš srandu? Jak to proboha smrdí?“

„Nevím, jak bych to popsal. Prostě úplně stejně jako když si prdneš,“ odpovím trochu s nadsázkou a trapně se usměji.

„Necháme už prd prdem a pokračujeme. Mám v sobě už skoro druhou flašku a furt jsme nečetli všichni. Tak šup, Tondo!“

„Rozkaz, mamčo Jančo!“

Jana se napřáhne a vypadá, že pokud by Tonda byl ve stejné místnosti, natáhla by mu takovou facku, že by druhou chytnul o zed’.

„Šugy!“ vykřikne Antonín a ukáže prstem na obrazovku. „Domíchej si drink a můžeš začít.“

Šugy vytřeští oči. Je trochu zaskočená, ale nijak neprotestuje. Dolije si do skleničky k růžovému ginu ještě tonic a napije se. Mezitím, co si vychutnává pití, připraví si svůj text. Během toho neustále pokyvuje hlavou. Je to hodně zvláštní. Vypadá jako kdyby měla nějaký tik či zásek. V tu chvíli zapne mikrofon, který měla do této chvíle vypnutý a ozve se hlasitá hudba, jež se začne vazbit v prostoru a přes kterou není ani slyšet.

„My tě neslyšíme! Musíš vypnout hudbu!“ křičí Martina. Šugy ne reaguje. Proto se nahne k počítači a napíše jí to do společného chatu.

Šugy konečně vypne hudbu a my ji uslyšíme. „Promiňte lidi. Už dobrý? Už mě slyšíte?“

Někdo jí odpoví, že ji slyšíme naprosto dokonale a že může začít číst. Šugy se znova napije ginu s tonikem a začne.

Jana Šuglová

Střípky

Zmítáš se v emocích!
Křehkých jak z křišťálu,
snažíš se o úprk
s posledním paprskem
mizícím za obzor.
Bezesně po nocích
unikáš...
Plíživě po krocích
od vlastních myšlenek.
Co se to děje?!
Jen chvíle beznaděje
zaplňují tvoji mysl.
Vzpíráš se – marné pokusy,
jak jednoduché zdá se,
rozsápat city na kusy.
Vzít srdce, rozervat ho ve dvě,
rozdrtit v prach.
Plápolající střípky
se těžce snášejí na ponuru zem
zahalenou popelem.
Tahat za nitky,
pohrávat si pocity.
Zbožné přání.
Zapomenout...
Na rty, vlasy splývající v prstýncích,
tu mantru si omíláš dokola.
Plápolající střípky popela,
se těžce snášejí na ponuru zem.

Šugy dočte poslední řádek básně. To, že Jana, tím myslím Šugy, umí vyjádřit nespočet pocitů během několika slov, víme už dávno. I přesto sedím, ani nedutám a zkrátka přemýšlím. Snášejí se na ponuru zem zahalenou popelem. Bože! A to nerozumím poezii. Kdykoli jsme četli ve škole nějaké básně a dostali k tomu pracovní list, pokaždé jsem z básně vyčet něco úplně jiného než ostatní. Nevím proč.

Rozumím básnickým prostředkům v próze, ale když mi to dáte do slok, tak jsem úplně v háji. Autor si tam bude vykreslovat krále všech lesů, jak brázdí končiny na svém bílém jelenovi a já z textu pochopím, že se mluví o hříbku, který si vesele hoví ve svém mechu, namísto představy onoho krále.

Jsem tak hluboko ve svých myšlenkách, že i přeslechnu, jaké měla zadání. V tu chvíli je to poslední věc, která by mě zajímala a rozhodně mi ani nepřijde na mysl, že bytéma nesplnila. Nevím, zda to je tím alkoholem, ale začnu uvažovat nad věcmi, které mi před tím přišly malicherné a zčásti i nedůležité. Jo! Rozhodně to je tím alkoholem!

Po Janě čte Áďa, po ní zase Terka a mnoho dalších. Čas ubíhá ne skutečně rychle. Středa se překulí přes okraj do čtvrtka, a to jsme stále nebyli u poslední práce. Kromě Adél, která právě čte svoji báseň, zbývají ještě další tři díla a my s Klárkou. Podívám se na obrazovku a pozorně sleduji, jak Adél při vyslovování slov zřetelně artikuluje. Na sobě má pyžamo s jednou z postav ze starých disneyovek a své hnědé vlasy ledabyly stažené do culíku. Každou chvíli si urovnává dioptrické brýle, které má na očích a které se jí neustále posouvají na špičku nosu.

Jednou se sama zmiňovala, že má přichystanou celou sbírku básní i s ilustracemi. Její sen je jí vydat, ale zatím nikdy nemluvila o žádném nakladateli, který by jí pomohl její sen splnit. Popravdě se nikdy ani nepochlubila s básněmi právě přímo z té chystané knížky.

Jak jsem začal nad její sbírkou básní přemýšlet, nezodpovězených otázek v mojí hlavě stále přibývalo. A jestli něco opravdu nesnáším, tak jsou to právě takové otázky. A tak na Adél upřeně koukám a modlím se, aby už dočetla a já se jí mohl na všechno zeptat. Tak už to dočti!

Jen co si to v hlavě řeknu, ukončí Áďa svoji báseň slovy Jen v téhle se neopovažuju znovu porušit pravidla...

Někdo jí k tomu asi chce něco říct, protože se ozve holčičí hlas, ale ten přeruším dřív, než stihne vyprodukovat smysluplné slovo. Konečně mám prostor se na všechno zeptat.

Nejdříve samozřejmě musím Adél báseň pochválit, aby nepoznala, že jsem poslouchal jenom chvíli a zbytek už jen na půl ucha.

„Moc hezké zakončení,“ začnu. „Víš, jak jsi jednou mluvila o tom, že chceš vydat sbírku básní a že už oslovuješ nakladatele?“

„Ano. Vzpomínám si.“

„Jak to vůbec dopadlo? Máš už někoho?“

„Ehm...“ Adél se na chvíli odmlčí. Vypadá to, že přemýšlí, zda

se s námi podělit. Nakonec si ale sama pro sebe pokrčí rameny a řekne: „Oslovila jsem asi šest nakladatelství, které mají ve svém edičním plánu poezii, ale zatím buď bez reakce, nebo přišla odpověď, že začínající autory nevydávají a kór, pokud se jedná o sbírku básní.“

Tuhle odpověď tak trochu nečekám, protože pokud její básně ve sbírce jsou alespoň z poloviny tak dobré, jak jsme za tu dobu působení našeho autorského útvaru viděli a slyšeli, tak ti nakladatelé přicházejí opravdu o hodně. Pamatuju si, jak těžké to bylo pro mě. Ve čtrnácti napsaná kniha a obrovské sny. Sám jsem v té době ani moc nevěděl, jak napsat správný e-mail, aby zaujal, nebo jak se využívá skrytá kopie, aby se stejná nabídka s rukopisem neposlala skoro všem nakladatelům v České republice. Bez komentáře. Nakonec se mi ale poštěstilo, ale než knížka vyšla, bylo mi sedmnáct, což překazilo moje plány stihnout její vydání do získání občanky.

Člověku se ale časem rozsvítí a uvědomí si, že knížka se opravdu nevydá se vším všudy za pár týdnů. Ale to čekání za to stálo. Tedy úplně vím, jak se teď Adél cítí, když furt čeká a doufá.

„Chtěla jsem zkusit i to tvé nakladatelství, ale to se orientuje trochu jiným směrem.“

„Tak to mě moc mrzí,“ řeknu nakonec. „Ale nezoufej. Zatím jsi oslovila jenom šest nakladatelů. Víš kolik jich u nás je? Někdo se určitě najde. Zkoušej i malá nakladatelství, tam dávají hodně šancí právě začínajícím a novým autorům.“

Ostatní se přidali a vyjádřili podporu, že jí moc fandí a drží palce. Ádina tvář se hned rozzářila.

„Hele,“ vrhnu se ještě do konverzace, než mi vypadne myšlenka a přijde na řadu další z těch tří autorů, kteří ještě nečetli, „máš teď u sebe nějaké básně z té sbírky? Že bys je sem poslala nebo přečetla. Já si myslím, že i ostatní zajímá, co chystáš.“

Adél se zatváří trochu rozpačitě. „Tedy, pokud ti to nevadí... Asi jsem už četla dost. Tak nasdílím obrazovku a promítnu vám to.“

Hned jsem odpověděl, že je to super nápad. Během chvíle se na obrazovce objeví načítající se kolečko a vzápětí tři Adélčiny básně. Už na první pohled to bylo něco jiného.

Adéla Chrástecká

Dešťová kapka

Bylo
pozdě
v listopadu,
když jsem si
uvědomila, že jsem
jediná dešťová kapka.
Nedůležitá. Obklopena lidmi,
ale sama uprostřed
kaluže. A vlastní vinou
se topím, protože jsem
ti chtěla být blízko.
Dešťová kapka.
Tvoje dešťová kapka.
Ale ty máš dávno raději pouště.

Miláček vesmíru

Probouzíš se na posteli z oblaků
a u nohou ti leží celá galaxie.
Snídáš hvězdný prach, koupeš se v Mléčné dráze,
směješ se Slunci a pláčeš s Měsícem,
protože závidíš, že je mi Merkur o něco blíž.
V tvých očích se odráží světlo komet a stíny asteroidů.
Jeden tvůj dotek by mě spálil na popel,
a přece jen jsi moje Afrodita, miláček vesmíru.
Od tvých rtů mě dělí miliony světelných let,
ale já jsem vděčný,
že je tvá tvář první, kterou každé jitra spatřím,
a která mě večer tiše ukolébává ke spánku,
ve kterém jsme Ty a já,
více než jen pouhopouhý sen.

Popelka v teniskách

Pozoruju se v zrcadle a přemýšlím, zda-
li jsem pro tebe dostatečně dobrá.
Jestli tak náhodou nejsou mé boky příliš ši-
roké a břicho moc vypouklé.
Celulitida? To je kámoška od vedle. Což však o to, nezoufám si.
Dnes přece začínám s dietou. Večer mě trýzní hlad,
no co, jedna čokoláda mě nezabije. Tak možná další týden.
Měsíc.
Rok?
Dost...

Cvičím a cvičím, až se mi kouří od pat.
Po třiceti minutách se celá schvácená prohlížím v zrcadle.
Nic. No tak nejím. Květiny taky přece žijí z vody.
A já chci být ta nejkrásnější růže. A pak
na sebe dlouhé hodiny maluju.
A kreslím. A tvořím. V zápalu nákupní horeč-
ky se ztrácím ve všech těch šatech,
sukních a skleněných střevících.

„Páni,“ vydechne Klára. „Absolutně nechápu, co těm nakladate-
lům trvá. Já bych si tě vydala hned sama.“

Adél přestane sdílet obrazovku. Opět na nás vykoukne a je vidět,
že se začíná malinko červenat. „Děkuju moc,“ řekne a opět si upraví
brýle. „Pokud se mi někdo ozve, tak vám dám hned vědět.“

„Rozhodně dej!“ vykřikne pomalu Klárka.

Adél se spokojeně nadechne a řekne: „Teď vlastně vybírám dal-
šího čtenáře já, že?“

Ostatní jí souhlasně přikývnu. Na displeji počítače to teď chvíli
vypadalo jak sada panduláků s kývající se hlavou. Teda kromě Nika.
Ten se opět ztratil v dýmu.

„Tak, Dane. Já si volím tebe.“

Dan se na ní podívá, mrkne a řekne: „Pika, pika...“

Pár lidí se hned zasměje, někomu ta spojitost vůbec nedojde a ně-
komu až po chvíli. Musím se pochválit. Pochopil jsem hned, že je to
narážka na Pokémony.

Dan si dramaticky přehodí kolem krku svoji šálu a nahodí spiso-
vatelský obličej. Tak tomu jeho úšklebku tedy říká on. Někdy to vypa-

dá spíš jako když ho něco bolí.

„Vážení posluchači,“ začne stylově, „pokusil jsem se své téma přenést na trochu jinou úroveň a pojmout to, jak se říká, stylově... Pevně ale věřím, že svými stále bystrými ušky odhalíte mé zadání.“

Daniel Hoang

Mimořádná událost

Definice mimořádné události: Škodlivé působení sil a jevů vyvolaných činností člověka, přírodními vlivy, které ohrožují život, zdraví, majetek nebo životní prostředí.

Mimořádné může být i něco, co moc dobře známe, jen s nepatrnou změnou.

Událost byla odjakživa něco, co spojovalo konání několika lidí a jednalo se o věc, kterou všichni přítomní sdíleli. Tím, že byli všichni zapojeni do události, vlastně dávali důkaz, že se tato událost skutečně odehrála.

Někdy vyřčená pravda se může nakonec proměnit v lež. Horší případ je, když se z několikarát pronesené lži nakonec stane pravda.

Z toho může dokonce vyplynout, že námi neustále vnímaná pravda se nakonec může proměnit v lež, a to o čem jsme smýšleli jako o mylné věci, se může zase stát z ničeho nic pravdou.

Podivuhodný případ, který se odehrál na přelomu roku 2006 a 2007 v jedné poříční vesnici jménem Skremblstain. Byly dvě hodiny ráno a celá vesnice spala. Výjimku tvořil akorát místní kořala Fidel, který se právě probral z křoví, kam byl asi před třemi hodinami vyhozen z místní hospody. Krátce po svém nepohodlném probuzení pochopil, že se probudil jenom proto, aby spatřil podivnou věc na obloze. Když se podíval nahoru, aby zjistil, jestli už náhodou nebude svítat, uviděl na ještě temné obloze sportovní letadlo. Letadlo letělo tak nízko, jako by buď přistávalo, nebo se chystalo havarovat. Když za pár minut Fidel uslyšel povyk, přicházející z okraje vesnice, uvědomil si, že to sportovní letadlo opravdu nejspíš havarovalo. Jako správný zvědavý vesničan se tam běžel okamžitě podívat, a nebyl sám. Přibližně sto metrů za vesnicí se nacházela taková menší vila patřící starostovi. Vila byla celá v plamenech a s ní i její okolí, které z části zahrnovalo i začátek lesa. Fidelovi bylo jasné, že letadlo muselo havarovat někde v bezprostřední blízkosti starostovy vily, ne-li přímo do ní.

V cuku letu byla na místě jak policie, tak hasiči. I když v cuku letu není asi to správné označení. Jelikož se jednalo o ne moc dobře přístupnou vesnici ležící v údolí mezi dvěma pohořími, hasičům i policii tam cesta z nejbližšího města pár minut trvala. Všechny složky integrovaného záchranného systému byly přivolány jediným policajtem ve vesnici, strážmistrem Millerem. Vše bylo uhašeno, aby se zjistilo, že ze starostovy vily nezbylo skoro nic. Druhé patro vily kompletně zmizelo a z prvního patra zůstala akorát konstrukce a ohořelý beton. Kvůli značnému rozšíření požáru to schytl i okraj lesa, který přišel o několik stromů, a pokud šlo o letadlo, z toho nezbylo kromě pár neurčitých trosek vůbec nic. O černé skřínce ani nemluvě.

Pád letadla u starostovy vily a následný požár s výbuchem si vyžádal celkem šest obětí. Tři oběti měla tvořit posádka sportovního letadla, které údajně vzletlo z nedalekého vojenského letiště, a další dvě oběti byli obyvatelé vesnice, tedy starosta a jeho žena, kteří se oba v době neštěstí nacházeli ve své vile. Poslední obětí se stal malý chlapec, který si v té době hrál na okraji lesa právě v místech, kde letadlo havarovalo. Zvláště tahle oběť vyvolala v celé vesnici velký smutek, pro chlapcovu matku to samozřejmě znamenalo naprostou životní tragédii.

Asi dva týdny na to následoval pohřeb všech obětí. Všichni si z něj nejvíce pamatovali smuteční řeč věnovanou zesnulému starostovi, hlavnímu představiteli vesnice.

Od celé této události uběhly tři měsíce a do poříční osady přišel muž v obleku. První, na koho ve vesnici narazil, byl strážmistr Miller.

„Promiňte!“ oslovil muž Millera, „nevíte, kde bych tady našel starostu?“

„Myslíte toho, co před časem uhořel ve své vile, nebo toho nového?“ zeptal se lakonicky Miller.

„Toho nového, vyšetřuji totiž případ té nešťastné události. Rád bych viděl místo činu.“

„Copak jste policajt?“

„Ne, pojišťovák.“

„Tak to jo! A copak tady chcete ještě vyšetřit? Bylo tady už tolik komisařů a všechno, co se dalo vyšetřit, se vyšetřilo. Výsledek – hrozná tragédie.“

„Jak už jsem naznačil, není to nic policejního. Dostal jsem za úkol vyšetřit nedokončenou pojistku bývalého pana starosty.“

„Aha! Tak to je jiná. Nový starosta bydlí támhle.“

Pojišťovák následoval Millerův směr. Cestou tam narazil ještě na

pár dalších lidí z vesnice a s každým něco prohodil, než se konečně dostal do domu nového starosty, kterým byl nějaký Vávra.

„Zdravím, mé jméno je Walter,“ představil se pojišťovák. „Jsem pojišťovací agent. Jsem tu kvůli té nešťastné události.“

„Myslíte kvůli tomu pádu letadla za vesnicí?“

„Přesně tak! Dost hrozná věc, jen co je pravda.“

„To mi povídejte! Byl jsem toho osudného večera u toho.“

„Já myslel, že se to stalo v noci.“

„Ale ne, kdepak!“ Vávruv hlas zvažněl. „Někteří si to špatně pamatují, protože byli už v ten večer – jak se říká – pod lihem, a tak to mají trochu pomíchané a nepamatují si, že k tomu došlo už v šest hodin večer, a ne ve dvě hodiny ráno, jak někteří tvrdí.“

„Aha! Chápu,“ pousmál se Walter, „nicméně, říkal jsem si, že jakožto nový starosta byste mi mohl nejlépe říct, co se v tu noc... pardon v ten večer vlastně stalo. A taky jsem si říkal, že byste mi mohl ukázat i to místo, kde se to stalo.“

„Vidím, že vy u pojišťovny musíte provést zvláštní vyšetřování. Proč ale vůbec jdete tak pozdě? Vždyť k tomu došlo už před třemi měsíci?“

„To víte, já jsem u pojišťovny nový, a ten případ jsem převzal po starém kolegovi, který byl v té době na dovolené, a na tuhle věc tak trochu pozapomněl.“

„Zvláštní, jak mohl zapomenout na něco takového?“ kroutil starosta hlavou. „To v téhle vesnici na tu katastrofu nikdo do smrti nezapomene.“

„Ano, to vám věřím. Kolega toho měl tehdy zkrátka moc a tady tahle neblahá událost mu nějak musela vyklouznout z paměti. Každopádně jsem tu teď já, abych to řádně prošetřil.“

Starosta vzal Waltera k ruinám jen zdánlivě připomínajícím něco, co kdysi byla honosná vila.

„Ten starosta si tedy uměl žít, co?“ žasnul Walter.

„To jo.“ Vávra si hořce odplivnul, „Jako starosta dokázal ušetřit. Celá vesnice mu to měla za zlé, protože všechny peníze na opravu vesnice investoval do své vily.“

„Takže asi moc oblíbený nebyl, co?“

„To zrovna ne. Hádám, že jeho smrt s vesnicí nijak neotrásala, zato smrt toho malého chlapce, to bylo neštěstí. Chudák paní Casey. Už se z toho nejspíš nikdy nedostane. Celý den nedělá nic jiného, než pije a kouří. I když nutno dodat, ona nic moc jiného nedělala ani předtím.“

„Co tam vůbec dělal ten malý chlapec ve dvě hodiny ráno?“

„Ne dvě hodiny ráno, nýbrž šest hodin večer,“ opravil ho starosta. „Chodíval si hrát do lesíku za vesnicí, ten klučina lítal skoro celý den venku, domů chodil snad jenom spát. Měl prostě smůlu, že si hrál v okolí starostovy vily, zrovna když do ní havarovalo to letadlo.“

„A co starostova žena?“

„Jo, tak to je možná ještě větší škoda. To byla tak hodná ženská. Jestli toho našeho předchozího starosty nebyla tolik škoda, s jeho chotí se to vyvážilo. Ta si takovou smrt rozhodně nezasloužila.“

„Stejně mi pořád nejde do hlavy, co se tady vlastně odehrálo. A co černá skříňka z toho sportovního letadla?“

„Ta se bohužel ztratila.“

„No jasně, že ano,“ povzdychl si Walter, „to by ani nebyl skutečný případ, kdyby se neztratila černá skříňka. Něco mi na tom všem ale přesto nesedí.“

„Bohužel všechno z toho letadla bylo zničeno, včetně černé skříňky. Dokonce i samotná kostra letadla se pár hodin po požáru sesypala.“

„Ta kostra letadla, viděl jste ji aspoň?“

„Tu už jsem bohužel neviděl. To víte, v tom zmatku si člověk nemohl všimnout všeho. Několik lidí ale tu kostru vidělo, stejně tak i několik trosek z toho letadla. To víte, nakonec to bylo rozebráno vyšetřovateli, a drtivá většina toho byla po uhašení naprosto nepoužitelná. Takže nakonec z toho nikdo už nic moc nezjistil. O tom letadle toho v podstatě moc nevíme. Kdybyste se ale chtěl dozvědět něco víc, zajedte si na to vojenské letiště, odkud to letadlo mělo vzlétnout. Tam vám snad řeknou víc.“

Poté se Walter vydal do místní hospody, s tím, že už se toho víc nedozví, a tak bude muset vyplatit pojistku za pojištěnou vilu. Ta byla navíc pojištěná i proti nárazu letadla, což bylo na první pohled do očí bijící. Před vchodem do hospody Walter spatřil plakát s nějakým zpěvákem jménem Alex. Waltera to zaujalo.

„Co je to za zpěváka? Toho neznám.“

„To o hodně přicházíte,“ povídal mu hostinský, „tady ho totiž znají všichni. Je to rodák ze Skremlsteinu. Moc talentovaný člověk, zpívá u nás na zábavách, akorát teď v poslední době vyjíždí často zpívat i do zahraničí.“

„Zajímavé.“

„Zajímavé je hlavně to, že před několika měsíci se léčil s vážnou chorobou, ale nakonec to zvládl a zase vystupuje.“

„A kdy se z té choroby vyléčil?“

„Asi před třemi měsíci nebo nějak tak.“

„Poslyšte, měl bych takový dotaz. Co si myslíte o manželce předchozího starosty? O té, která zahynula při té tragédii.“

„Tak o tom vám můžu říct jedině to, že to nebyla žádná škoda.“

„Tím máte na mysli starostu, ne jeho ženu?“

„Ale ne, kdepak. Starostova žena byla ta nejhorší ženská, jakou jsem kdy viděl. Byla vždy vzteklá, nesympatická, a dokonce prý nutila své děti k tvrdé práci na farmě.“

„Tak to je zajímavé. Hodně lidí mi tady říkalo, že to byla učiněná svěťice.“

„Kdo ví, s kým jste mluvil.“

„S pár lidmi ano a musím vám říct, že je zajímavé, jak se některé názory lidí dokážou lišit. Jeden mi řekne, že starostova žena byla potvora, jiný mi řekne, že to byla druhá matka Tereza. A pak mi taky někdo řekne, že u vás spadlo letadlo ve dvě ráno, zatímco jiní říkají, že to bylo v šest večer. Člověk neví, čemu má vlastně věřit.“

„To já pane, věřím jenom tomu, co vidím, a co mám černý na bílým. Jakmile to máte na papíře, nemůže vám to nikdo vzít.“

Walter s hostinským souhlasil, zároveň se však nemohl ubránit dojmům, že je tady něco špatně. První zrnko pochybností se v něm objevilo, když spatřil ten plakát se zpěvákem Alexem. Pokud si dobře vzpomínal, tak jedna z obětí té nešťastné události byl právě zpěvák jménem Alex. Kromě toho Walter věděl ještě jednu věc, o které – jak se zdálo – neměl v celé vesnici nikdo ani ponětí. Bývalý starosta vesnice totiž během té nehody neumřel, protože v tu dobu ve své vile vůbec nebyl. Důvod, proč měla vesnice nového starostu, byl prostý. Předchozí starosta po tom leteckém neštěstí odstoupil, vlastně z vesnice nejspíš jednoduše odešel, aniž by o tom komukoliv řekl. Nijak jinak si Walter nedokázal vysvětlit, proč ho všichni obyvatelé považovali za mrtvého.

Rozhodl se nakonec, že se ještě jednou poptá lidí ve vesnici, aby získal další indicie k tomu, co se vlastně před těmi třemi měsíci doopravdy stalo, a on tak mohl celou tuhle podivnou záležitost uzavřít. Jako posledního navštívil Walter v kostele místního faráře, kterým byl Don Castellano.

„Zdravím, otče.“

„Zdravím Tě, synu,“ pozdravil ho farář, „jak tak na tebe koukám, ty asi budeš po mně něco chtít. Že jsem to uhádnul, synu?“

„To ano,“ usmál se Walter, „vy snad budete jasnovidec, nebo co.“

„To víš, jsem posel boží,“ usmál se i farář.

„Toho jsem si stačil všimnout. Ten kostel vypadá hezky, řekněte mi, otče, byla ta věž otočená vždycky na severní stranu?“

„Vidím, že jste všímavý člověk. Hodně lidí si myslí, že by takový kostel měl mít věž směrem k východu, tedy k Jeruzalému, bohužel, není tomu tak. I přes to si však hodně lidí překvapivě pamatuje, že věž kostela vždy mířila na východní stranu.“

„A nepřipadá vám to divné, otče?“

„Co dneska není divného synu?“

„Když už mluvíme o divných věcech, co třeba ta nehoda, která se tu před třemi měsíci udála? Taky jste u toho byl?“

„Taky jsem to v tu noc zaslechl. Něco takového v tak malé vesnici, jako je Skremblstein, nešlo ani přehlédnout.“

„A taky vás to probudilo ve dvě hodiny ráno?“

„Bohužel, já v kostele nemám hodiny, a zvenku se na kostel nechodím dívat, jen abych zjistil, kolik je hodin, takže nevím, kolik hodin přesně bylo.“

„Zajímavé. Když už si tedy nepamatujete, kolik bylo hodin, vzpomínáte si alespoň na to, jestli jste viděl to letadlo? Sportovní letadlo, které mělo letět nad vesnicí a následně havarovalo ve starostově vile.“

„Bohužel, nemohu říct, synu, že jsem letadlo viděl. Pouze jsem slyšel křik, načež jsem spatřil až ten požár starostovi vily.“

„A co bývalý starosta? Prý jste o pár dní později pronášel smuteční řeč na hromadném pohřbu. Řekněte mi, kolik těch smutečních řečí jste vlastně pronášel.“

„No přece tři. Zahynuli tři lidé, takže jsem pronášel tři řeči.“

„A můžete mi říct, otče, jací tři lidé zemřeli?“

„Ale vždyť to už asi víte. Přece starosta, starostova žena a chlapec paní Casey.“

„A co ti muži, kteří seděli v tom letadle?“

„Je mi líto, ti nebyli z naší vesnice, a jelikož jsem ty lidi neznal, stejně jako nikdo další ve Skremblsteinu, nepřipadalo mi vhodné provádět i jejich pohřeb. Navíc měli nejspíš pohřeb na místě, odkud pocházeli. Pokud vás to však uklidní synu, za ty tři muže jsem se pomodlil.“

„Jak víte, že to byli muži?“

„Usuzuji pouze z informace, že se jednalo o sportovní letadlo, které vzletlo z vojenského letiště, tudíž automaticky předpokládám, že se jednalo o muže. Nebo snad ne, synu?“

„Dejme tomu, že se o muže jednalo. Zaráží mě však to, že je zde hodně lidí s odlišnými názory. Některé z nich si doslova protirečí. Řekněte i Vy otče, co soudíte o paní starostové? Jaká to byla žena?“

„Paní starostová byla žena, jako každá jiná. Starala se o domácnost, pořádala společenské akce a chodila pravidelně i ke mně do kostela.“

„Řekl byste, že byla dobrá nebo zlá?“

„Z toho, co o ní vím, nemůžu o ní říct křivého slova.“

„A co zpověď? Byla někdy paní starostová u zpovědi?“

„U zpovědi párkrát byla.“

„A co říkala?“

„To Vám samozřejmě říct nesmím. Co se řekne ve zpovědnici, je přece tajemství.“

„Dobrá tedy. Na základě toho, co Vám řekla ve zpovědnici, pořád si myslíte, že to byla dobrá žena?“

„Promiňte, synu, ale to Vám také nemohu říct.“

„Vždyť já ale po vás nechci, abyste mi vyzradil zpovědní tajemství. Já chci jenom znát Váš dojem z toho, co vám řekla, a jestli na základě toho o ní usuzujete, že to byla bezúhonná osoba.“

„Ale i to by bylo porušení zpovědního tajemství. Můžu Vám akorát říct, že všechno z toho, co paní starostová provedla, by se dalo před bohem odpustit.“

„Bohužel k takovým činům patří i vražda. To jste mi toho moc neřekl, otče.“

Walter krácel pryč, když v tom se ve dveřích zastavil. „Ještě jedna otázka, otče. Kdo vám vlastně řekl o tom havarovaném letadle?“

„No přece strážník Miller. Byl přece jako první na místě, a taky to poté vyšetřoval.“

„Děkuji za Váš čas, otče.“

Na druhý den odpoledne nechal Walter svolat v malém kulturním domě všechny obyvatele vesnice, aby jim oznámil, k čemu došel.

„Vážení obyvatelé Skremblsteinu,“ spustil Walter, „musím vám s lítostí oznámit, že jste byli všichni svědky jednoho velkého podvodu. Ten podvod měl jasný cíl, odlákat pozornost všech od úkladné vraždy pana starosty, která se však nikdy neuskutečnila, neboť váš předchozí starosta je stále naživu.“ Všichni v sále vydechli úžasem. „Ano přesně tak. Důvod, proč jste si mysleli, že je váš starosta mrtvý, je prostý. Nikdo z vás ho neměl rád, a když říkám nikdo, mám tím skutečně na mysli nikdo. Každý z vás, koho jsem se ptal, mi řekl, že to byl hrozný člověk, který okradl tohle město. Výstřední a arogantní kapitalista s monoklem na oku. Každý si přál jeho smrt, a když už došlo k pádu letadla na jeho vilu, každý věřil v jeho smrt. Bohužel tato údajná smrt vyústila v nečekanou kontradikci, jelikož místní zpěvák Alex, kterého měli všichni rádi, byl skutečnou obětí této neobvyklé nehody. Byl to on, kdo zahynul, avšak jeho měl každý rád, a proto každý z vás dál žil v domnění, že je zpěvák Alex naživu a dál koncertuje v zahraničí. Příklad hýčkané celebrity, přitom nikoho nezajímalo, že měla tato celebrita poměr se starostovou ženou, což taky vysvětluje, proč starosta v té vile nebyl, a proč tam byl Alex právě v ten den. To mě dostává k důležitému bodu, kterým je smrt malého chlapce od paní Casey. Nejenže se jedná o dost nesmyslnou okolnost, jelikož někteří z vás tvrdí, že se tragédie odehrála ve dvě hodiny ráno, což dost zpochybňuje

chlapcovu přítomnost venku v takovouhle dobu. Ale hlavně ani tahle oběť ve skutečnosti nikdy obětí nebyla, alespoň ne obětí této nehody. Chlapec paní Casey v ten den nezahynul, protože ten chlapec od paní Casey utekl. Utekl z domova před více než třemi měsíci. Ta tragédie byla pouze omluvou, proč už chlapec nežije u paní Casey doma.“

„To je absurdní!“ vykřikla úporně paní Casey. „Proč bych si něco takového vymýšlela?“

„Protože jste alkoholička a svému synovi jste se nikdy pořádně nevěnovala, proto taky utekl z domova. A jelikož jste si nechtěla připustit, že jste hrozná matka, zmizení svého syna jste si odůvodnila tak, že vám nešťastně zahynul při nehodě. Farář vám v tom poželhal tím, že pronesl smuteční řeč i nad hrobem vašeho syna. To, že váš syn není mrtvý, se k němu už jaksi nedostalo. Jenomže to stále není všechno. Teď se konečně dostávám ke klíčové oběti této nehody, která mě až do teď mátlá. Starostova žena. První determinant, který – jak se zdá – určuje lidské myšlení tady ve Skremblsteinu. Pro polovinu z vás byla tahle paní svěťice, a pro tu druhou polovinu to byla hříšnice. Co je tedy pravda? Odpověď, byla to hříšnice, a někdo tady z vás to věděl naprosto bezpečně...a proto ji taky zabil.“

„No to je neslýchané!“ reagovali na to všichni.

„Jak to mohla být vražda?“ vykřikl hostinský. „Vždyť na vilu havarovalo letadlo.“

„K tomu se právě dostávám,“ pokračoval Walter. „Policejní zpráva uvádí, že při pádu sportovního letadla zahynuli tři cestující. Problém je však v tom, jací cestující. Široko daleko tady žádné další oběti hlášeny nejsou, a jelikož v okolí Skremblsteinu není žádné letiště, a na místě činu nebyly objeveny žádné prokazatelné trosky letadla, kvůli údajnému roztavení celého letadla, zbývá jediné logické vysvětlení. V této oblasti v tu osudnou noc žádné letadlo nehavarovalo. Na vilu žádné sportovní letadlo nespadlo, a požár vily a její následný výbuch byl způsoben enormními zásobami nitroglycerinu, který do vily starosty dopravil náš vrah. Tím zahladil stopy prakticky po všem. S touto náloží nepodpálil jenom vilu, ale i okolí, tudíž kvůli masivnímu výbuchu vznikl dojem, že zde mohlo havarovat i letadlo.“

„Tak dobrá, a kdo mohl něco takového udělat?“ zeptal se zase hostinský.

„Nejdříve jsem přirozeně podezřívá nového starostu z pokusu o vraždu toho bývalého, aby získal jeho místo a zbavil Skremblstein člověka, kterého celá vesnice nenáviděla. Jenomže pak jsem si uvědo-

mil, kdo mi jako první řekl, že spatřil v ten den na obloze letadlo. Byl to strážmistr Miller. Je jediný, kdo měl tady ve vesnici jako strážník přístup k zásobám nitroglycerinu.“

„Ale vždyť to přece není žádný důkaz!“ bránil se Miller.

„Možná ne, ale z rozhovorů jsem vyčetl jasně, že jste to byl Vy, Millere. Vy jste byl ten, který po tom dni každému začal vykládat, jak spatřil v ten večer na obloze letadlo, které se pak zřítilo za vesnicí. To Vy jste obrázek letadla těm lidem postupně vsugerovával. Tak dlouho jste jim tu lež opakoval, až se nakonec z té lži stala pravda. To je typický alibismus. Chtěl jste zabít starostu i jeho ženu, a snažil jste se to zamaskovat nehodou fiktivního letadla. Každý, koho jsem se tady zeptal, mi tvrdil, že letadlo slyšel, ale žádný mi neřekl, že ho taky viděl, nebo si na to alespoň jasně pamatoval. A když jsem se zeptal, kdo jim jako první řekl o letadle, každý mi potvrdil Vaše jméno. A jelikož jste strážník, hádám, že vám každý věřil a nikdo si nedovolil s vámi nesouhlasit, díky Vaší autoritě, a tak si od vás nechali namluvit, že viděli letadlo, které ale nad Skremblsteinem nikdy neletělo.“

„Počkat!“ zvolal najednou opilec Fidel. „Já jsem ale v tu noc viděl letadlo.“

„Ale no tak!“ snažil se ho Walter pohledem umlčet. „Tolikrát jste to slyšel, až jste tomu začal věřit, to je typický příklad dezinformace. Tolikrát se opakuje, až je zní pravda. Navíc jste byl podle všech opilý.“

„Ale ne! Já jsem to letadlo vážně viděl.“

„Ano, já vím, ve dvě hodiny ráno, přitom ten incident se odehrál v šest hodin večer, většina vesnice Vám tento čas potvrdí.“

„Víte, my vlastně nevíme přesně, kolik hodin bylo,“ ozval se starosta. „Když se měnil čas, jediné hodiny ve vesnici se zrovna přetáčely, a v tu noc nefungovaly tak, jak měly. Většina lidí usuzovala podle svého vlastního pocitu, kolik je hodin. Já měl třeba dojem, že bylo něco kolem šesté nebo možná sedmé. Víc jak osm hodin určitě nebylo.“

„Čas je v tomhle případě stejně irelevantní, hlavní je, že celá věc byl podvod. Ta vaše takzvaná mimořádná událost bylo akorát žhářství spáchané vaším strážmistrem. Největší tragédie je v tomhle případě fakt, že Miller bohužel nevěděl, že si vybral k vraždě starosty a starostové právě den, kdy byl starosta někde pryč na služební cestě, a místo něho byl v domě milovaný zpěvák Alex, aby byl pomilován ještě naposled, než byl pochován.“

Polovina lidí z vesnice však stále trvala na tom, že letadlo buď viděli, nebo slyšeli, a že se to odehrálo ve dvě hodiny ráno. Taky si takhle skupina lidí živě pamatovala smuteční řeč nad starostovým hrobem.

Walterovi to však stále nešlo do hlavy. „Chcete mi snad namluvit, že se odehrály dvě věci najednou? Nebo že se snad jedna událost během plynutí času změnila v jinou? Ba dokonce, že se dvě různé reality spojily v jednu? No tak! Nebudte směšní, lidi! Přece něčemu takovému opravdu nevěříte. To, že si každý z vás myslí o paní starostové něco jiného, to by se dalo ještě jakž takž vysvětlit, ale to že si takřka všichni myslíte, že starosta umřel, to už je trošku postavené na hlavu. Jak si můžete vůbec pamatovat něco, co se nikdy nestalo? Člověk vám opakuje nějaký nesmysl tak dlouho, až nakonec začnete věřit, že to je pravda. Něco takové jsem už viděl několikrát, a je to pořád jedno a to samé. Nesnažte se mi tedy nic nabalíkovat. Já vím, že někdy se zdá být realita tak nespravedlivá a krutá, že by si ji nejradši člověk přemaloval k obrazu svému, jenže k čemu pak je žít svůj život jen v iluzi? Jako by tak už náš život nebyl plný šalby. Tím jsem tady skončil, a jelikož předchozí starosta žije a dům neměl proti žhářům pojištěn, pojistka tím pádem neplatí. Tak jestli ho někdy náhodou uvidíte, vyřídte mu to. Jó, počkat, vy si vlastně myslíte, že už je mrtvý. No tak nic! Řeknu mu to sám.“

Walter vyšel z kulturního domu, nastoupil do svého auta a jel zpátky, odkud přijel. Když už byl na okraji Skremblsteinu, spatřil její obecní značení. V ten moment vyvalil za volantem oči jako by právě spatřil ducha. Zastavil u značky a přečetl tam černý nápis na bílém podkladu: „Skremblstain“

Walter vzal telefon a volal svému nadřízenému. Měl dojem, že tady asi ještě neskončil.

„Co se děje?“ ozvalo se ze sluchátka. „Dokončil jsi svůj úkol?“

„Ano, ale stalo se mi něco divného.“

„Co?“

„Ta vesnice, do které jsi mě poslal? Jak se jmenuje?“

„Počkat, mám to tady někde napsané...ano tady to je, mám tu napsané Skremblstain.“

„Skremblstain s a nebo s e?“

„Myslíš na začátku nebo na konci?“

„Na konci ve slově stain?“

„Mám tady napsané a.“

„To je zvláštní!“ povzdychl si Walter. „Skoro bych přísahal, že jsem tam viděl e, když jsem tady přijel.“

„A to jsi mi volal jenom kvůli tomuhle? No tak ses spletl, děláš, jako by se ještě nikdo nikdy kvůli něčemu nespletl.“

„I tak se mi to zdá divné. Je tu ještě jedna věc, volal jsem na to

vojenské letiště. Říkali mi, že jim tam žádné letadlo nechybí, a že z jejich letiště ani žádné letadlo v ten den nevzlétlo. Když jsem tam ale volal podruhé, někdo jiný mi řekl, že si pamatuje nějaké sportovní letadlo, které poblíž jejich letiště pravidelně létávalo. Jednalo se prý o nějaké závodníky.“

„Chceš to prověřit?“

„Napadlo mě to.“

Walter dorazil na vojenské letiště a šel přímo za správcem letiště, se kterým mluvil po telefonu.

„Vzpomínáte si na mě, doufám?“ ptal se nejistě Walter. „Nemáte doufám stejné výpadky paměti, jako lidi v té vesnici?“

„V jaké vesnici?“

„To je jedno. Říkal jste mi něco o nějakém sportovním letadle.“

„Ó ano!“ Správce jako by byl najednou pokropen živou vodou. „Víte, je to docela zapeklitý případ. Kromě vojenských letadel zde vzlétávají čas od času také letadla sportovní.“

„A?“

„A zrovna v tu inkriminovanou noc odtud jedno vyletělo.“ Správce se zrovna přehraboval v papírech. „Nevím, jestli to někdo jen zapomněl zapsat do záznamu, ale to letadlo podle všeho nikde nepřistálo.“

„Jak je to možné?“ divil se zase Walter. „Neměli jste tedy vyhlásit pátrání nebo to alespoň někde oznámit?“

„Jak jsem říkal, nebyli jsme si tehdy jisti, jestli to jenom kolega nezapomněl zapsat. Tenkrát jsme to tady měli takové komplikovanější, dost často se tady střídali lidi, víte, jak to chodí, jsou noví, takže si nepamatují všechno.“

„Jasně, člověk si přece nemůže pamatovat vše, že ano?“

„Přesně tak.“

„Tuhle frázi už jsem slyšel v tomhle kraji tolikrát, až to začíná být otravné.“ Walter se najednou zadíval na mapu umístěnou hned vedle navigátorského počítače. „Poslyšte, jak to, že na téhle mapě není Skremblstain?“

„Skrembl co?“

„Skremblstain,“ zopakoval to Walter poněkud nedůtklivě, protože už na něj těch záhad bylo až moc, „to je ta vesnice, ze které jsem vám volal, a kde mělo údajně spadnout to sportovní letadlo.“

„Znám tady v okolí každou vesnici, ale o téhle jsem nikdy neslyšel.“

„Je asi dvacet, možná dvacet pět kilometrů odtud směrem na severovýchod.“

„To bych o tom musel něco vědět.“

Walter mlčel, nevěděl, jak má na tohle reagovat. Raději už nic neříkal a odešel. Poté, co nasedl do svého auta, řítíl se okamžitě zpátky do Skremblstainu. Těžko říct, jestli ho tam hnala zvědavost, nebo jen pocit zadostiučinění z jeho už uzavřeného případu pádu letadla, které nikdy nespadlo, i když údajně nějaké letadlo přece jenom zmizelo. Při příjezdu do míst, kde se měla nacházet vesnice, se k Walterovému překvapení nenacházelo vůbec nic. Nejdříve usoudil, že se nejspíš spletl a jen špatně odbočil. Vrátil se, ale vlastně žádná odbočka nikde nebyla. Ačkoliv se to zdálo zpočátku neuvěřitelné, Walter kroužil v pustém kraji, kde nebyly vůbec žádné známky civilizace. Daleko podivnější bylo, když Walter zavolal svému šéfovi, aby mu zopakoval jméno vesnice, do které ho poslal. Na tento požadavek však jeho šéf reagoval se slovy, že vůbec neví, o čem to mluví, a že ho nikam neposlal. Walter zastavil auto, protože toho na něho bylo za prvé už hodně, a za druhé, něco ho znovu zaujalo. Popošel kousek dál směrem k lesu a pohlédl na zajímavé ohořelé trosky. Byly to trosky menšího sportovního letadla. Zdálo se, že se přítomnost zcela změnila, a s ní pochopitelně i minulost.

Definice Mandelova efektu: Hromadná vzpomínka na událost, která se buď nikdy nestala, nebo se měla odehrát jinak. V podstatě domněnka, že byla přítomnost pozměněna. Například miliony lidí na této planetě si jasně pamatují, že Nelson Mandela umřel v jihoafrickém vězení na konci osmdesátých let. Dokonce si tito lidé živě pamatují televizní záběry z jeho pohřbu i smuteční řeč nad jeho hrobem. Díky tomu je podle Nelsona Mandely tento fenomén i pojmenován. Následně byla odhalena spousta dalších podobných falešných vzpomínek. Lidé si například pamatují, že ten starý pán z monopolů měl na sobě monokl, že McDonald byl psán jako MacDonald, nebo že Zvědavý George měl ocas. Tento seznam je prakticky nekonečný.

Ještě, než Daniel začal číst, bylo mi jasné, že u něho stylově znamená po svém. Ale že předvede něco takového za 45 minut, to opravdu ne.

„Tohle jsi stihl napsat za 45 minut?“ zeptám se, protože mi to nedá. Ne, že bych byl podezřivý, ale Dan není příliš rychlý pisár a něco tak promyšleného bych já za třičtvrtěhodinky rozhodně nestihl.

„Popravdě ani ne. Sám jsem už na začátku říkal, že rychlé psaní, a ještě promyšlení, není nic pro mě. Dostal jsem dle mého

poměrně lehké zadání, ale chtěl jsem ho posunout trochu na vyšší úroveň. Takže jsem až do teď ve volných chvílích dopisoval a upravoval. Ale pozor jsem dával!“ vykřikne z ničeho nic, abychom ho neobviňovali, že nevěnoval příliš mnoho pozornosti ostatním pracím. To by si zřejmě ani nikdo nemyslel, jelikož se několikrát i zapojil do debaty ohledně nějakého tématu nebo někomu řekl svůj názor. „Pavel mi to dosvědčí.“

Pavel se na něj podívá takovým tím výrazem, který jasně říká proč mě do toho taháš? „Opravdu dával pozor a sem tam si něco sepisoval.“

Nu dobrá, pomyslím si a nechám to raději být. Možná je to i dobře. Jak předpokládám, nikdo z ostatním se k tomu nevyjadřuje. Naopak reakcí na Danielovu práci je mnoho. Většina z posluchačů, včetně mě, je celkem nabroušených. Celou dobu, co Dan četl, jsem si v hlavě představoval, co se tam mohlo stát, kdo za to mohl. A on udělá tohle! Absolutně nečekaný konec, který člověka akorát na*ere. To snad nelze říct slušně.

Dokonce i Terka s Uršulou se ozvou, tedy poté co Terka Uršule vysvětlí, co se v příběhu stalo. „Daniel, ty trochu šílený?“ vypadne z Uršuly.

Terka se tomu zasměje a doplní ji: „Nevím, co to máš v tom svém hrnečku, ale s tímhle koncem bych ti s ním třískla přes hlavu.“

Ozve se hlasitý smích. Dokonce ani Dan se neubrání. Když se konečně všichni uklidní, řekne akorát: „V hrnečku mám už poslední dvě hodiny kofolu. Takže můj výtvar asi nemá s alkoholem příliš společného. Ale beru to jako kompliment. Vám se to nikdy nestalo? Nebo jste o tom neslyšeli?“

Na chvíli se zamyslím. Klárka hned odpoví, že se o tom učila. Já se teda musím zamyslet opravdu hodně. Je pravda, že jsem ten pojem slyšel, ale asi bych si nedokázal vybavit, co znamená.

„Že ty jsi měl jako téma detektivní příběh?“ zaboří do Dana oči Martina.

Dan souhlasně přikývne a řekne: „A kritérium?“

„Napadlo mě to letadlo, nebo i nějaký ten známý jev, efekt. Nevím, jak to popsat, ale to vystihovalo to tvoje zakončení, o kterém jsme teď mluvili.“

„Paradoxně to bylo to letadlo,“ ušklíbne se Dan a napije se své kofoly. „Ten efekt jsem vymyslel, abych vás trochu zmátl...“

„No rozhodně jsi to napsal po svém. A za mě jako klobouk dolů,“ ukončí Martina debatu o Danielově práci. Následně zvedne skleničku a pořádně se napije, tak jako vždy po hodnocení a uhodnutí zadání práce.

V ten moment soustředím svůj zrak pouze na ni. Jak je to vůbec

možné? Pomyslím si. Na to, jakým způsobem Martina pije, je opravdu v úctyhodné kondici. To se o některých říct již nedá. Někdo má už problém vyslovit i slovo brambor.

„Jelikož cítím jisté propojení skrze jména, tak po mě nemůže jít nikdo jiný než Daniela.“

„Já jsem to věděla!“

„Mně je to jasné.“

„Rozhodně to ale nemám tak promyšlené jako ty. Já to mám spíše trochu úsměvné než zarážející a šokující.“

Dany se podívá k sobě do papíru, co má položený na stole vedle modrého drinku, a trochu nervózně si chytne své kudrnaté vlasy, které má položené na rameni.

Daniela Michnová

Vzpomínky jsou někdy živější než skutečnost

Jako malí vyvádíme spoustu lumpáren, tudíž není divu, že se nám vzpomínky na ně slijí dohromady, nebo na ně úplně zapomeneme. Já si však myslím, že kouzlo vzpomínek bezprostředního života je nezapomenutelné, a když se nám zasteskne, vzpomínky dobrých časů vybublají na povrch. Ani já nejsem výjimkou, mám spoustu zážitků, které nemám sama pro sebe, a to z jediného prostého důvodu – protože jsem tyto kouzelné chvíle nikdy neprožívala sama.

Pamatuji si na doby, kdy jsme s bratrancem prolítali celé prázdniny u prarodičů na chalupě. Neúnavně od rána do večera jsme vymýšleli lotroviny, na které babička přihlížela jen škvírkou mezi prsty. Největší lumpárnu si doteď nedovedu vysvětlit. Přestože jsme byli hodnými dětmi s duší ďáblů, překročení určitých hranic pro nás bylo tabu. Když nás prarodiče hlídali pohromadě, byli jsme my dva jako neřízená střela. Jediným brzdícím článkem byla má mladší sestra. S ohledem na její věk jsme vždycky ubrali, protože naše ochránářské pudry se nedaly zapřít. Jednoho narozeninového odpoledne jsme se všichni tři vytratilí do horního pokoje a nebylo po nás ani slechu. Naše geniální trojice sprádala ďábelský plán. Rozhodli jsme se o stolní lampičku zapálit kapesníky. Zpočátku to nebylo nijak efektivní, dělalo nám problém dělat zakázanou věc. Ségra hlídala brány do našeho tajného světa klíčovou dírkou. Já jsem byla poseroutka, přenechala jsem žezlo odvážnějšimu kolegovi. Ten se potřetí s přivřeným okem

natáhl k rozžhavenému tělesu a kapesník vzplanul. Z očí nám číselo euforie, to se však v mžiku změnilo.

Kdosi se plížil po schodech, kapesník se zmenšoval rychlostí blesku a napjatá nálada v místnosti rostla. Rychlým pohledem jsem dala najevo, že je čas zasáhnout, ať se situace nezvrtne. Skákala jsem po okením kování, abych vyvětrala, všichni tři jsme zápasili s časem. Čekalo nás odhalení a pěkný průser s krutými následky. Nahodili jsme pozici karate kid a rychlými pohyby rukou jsme nepříjemný zápach tlačili ven. Rozletěly se dveře dokožán, v nich se ukázala babička s vyděšeným výrazem ve tváři. Stáli jsme všichni tři napřímení jako vojáci, koukali jsme se po stropě a mlčky jsme doufali, že si babička nepříjemné vůně nevšimne. To jsme však byli na omylu.

Rozhlédla se a předvolala si mě, protože jsem byla nejstarší a očekávalo se ode mě, že budu zodpovědná nejen za sebe, ale i za ty dva. Utíkal mi zrak. Na otázky, proč jsme tak potichu a není o nás ani vidu ani slechu, jsem nedokázala odpovědět. Nedokázala jsem totiž předhodit mé partáky. Nedokázala jsem lhát milované osobě. Snaha zapírat však byla zbytečná, babička vodítko nepotřebovala, zahlédla jiskru. Ani se nestihla nadechnout a věděla co musí. V rychlosti sáhla po zdobeném polštáři, jenž byl jediný po ruce a začala plamen dusit. Bylo to tehdy právě včas.

Můžeme být vděční za její pohotovou reakci a za záchranu nejen chalupy, ale nás všech. Občas se ve vzpomínkách ohlédnu zpět a uvědomím si, že na první pohled nevinný úkon mohl zapříčinit mnohem větší škody, než ohořelou pohovku a jizvičku velikosti hrášku na babiččině zápěstí.

Přesně tyto momenty se mi vždycky vybaví, když babičku chytanu za ruku a přejeďu bříškem prstu přes raněnou kůži. Nevybaví se mi plápolání gauče a ohořelá opěrka, ale babiččina odvaha a odpuštění. Vzpomenu si na to taky ve chvílích, kdy se mi zasteskne po časech strávených v blízkosti mého partáka. S rostoucím věkem se totiž nevidáme, a to navzdory tomu, že bydlíme poměrně blízko u sebe. Ono to k pláči je, ale není se co divit, každý má teď svůj život a dětství skončilo. Je čas se postavit k pravdě čelem, že čas krásných bezproblémových chvil se rozpustil mezi prsty a jediné vodítko do jezírka vzpomínek jsou chvíle strávené společně, chvíle plné radosti, odhodlání, dětské hlouposti a vřelé domoviny.

„No ty vole,“ vypadne z Janči a rozhlédne se automaticky kolem sebe, jako by se ujišťovala, že ji neslyší její děti. „Jestli tohle někdy napadne ty moje dvě nezbednice, tak je asi na místě zabiju.“

„Babička v tu chvíli myslela podle mě na to samé.“

„Ani se jí nedivím. To jsou ty děti. Neustále chtějí něco zkoušet. Jen co je pár minut neslyšíš a všude je ticho, víš, že je prūs... průšvih.“

„Někdy doslova! Nejdřív bylo ticho, a pak vidím malého bráchu, jak kadí za gaučem.“

Nestihl jsem si všimnout, kdo to řekl, ale tohle mě srazilo na kolena. Jenom ta představa, kdy se díváš na dítě, jak si v klidu hraje se svým autíčkem, a pak se pouze na dvě minutky otočíš. Dítě mezi tím zmizí. Nikde ani vidu ani slechu. Nakonec ho najdeš stavět hromádku z hověnek za pohovkou v obývacím pokoji. No mě by musel někdo odvést, jinak bych mu ty hovna musel rozmatlat po obličejí. Absolutně nechápu, jak to všechno rodiče zvládají. Především ten vztek, který v nich někdy děti vyvolají.

„Zkusí někdo uhádnout, co jsem měla za téma a kritérium?“

Skoro sborově se rozmluví čtyři hlasy, ale není to téměř poznat, jelikož všechny najednou řekly to samé. „Mělo se jednat o nějakou retrospektivní událost.“

„Správně,“ potvrdí jim to Danča.

U kritéria se hlasy ale už neshodnou. Někdo hádá, že měl příběh obsahovat lumpárnu, někdo tipujenaopak ohrožení na životě nebo neúmyslný čin. Dany nechá všechny chvílku v napětí, ale nakonec přizná barvu.

„Bylo to to ohrožení na životě. Velmi dobře, Pavle. A kdo tedy zbývá?“ zeptá se Dany.

Z ničeho nic se rozsvítí na displeji žlutá hlásící se ruka. Nik! „Já jsem poslední.“

To je snad poprvé, kdy ho slyším, nebo vůbec vidím. Vodní dýmku už odložil. Nečeká na žádné pobízení. Rovnou se ujme slova. I kdyby chtěl někdo reagovat, nenechává na to Nik žádný prostor a rovnou se pouští do čtení.

Ryzí Dítě

Ranní směna

„Jak začíná příběh? Začne s pozvolným představováním místa a účastníků. Účastníků, již si žijí své ničím nerušené životy a řídí se svým vnitřním scénářem, dokud tato jejich monotónnost není vyrušena jistým zvratem v okolnostech. Většinou tento zvrat přinese hrdina nebo skutečnost, jež ho ovlivní, a tím i roztrhne realitu pro všechny kolem něj. A co se děje potom? Hrdina se snaží přizpůsobit této nové změně ve svém životě, případně ji vyřešit a vrátit se na začátek do monotónnosti. Nebo tuto změnu sám rozpoutal a snaží se ji udržet v chodu. A konec? Zvláště uuseknutý, buď do pohádkového království, ve kterém se již nic nemusí řešit, nebo univerzální pochopení všech druhořadých postav a oslavy jejich dosavadní nevědomosti...“

„Blbost!“ odsekl démon a přihodil pod kotel.

„Proč je to blbost, Bože?“ zeptal jsem se bublaje ve žhnoucím oleji.

„Přece každý příběh je jiný, ne?“ ušklíbl se démon a pekelným rektálním teploměrem změřil teplotu nebožáka vedle mě. Muž zaskučel a stupnice na teploměru prorazila sklo a vytvořila nad teploměrem plamenný obrazec místa, kam se odváží podívat pouze doktor.

„Dobře,“ přiznal jsem, „některé příběhy se doopravdy výrazně liší, ale ty mi zase musíš odkývat, že většina se řídí podle těchto pravidel.“

Démon vytáhl teploměr a ten zmizel v oblaku dýmu v tiché ozvěně slova prdel. Popadl nemohoucího muže a hodil ho do rezavého vozíku, ze kterého čouhala různě znetvořená a skuhrající těla, opřel se o hranu rozpáleného kotle a zamyslel se.

„A proč se tak snažíš zaškatulkovat všechny příběhy do jedné krabice? Není přeci každý příběh krásný sám o sobě, aniž by se musel odlišovat od postupu, jež každý používá?“

Natáhl jsem si v kotli nohy, jemně čeřil prsty rudou kapalinu a chytal kousky uší vznášející se jako lekníny.

„Já nevím. Nemám v úmyslu všechny házet do jednoho pytle. Ne úmyslně. Ale ve chvíli, kdy narazíš už na třetí příběh, který se podobá prvnímu stejně tak, jako druhému, musíš se nad tím chtít nechtě zamyslet.“

„Zamyslet nad čím?“ odvětil démon a velkým sítem z ostatého drátu pročistil olej v kotli od zbytků.

„Dobře. Zkus se mnou držet krok. Kolik máme písmen?“

Démon si povzdechl a lusknutím prstů v temném oblaku vyvolal okřídlenou knihu nazvanou Sabeceda.

„Kurzíva Vendelských zlotřilců, Tečky Jeskynních zatracenců, Univerzální Otisky Čtvrcených a samozřejmě zakázané Písmo svaté. A tak dále a tak dále.“

„Nedělej si ze mě srandu.“

„A hele, mé oblíbené. Démonické Vyřezávané písmo, jehož použití je zakázáno devíti z deseti náboženství. To desáté je schizofrenik hlásající víru k mocnému děravému kýblu.“

Naštvaně jsem se rozpráhl a obdařil démona přílivovou vlnou žhavého oleje.

Démon znovu luskl. Kniha se rozplynula a namísto ní se objevil růžový puntíkatý deštník, který zachytil každou kapičku a jen pro jistotu mě jím výchovně majzl po hlavě.

„Au!“

„Nedělej se.“

„Chápu, musel ses vyjádřit. Můžu teď pokračovat?“

Démon pohledem vzhůru zkontroloval pekelné hodiny, které fungovaly na bázi dvaceti čtyř zatracenců, kterým gilotina každou hodinu odřízla část těla.

„Už mi zbývá jen trup na hlavu?! To jako fakt?! Čím jsem strávil ten zbytek, sakra?!“

Protočil jsem se v kotli a také zkontroloval čas.

„Vždyť víš, Bobe, že jsi lenoch líná démonická,“ vysmál jsem se démonovi. „Jenom ty dvě nohy strávíš pulírováním svých rohů. Za dvě uši se možná dobelháš do práce. Než kdesi cosi je ruka pryč, a pak už nezbývá ani nos na to začínat něco před obědem.“

„Ale hovnajs,“ odfrkl si démon. „Jsem ten nejpracovitější z úseku Lenosti!“

„Taky tady nemáš moc velkou konkurenci. Podívej se támhle na Tima. Už čtyři století spí opřený o lopatu, a to se tady dá považovat za lepší průměr pracovní morálky.“

Démon se otočil ke spícímu kolegovi a povzdechl si.

„Máš pravdu. Proč se vůbec snažím. Lenost je stejně všem ukradená. Kontrola tady nebyla od té doby, co nám zkrouhli rozpočet na mučící prostředky. Prý že jsme neatraktivní oddělení hříčků. Ne tak jako ti parchanti ve Smilstvu, co dostávají nejnovější vychytávky. Jsem slyšel, že jim tam teď pořídili ten nový nablýskaný Rozosminovač turbo Deluxe, Limited edition. Tři sta zatracenců za minutu, a ještě si v něm můžeš upéct pizzu. A co máme my?“

„Kreativitu?“ snažil jsem se démona podpořit.

„Na to sere pes,“ otočil se démon zpět. „Ze zlomených vidlí a ztrouchnivělého provazu toho moc nevymyslím. Vždyť ty jsi sem došel a hned první den ses začal nudit.“

„Ne! Nenudím se!“ vyhrkl jsem ironicky ve snaze dobírat si démona. „Au! Takové utrpení jsem v životě nezažil. Pomóc! Pomóc! Je tak děsivý a krutý! Samotný satan je proti němu velikonoční zajíček s bičíkem!“ rozesmál jsem se.

„Polib mi prdel,“ procedil démon, smutně svěsil hlavu a sedl si vedle kotle.

„Hele,“ naklonil jsem se k němu přes okraj rozpálené nádoby, „nemůžeš si dávat za vinu, že tě vedení nepodpoří. Nemůžeš za to, jak to tady vypadá.“

„Já vím. Ale zkus se do mě vcítit. Tisíce let furt to samé. Už mě to sere.“

„Ale no tak. Neber to tak špatně. Máš tu mě,“ usmál jsem se.

„Začínám si říkat, jestli v pekle nejsem já a ty tady nejsi jako můj mučitel,“ odfrkl si démon.

„I kdyby, tak co?“

„No jo,“ povzdechl si. „Hele. Nechceš mi píchnout s tříděním na sekačce? Mě to tam hrozně nebaví.“

„Pokud ti budu moci dopovědět svoji myšlenku...“

„Dobře, tak naskoč.“

Vyskočil jsem z kotle a přistál ve vozíku na vychrtlém nebožákoví, který jen vytřeštil oči a vyprskl chuchvalec krve.

„Tákže,“ začal jsem, zatímco démon pomalu tlačil vozík směrem k sekačce, „kde jsem to skončil?“

„Myslím, že jsi ani nezačal a stejně mi to připadá jako věčnost.“

„Písmenka! Díky! Řekněme, že máme dvacet šest základních písmen, z nichž jde poskládat nekonečný počet slov.“

„Jak nekonečný?“

„No, písmena za sebe můžeš skládat, jak chceš, a vždy s dalším vytvoříš nové slovo, takže nekonečný.“

„Dobře. Takže třeba takové TRHFGSNMNCNODK je podle tebe slovo?“

„Ano. Akorát nemá význam.“

„Slovo bez významu přece není slovo.“

„Židle na pusté planetě také nemá význam, a stejně je to pořád židle, ne?“

„To asi jo, ale to přece není to samé.“

„Jak to, že ne? Je to židle i bez nikoho, kdo by na ní seděl. A bude to

židle navždy, dokud se nenajde někdo, kdo by si na ni sedl. To samé je slovo bez významu, které jen čeká, aby někdo došel a význam mu dal.“

Démon na chvíli zastavil a díval se na mě vyjeveným pohledem.

„Snad jsem tě moc nezmaťl, Bobe,“ naklonil jsem se k démonovi.

„Ne, to ne. Jen přemýšlím, kde dělám chybu, když máš při všem tom pekelném utrpení ještě čas přemýšlet nad takovými věcmi.“

„Mě se neptej. Ještě bych ti poradil,“ rozesmál jsem se, podložil si hlavu rozdrčenou nohou a sledoval temné nebe pekla.

„Když máš nekonečný počet slov, je prakticky nemožné, aby někdo, nezávisle na druhém, vytvořil přesně ten samý příběh. Prostě hod' dva zatracené do kotlů na opačných stranách místnosti a vsadím se s tebou o tyto seškvařené pahýly, že ani za nekonečno nenapišou to samé.“ Zvedl jsem do vzduchu to, co dříve bývalo rukama.

„V pekle je devadesát devět miliard zatracenců a nekonečno je docela dlouhá doba. Jistě by se jednou podařilo stvořit do písmene to samé. Sázku přijímám!“

„Nebudou ty ruce někomu chybět, když budeme čekat do nekonečna?“

Démon zatěkal očima. „A koho to zajímá?“ zasmál se.

„Pak je to tedy sázka, milý Bobe!“ zajásal jsem a pahýly udělal jelito kopyto platí to.

„Dokud se však nedočkáme výsledku, budu pokračovat. Stejný příběh se prostě nedá vytvořit, a přesto si jsou některé příběhy podobné, až to bolí. Jak je to tedy možné, že i když slova v příběhu jsou naprosto jiná, vždy dojdou k těm samým závěrům?“ Položil jsem rétorickou otázku a pokračoval, než stačil démon odpovědět. „Podle mě je to tím, že nikoho nezajímá ta nudná výplň mezi hlavními událostmi. Všichni chtějí jenom: A sexy borka. Ale ne zlý chlap. Á, sexy chlap. Nejsou spolu. Sexy borka a sexy chlap porazí zlého chlapa. Jsou spolu. Konec. Nikdo si nepamatuje slova a věty mezi tím, možná ani samotní lidé, co je píšou. Jako by se jen snažili vyplnit prostor, aby se necítili jako nuzáci. Oscare Wilde, mohl bys mi prosím říct, co odvětil Dorian Gray Lordu Henrimu, když se ho zeptal, kdy bude ze Sibyly paní Vaneová? Dorian Gray? To je ten, co díky obrazu nestárne a na konci stejně zemře, že? Nic víc z nikoho nedostaneš.“

„Můžeš se ho jít zeptat,“ přerušil mě démon.

„Co?“ otočil jsem se k němu tázavě.

„Wilda. Je hned vedle v Pýše. Třeba tě překvapí.“

„Blbost! Já myslel že je jasný případ pro Smilstvo.“

„Bylo to těsné. Sázky byly padesát na padesát!“ zasmál se démon

a zastavil vozík u sekačky. Seskočil jsem z vozíku a démon jej do ní vyprázdnil.

„Nohy. Ruce. Hlavy. Torza. Ostatní. Neidentifikovatelné.“ Ukázal na jednotlivé roury vedoucí do skládacího střediska.

„Kolik toho tam máš?“

„Bude to fuška. Nějaký rok jsem je tam nechal kvasit,“ podrbal se na rohu a spustil sekačku, která začala plivat na pás různé části těl zatracených.

„Takže, co tím vším chceš říct?“ imitoval démon jemný hlas malé holčičky, jejíž hlavu si narazil na ruku jako maňáska.

„Co ta kdy komu udělala?“ rozesmál jsem se.

„Nevím. Asi proseděla spoustu času u Instagramu, než ji srazilo auto. Kráva blbá.“ Zahodil démon holčiččinu hlavu do roury.

„To je docela blbé, když zemřeš jako dítě a nemáš čas na náprvu,“ pokrčil jsem ramena a pozoroval hlavu, jak zasvištěla do roury, nad níž se v tu chvíli objevila ohnivá cedule značící démonovo skóre. Démon se na mě ironicky podíval a ušklíbl se.

„Jo, asi máš pravdu. Čas by jí nijak nepomohl. Každopádně. Co tím chci říct?“ otázal jsem se s přehnaným otazníkem a popadl hlavu mladého černocha, v níž si někdo před časem dělal čočkovou polévku.

„Chci tím říct to, že příběhy mají konečný počet zápletek, a stejně tak u lidí...“ ukázal jsem démonovi hlavu a zavěsil s ní tříbodový hod do roury, „...je konečný počet osobností. Ve světě prostě není žádná unikátnost. Je to jen kec, aby se všichni cítili líp a zapomněli na to, že jsou jenom sedmdesát kilo hniječícího masa nevědomky čekající na to, až skončí tady dole.“

Démon se na mě udiveně podíval. „To je docela kruté, ne? Čekal bych to od nějakého zaměstnance pekla, ale ne od člověka, a tím zrovna vůbec ne od tebe.“

„Nesouhlasíš snad?“

„Nevím.“

„Chceš mi říct, že peklo není stejné? Podívej se na tady tyto.“ Ukázal jsem na části, co pomalu sjížděli po páse k nám. „Jeden jako druhý. Vždyť i samotné peklo bylo líné, a namísto ambiciózního plánu osobního peklička pro každého dle jeho života, raději zvolilo lehčí cestu útrpné mašinerie, neboť většina osobních pekel by byla jednoduše stejná a nemělo tak smysl utrácet víc za to samé, co se dá udělat levně.“

Démon si vzal dvě příjíždějící ruce a porovnal je. „Ty jsi dobrá svině. Celý ten tvůj projev jenom proto, abys mi dokázal, že peklo

není jiné od světa, a tím pádem nejsem ani já unikátní a v podstatě nemám žádný smysl a moji práci by mohl zastat i retardovaný dikobraz po mozkové obrně.“

Zazubil jsem se na něj širokým úsměvem a zamával mu něčím, co skončilo v rouře Neidentifikovatelné.

„Jsi řadový dělník v pekle s nekonečnou pracovní dobou a nemáš žádné vyhlídky na povýšení, protože ti nad tebou jsou stejně jako ty nesmrtelní.“

„To zabořelo.“ Démon posmutněl.

„Víš, co je ještě vtipnější než to, že si lidé myslí, jak jsou unikátní?“ Rozesmál jsem se směrem k démonovi. „Že si myslí, jak jste vy andělé a démoni jiní než oni, a přitom jste stejní nuzáci jako my.“

Démon smutně zakýval hlavou a pokračoval ve své nekonečné práci.

„Tak to je konec,“ řekne Nik po dočtení a napije se ginu s tonikem a limetkou. Mexická piva mu zřejmě došla. „Téma? Kritérium?“

Hrobové ticho. Nikdo se neměl ke slovu a Nik místo toho, aby někoho vybědnuv oteřel pusu a řekl: „Fantasy příběh, kde poukážu na nějakou netradiční pracovní pozici.“

„Teď si děláš srandu?“ zeptá se ho Adél.

Nik trochu nechápe, na co naráží. Možná, že jsi nám prozradil správnou odpověď! Řeknu si v hlavě. Původně jsem to chtěl říct nahlas, aby to všichni slyšeli, ale jelikož byl poslední, tak jsem to raději nechal plavat.

„Kdybych já dostala tvoje téma, tak mě hned napadne něco malinko podobného například Harrymu Potterovi nebo něco takového. Ale ty si tady vybereš dábla na ranní směně s hříšníkem. Co proboha bereš?“

Nik se trochu pobaveně ušklíbne a odpoví: „Nic. Vždyť ani nejsem opilý.“

„Ty nekecej!“ vyjede po něm Adéla. „Koukej mi to říct. Já to chci taky!“

„No tak pojď a vezmi si mě, třeba něco ze mě něco vysaješ.“

Mnozí by tuto poznámku brali trochu nemístně, ale v tomto kruhu lidí to rozhodně neohrožilo. Adél se zasmála, nahodila sexy výraz a naklonila se tak blízko ke kameře, aby to vypadalo, že chce po Nikovi skočit.

„Ty jsi tady skoro nejvíce potichu, kouříš si tam tu svoji dýmku a teď vyrukuješ s tímhle. Co to má být?“

„Naprostou souhlasím!“

Oboří se na něj Šugy se Stáňou. Nejdříve si nejsem jistý, zda se zlobí, nebo je to jejich projev nějakého uznání.

„Když nejsem na své potřebné metě opilosti, tak jsem vždycky potichu vše pozoruju mlčky zpovzdálí. Na moji obhajobu jsem se ale dneska opravdu snažil. Nějak jsem tady z té naší „pařby“ chytil inspiraci. Jsem toho dokázal napsat tolik, co bych nevyprodukoval ani za měsíc.“

„Ty máš něco dalšího?“ zeptá se ho Adél a zahýbe střídavě svým obočím. Vypadá trošičku jak z nějaké americké komedie, kde se holčina snaží flirtovat se svým novým objevem, ale ten ji akorát ukáže zdvižený prostředníček.

„Ještě něco málo. Asi dvě krátké povídky, ale ty už nejsou na žádné zadané téma. Měl jsem je rozepsané, ale nebyl jsem schopný se dokopat k tomu, abych je dokončil.“

Daniel vytřeští oči a podá Pavlovi oba konce svojí šály a řekne: „Škr!“ Pavel akorát protočí oči a pošle ho do háje.

„Já tady nestíhám, píšu i když už ani nemám, abych měl alespoň jednu práci, a ty mezi tím stihneš tři?“

Nik akorát pokrčí rameny a hodí po Danovi takový pohled, že mu z něj spadne brada. „Adél měla pravdu. Ty něco bereš.“

„Co, chceš si ze mě taky ukousnout?“

Pár lidí se zasměje. Dan akorát zakroučí hlavou a upraví si svojí šálu. Ostatní ztichnou a zavládne klid. Ten ale přeruší Nik otázkou: „Tak co, chcete to taky přečíst?“

Všichni souhlasně přikývne a Nik začne.

Zima

Každý rok je neotřesitelně rozdělen na nám známá období, z jejichž názvů se i těm největším prostáčkům podaří vytušit, jaké to kousky oblečení by měli před opuštěním svého domova vyhledat. Vše začíná poklidným probouzením světa kolem nás, oním kvasem života, kdy se zdá, že zemi obklopila láska a přátelství, Jarem. Zahrady zaplavují křiklavé barvy bujících květů, paprsky slunečního svitu vyhánějí i ty poslední stopy chladu z tmavých koutů a život sám se nezdráhá pochlubit tím, co by mnozí církevní představitelé považovali za politováníhodnou obscénnost. Mravenci, myši, divoká prasata, mouchy, kachny, mufloni, vrány, luční kobylky, žížaly, slimáci i nevrly soused se sousedkou. Ti všichni, Jarem okouzleni, společně zasedají a líci svého milovaného polibkem obdarují, aby na svět přivedli zázrak nového života. Léto je pak znakem hojnosti a bohatství. Rodiny společnými silami zahrádky své zušlechťují a svá sídla svěžími barvami krásí. Teplé večery se pak společenskými táboráky slaví, kdy i u číšky vína starousedlíci lakomého starostu přesvědčí, že hliněným cestám již odzvonilo a přišel čas přejít na moderní černý asfalt. Na Podzim se ve víru rudnoucích listů nové plány sprádat a nedokončené letní sliby na další rok odkládají. Děti nového školního roku zakusí, aby se opět o malý krůček přiblížili k dospělosti, té tolik oplývané lsti života.

Musím se přiznat, že i přes všechny krásy a pokušení oněch tří ročních období, já sám již v kolébce propadl lásce k onomu poslednímu pohádkovému období, to jest Zimě. Zahrady se každým rokem s pravidelností nájemních složenek proměňovaly v kouzelná sněhová království, v nichž o dětský smích a radost nebyla nouze. Na širých pláních se náhle objevili pyšní sněhuláci s mrkví a děravým kloboukem. Na návrších pak vyrostly nedobytné hradby a eskymácká iglú obývaná chrabrými bojovníky, již se nebáli střetnout se se zákonem. A nedaleký rybník zaujal místo olympijského stadionu krasobruslení a hokeje. V tomto kouzelném období se ani jindy tak přísní a škrobení dospělí nenechali dlouho pobízet a častokráte se přidali k dětským hrám a radovánkám. Stářím mrzutý pan Prošek, který jindy hanlivého slova na adresu dětí nešetřil, oblékl dlouhý huňatý kabát s červenou čepicí a stal se pro celé sousedství milým Dědou Mrázem. Rodiče i přes hranou nevoli nechali své ratolesti vytvářet sněhové katedrály o něco déle, aby je pak mezi sebou okem odborníka přísně zhodnotili, a i pan učitel Šlégr, jenž byl znám svou vytríbeností

a osobním dekórem, přešel sněhovou kouli za límečkem s úsměvem a pozvednutým kloboukem.

Netřeba dodávat, že i já, Mireček Smrk z Tečovic u Zlína, jsem se těchto radovánek účastnil s nejvyšším zápalem, a těžce pak nesl chvíli, kdy jsem již nadále nebyl dětskou společností uznáván jako jim roven. Nejednu noc jsem poté prostonal žalem, a i malá třpytivá slza ukápla na sněhově bílý polštářek. Avšak společnost, ten dozorce mravnostní se slovy strážníka zákona vyjádřil jasně, a když už mi i maminka jemně naznačila, že bych se ve svých čtyřiceti dvou letech měl věnovat jiným, a to spíše pracovním povinnostem, vzal jsem je za slovo a přihlásil se na pozici trenéra lyžování v Moravskoslezských Beskydech s nadějí, že alespoň tam budu moci skloubit práci s láskou ke všemu zimnímu. Loučení bylo dojemné. Maminka neskrývala slzy, zatímco mí kamarádi ze staničního výčepu v čele s Jindrou Kohoutem pozvedávali sklenice na moje zdraví a úspěch. „Svět nečeká,“ pronesl jsem sám k sobě pln hrdosti a nastoupil do motorového vlaku, „stáváš se mužem, Mirečku.“

Z okénka jsem poslal poslední polibky a uvelebil se v malém kupé pro čtyři osoby mezi zbylých deset spolucestujících. Vláček zabroukal a s lehkostí uhelné elektrárny vyrazil kupředu. Krajina za zamlženými okénky ubíhala a já ji hltavě sledoval s myšlenkami již dávno ponořenými do představ nadcházejících zážitků. Ten první na sebe nenechal dlouho čekat, neboť již po pouhých třiceti dvou hodinách cesty jsem si uvědomil, že jeden krajíc chleba s máslem, tatranka a čaj v termosce nemusejí být dostatečnými zásobami pro tuto výpravu, jež se začala nebezpečně podobat transsibiřské magistralé. Ano, směnný obchod v kupé začal bujet nevídaným tempem poté, co si mí lépe připravení spolucestující uvědomili, že značná část vlaku nebyla obeznámena se závějovou situací na naší cestě. Ale sto korun, kterýchžto jsem od maminky dostal kapesným, stačilo na pouhé tři lentilky a hnědou špičku banánu. I přesto, že se nepovažuji za velkého jedlíka, žaludku toho nebylo dosti, a tak jsem se musel se smutkem v očích rozloučit s lyžemi a pravou lyžařskou botou, což stačilo na čtvrt gulášové konzervy a doušek přírodního čaje z oškrabaného ledu, který na záchodku připravoval pan Khon, instruktor přežití a bývalý paragán při české armádě. Při té příležitosti jsem se ho taktně dotázal, proč že to má většina našich spolucestujících obří sněžnice, cepíny a další vesměs profesionální horolezecké náčiní. „Cestuji snad s nějakou výpravou, jež se pokusí dobýt nejvyšší vrcholy Himalájských hor?“ přidal jsem

upřímně ke svému dotazu. Pan Khon mi odpověděl svráštěným obočím a za druhou lyžařskou botu mi nabídl poslední pomazání. Odmítl jsem, ale ihned po výstupu do ledové rokle obklopující celé nástupiště cílové stanice jsem svého lehkovážného rozhodnutí zalitoval. Zatímco bývalí spolucestující obtěžkáni kdysi mým majetkem zdolali ledovcové vrcholy s grácií a elegancí horských kozorožců, já se musel vydat na dlouhý pochod mrazivou tundrou.

„Už je tady zase!“ uvítal mě slovy a lyžařskou holí muž se zaručlým obličejem poté, co jsem po strastiplné cestě konečně dorazil do lyžařského střediska Pod Kožichem. „Zloděje a darmožrouty tady nestrpíme!“ rozmáchl se a jako středověký rytíř vyrazil kupředu. Z posledních sil jsem jeho útoku uskočil a pokusil se nedorozumění vysvětlit. „Omlouvám se, ale jsem Mireček Smrk z Tečovic u Zlína a přijel jsem nastoupit na místo lyžařského trenéra,“ orodoval jsem pod Damoklovým mečem.

„Á, promiňte,“ zarazil se zřízenec a stáhl hůl z mého krku, „to je jiná. Musím se Vám však přiznat, že jsme Vás čekali o týden dříve.“

„Opět se musím omluvit, avšak vlak měl menší zpoždění a dialog s domorodým kmenem, jenž mě po cestě z nádraží zajal, se také mírně protáhl, ale již jsem zde a připraven zahájit svou pracovní činnost. U koho se mám hlásit?“

„U mě!“ zavelel zřízenec. „Jmenuji se Tonda Rum a jsem vaším nadřízeným. Dnes si vezmete druhou skupinu lyžařské školy z Dolních Lůžek. Kolegou vám bude pan Vlach,“ ukázal hlavou na tělo muže ležícího v rohu u rozpálených kamen.

„Neměli bychom jej uhasit a zavolat lékaře?“ dotázal jsem se opatrně při pohledu na doutnající čepici pana Vlacha a jeho vesměs mrtvolně vyhlížející tělo.

„Toho nebude třeba,“ zatukal pan Rum lahvičkou domácí slivovice o stůl, načež se pan Vlach od kamen vymrštil jako zajíc střelený brokovnicí. Láhev vypil a rka, že žízeň je nekonečná a nelze ji uhasit, se dožadoval další.

„Opět se Vám musím omluvit, pane Rum, neboť veškeré své lyžařské náčiní jsem musel prodat či vyměnit za svůj život.“

„V pořádku. Nejste první ani poslední, kdo přišel o vše při cestě sem. Výbavu vám nachystáme. Zatím se můžete jít seznámit se svým novým družstvem.“

„Jsou to šikovní hoši?“ probudila se ve mně neskrývaná radost z nadcházejících zimních radovánek.

„Nemohu sloužit,“ pokrčil pan Rum rameny a ukázal na vyvěšené parte. „Váš bývalý kolega se z tréninku nikdy nevrátil, aby mě o jejich dovednostech mohl informovat, avšak student Mesároš, známý školní repetent, si zde již svou pověst zajistil minulými návštěvami.“

„Nebojte se,“ zasmál jsem se, „však já toho lumpa napravím.“

Vyšel jsem ven a následoval cestu k nejbližšímu hloučku dětí. „Druhá skupina devítiletky z Dolních Lůžek?“ dotázal jsem se přátel-
sky zmrzlých sněhuláků. Jako odpověď posloužila ledová koule, jež mi laškovně přistála na zátylku a na krátkou chvíli mě zbavila vědomí. „Mesároš, předpokládám,“ otočil jsem se s úsměvem na chlapce, jenž mi na oplátku do obličeje vyfoukl štiplavý dým ze své cigarety. „Jmenuji se Miroslav Smrk a jsem vaším novým učitelem lyžování,“ promluvil jsem k celému družstvu. „Seřad'te se mi prosím.“

„Dobře, dřevo,“ odplivl si Mesároš a uhasil svou cigaretu o mou líci.

Děti se přede mnou seřadily a já si prohlédl jejich radostné tváře. „Čekáme ještě někoho?“ podivil jsem se nad mezerou v řadě, do které by se vešli další čtyři žáci.

„Už jde,“ odpověděla sborově třída a ukázala na šestispřeží koňských valachů, jež doklusalo k naší pozici, načež pošlo vyčerpáním. „Jakpak se jmenuješ chlapče?“ rozhlédl jsem se na hochy, jenž se vykutálel z povozu.

„Bumlíček, pane trenér,“ přitakal žák, vytáhl zpod kabátku pečené sele a snědl jej.

„Hory neznají rozdílů a přátelství poskytnou každému,“ pokusil jsem se zabránit sněhové kanonádě, již rozpoutal Mesároš směrem k Bumlíčkovi.

„A stromy nemluví!“ poučil mě moudře Mesároš a nakrmil mě sněhem.

„Dost bylo srandy, uličníci!“ zavelel jsem laškovně poté, co se k nám připojil pan Vlach s mou novou lyžařskou výbavou a soudkem vína na zádech. „Vzhůru k lyžařskému vleku.“

„Pojeďte první,“ zastavil jsem před vlekem důrazně žáky v čele s Mesárošem. Ti mě nejspíše neslyšeli a prošli skrze mě. „Rošťáci,“ usmál jsem se na ně ze země, „nemohou se dočkat.“

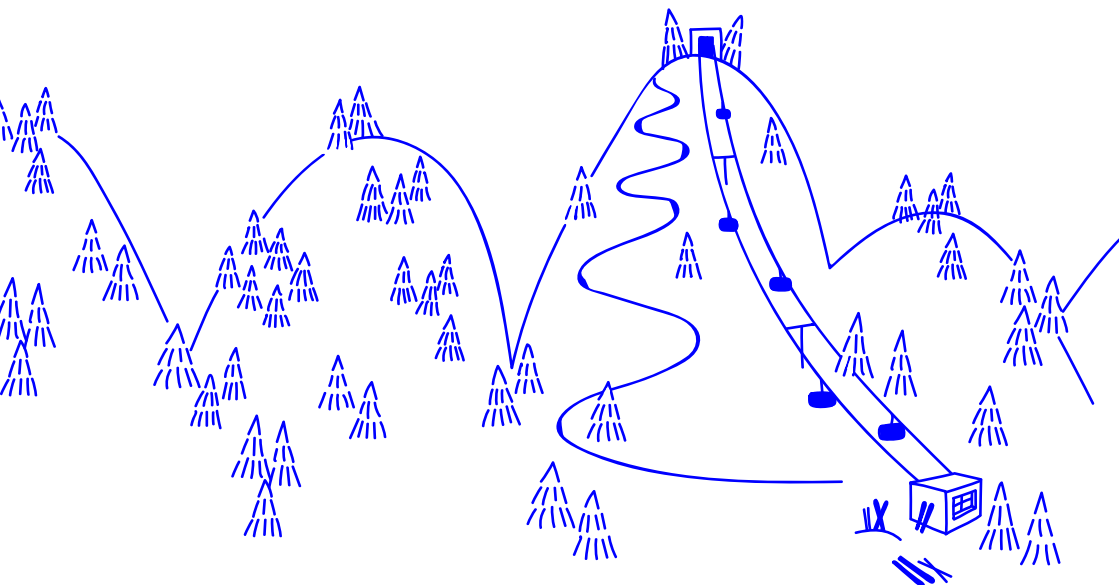
„Zase ty?“ zbledl pan vlekář, když uviděl Bumlíčka a jeho lyže o velikosti kánoí. „Sotva jsme natáhli nové lano.“

„Jsem si jist, pane vlekář, že kvalitní česká ocel nějakého Bumlíčka hravě zvládne,“ zasmál jsem se, zatímco se pan vlekář křížoval. A jistě že zvládla. Motory tažného zařízení supěly na plný výkon, zatímco

Bumlíček, v tu chvíli jediný na vleku, pomalu stoupal do kopce zanechávaje za sebou dvě vodorovné strouhy.

Třída poslušně setrvala na vrcholu kopce. Přidal jsem se k nim, a společně vyčkali na pana Vlacha, jenž v horní stanici vleku hasil nenadálou žízeň a doplňoval kořalkou soudek od vína, který po cestě vzhůru vypil.

„Tak, žáci mí nezbední,“ započal jsem svůj výklad, načež studenti zpoza zad vytáhli uschované smrkové větve a zlověstně je na mou adresu zlomili. „Jistě to nemyslí nijak špatně,“ zasmál jsem se v duchu nervózně a rozhlédl se hledaje lyžařskou trasu, jež by žáky přivedla na jiné myšlenky. Duchapřítomně mě napadla spásná záchrana. Co ty, Mirečku, co ty jsi měl v jejich věku nejradši? Byly to snad nudné předem naplánované výpravy za dozoru dospělých? Nikdy! Dobrodružství. To mě lákalo. Objevování neznáma. Na zteč čelem k nebezpečí. Ano! To ty neposedy naučí. Pohledem jsem vyhledal trasu, u které bylo nejvíce varovných značek svisle seřazených pod sebou dle velikosti rizika od přátelského zubatého zajíce až po místního anarchistu, starého aten-

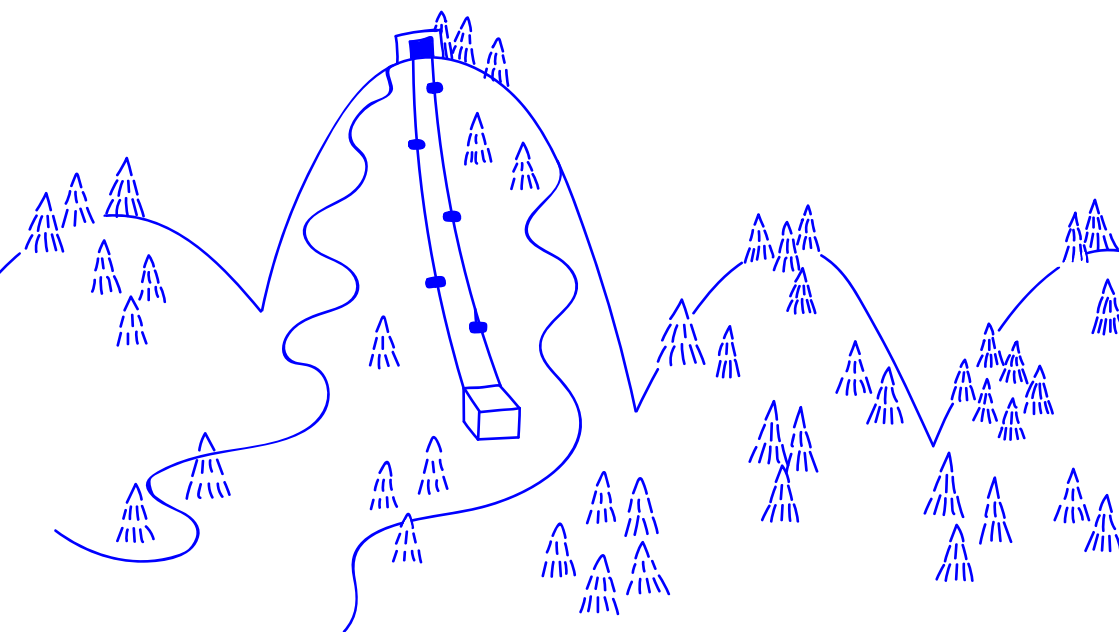

tátníka, jenž neváhá odstřelovat pumy pod nic netušícími běžkaři. To je ona! Zaradoval jsem se. Tam se chlapci změni v muže.

S mapou a kompasem, věrným to přítelem v nesnázích, jsme se všichni společně vydali vstříc dobrodružství.

První den uběhl rychle, tak jako vždy, když se člověk dobře baví. Bumlíček předzásoben jídlem vzal si úlohu sněžného pluhu a prorážel místy třímetrové závěje pro nás vděčné ostatní, zatímco pan Vlach na konci konvoje oživoval padlé vyčerpáním skleničkou plamenné brandy. Na noc jsme se uvelebili mezi nízké modříný a soudek pana Vlacha se zbytkem brandy posloužil jako základ na podpal. Pan Vlach se při pohledu na lačné plameny konzumující jeho vzácný životabudič rozplakal a zmizel ve tmě hlásaje, že život bez alkoholu není hoden žití.

Druhý den pocítil jsem mírnou nevoli žáků pokračovat v našem dobrodružství. Morálka opadá, Mirečku, pomyslel jsem si. Nyní musíš vytáhnout všechna esa z rukávu. Začal jsem tedy se svým podrobným výkladem popisu stromů, jejich šišek, kůry a kořenů, navázal jsem přednáškou o mrchožravém ptactvu, jež nás od ranních hodin

přátelsky doprovázelo, až po vliv řídkého vzduchu na racionalitu člověka. Bohužel i přes všechny mé snahy jsem žáky nezaujal, a to ani jindy zvědavého Bumlíčka, kterému došlo veškeré jídlo, a jediné otázky směřoval na téma, zda jsou šišky jedlé a zda je možné ugrilovat sníh.

Třetí den byl vskutku kritický. Mezitím co se výprava stáčela kolem ostrých skalisek a jeskyní, morálka vymizela dočista. Mesároš se svými kumpány založil na chvostu karavany politickou opozici k mojí vládě a orodoval za rychlý a násilný převrat. Ve strachu jsem se pokusil získat zbylé přeživší žáky na svou stranu, ale jediný, koho má politická kampaň přesvědčila, byl Bumlíček, a to jen díky příslibu bohatých švédských stolů za další zatačkou. Krize vrcholila. Náhle jsme se s Bumlíčkem ocitli obklopeni naostřenými lyžařskými holemi a barikádou z lyží. Mesároš zručností mistra tesaře vyhotovil z padlého kmenu, větví a lyžařské skluznice francouzskou gilotinu a hlásal konec mé krutovlády. Vtom se vedle mě ozvala ohlušující rána, následovaná hrůzným duněním.

„Ten blb strhl lavinu!“ osvětlil všem duchapřítomně Mesároš, ukazuje na Bumlíčka, jehož kýchnutí se neslo v ozvěně přes koruny stromů, zbavujíc je tak sněhových čepiček.

„Rychle do jeskyně!“ zavelel jsem spíše ve snaze obnovit mou pošramocenou autoritu, nežli kvůli záchraně životů. Sníh se přehnal okolo nás a rozprášil část Mesárošových přívrženců. My přeživší jsme se ocitli uvěznění v temné jeskyni.

Mesároš, nyní již samozvaný náčelník jeskyně, rozdělal vždy zapálenou cigaretou oheň z šišek a dal hlasovat o tom, koho sníme jako prvního.

„Přeci nebudeme nikoho jíst,“ pokusil jsem se vnést rozum do diskuse poté, co hlas jednomyslně padl na roztřeseného Bumlíčka.

„Ticho, kostě!“ zavelel Mesároš. „Bumlíček nám vydrží až do Jara, kdy sníh teplem ustoupí, a ještě zbyde na výslužku pro rodiče.“

„Nikdo nebude nikoho jíst!“ chtěl jsem Mesároše důrazně napomenout, ale to už dávno Bumlíčka zhltl medvěd, kteréhožto jsme naši bujarou rozpravou probudili ze zimního spánku.

„A máme po večeri,“ přitakal na Bumlíčkův skon suše Mesároš. „Budeme se muset smířit se Smrkovým vývarem.“

„No tak to si děláš prdel!“ vypadne ze mě, než se začnu dusit vlastním smíchem. Snažím se to rozdýchat a Klárka místo toho, aby mě praštila do zad, řekne: „Vezmeš si mě? Prosím?“

Dušení je pryč. Otočím se na ni, dám si jednu ruku v bok a sežehnu ji tak přísným pohledem, že její hlava se stáhne tak hluboko mezi ramena, že skoro zmizí.

„Samozřejmě to myslím ze srandy.“

„To bych ti radil. Co by na to řekl přítel, že tady žádáš o ruku přes MS Teams někoho jiného.“

„Podle mě ho asi nebude zajímat, přes co to udělala,“ vložil se do naší rozepře Janča.

„Dámy,“ zarazí nás všechny Nik, což si беру trochu osobně, „a Máro, než dojde k nějakému zmatku, radši bych pokračoval ve čtení.“

„Skvělý nápad,“ řekne Adél a pošle do chatu srdíčko.

Krabice

Ozvalo se rychlé zatukání na dveře.

„Pojď dál. Je otevřeno,“ promluvil pochmurný hlas někde z rohu potměšlé místnosti. Dveře se se skřípotem otevřely a s prásknutím opět zavřely, až se kolem nich rozvířila vrstva dlouho usazovaného prachu.

„Co je tak naléhavé, že jsem musel nechat doma nedopité pívko?“ promluvila postava u dveří.

„Marku...,“ ozvala se postava sedící v rohu místnosti.

„Maxi...,“ přitakal zmateně Mark po značné chvíli ticha, „můžeš mi říct, co se děje?“

Max natáhl ruku a ukázal doprostřed místnosti, kde na jinak naprosto prázdném stole poslušně seděla černá papírová krabice. „Co myslíš, že to je?“

Mark se zarazil a přejel svého přítele zkoumavým pohledem. „Jsi v pohodě?“

„Ne... Nejsem.“

„Oukej. No, řekl bych, že je to normální krabice od bot.“

Max si posměšně odfrkl, ale hned na to si chraplavě pročistil krk.

„To vidím, že je to krabice. Kde se tady ale vzala?“

„Jak to myslíš, kde se tady vzala? Tak je to asi tvoje krabice, ne?“

Max vstal z rohu a pomalu se přibližoval k Markovi tak, aby mezi ním a krabicí byl konstantní rozstup.

„Moje není,“ zašeptal, jakmile byli oba vedle sebe naproti stolu, a podal mu roztřesenou rukou zmačkaný papírek. Mark přejel pohledem z Maxe na papírek a zpět, nedobrovolně jej vzal a přečetl nahlas.

„Neotevírej ji! Znič ji!“ Párkrát jej ještě otočil v ruce a tázavě se podíval na Maxe, který jen pokrčil rameny, a opět se zahleděl na krabici.

„Kdo to napsal?“

„Já nevím... Ráno jsem se probudil a byla tady... krabice.“

„Co s ní hodláš dělat?“

Max se nervózně poškrábal v mastných černých vlasech. „To nevím.“

„A zkoušel jsi ji zničit, jak je napsané na tom papírku?“

„Ano. Ale kdykoliv se k ní přiblížím, něco jako by mě popadlo a táhlo mě k ní. K jejímu otevření. A já nedokážu odolat.“

„Tak ji otevři. Co se může stát?“

„Nevím, kdo ten lísteček napsal,“ otočil se Max na Marka s vyděšeným pohledem, „ale ten rukopis je můj.“

Mark si povzddechl. „Co sis to zase vzal, kámo? Nebo jsi to jenom přehnal s chlastem? Jako, už jsem u tebe viděl dobré výpadky, ale toto je něco úplně nového.“

„Nic jsem si včera nevzal, a ani jsem nepil!“ vyštěkl šeptem Max, jako kdyby nechtěl, aby ho krabice slyšela. „Přišel jsem domů z koncertu a šel jsem rovnou spát. Probudím se a je tady krabice se vzka- zem napsaným mojí rukou.“

Mark zmateně svraštil obočí. „Z jakého koncertu?“

„V Kotci na punku, byli jsme tam přeci spolu. Potkal jsem tam tu super borku a kecal s ní venku na zábradlí, namísto toho, abych byl vevnitř a poslouchal kapely,“ odbyl ho Max.

Mark ho vzal za rameno a otočil ho svým směrem. „Kámo. O čem to meleš. To bylo před osmi měsíci.“

„Cože?“ zasmál se vyjeveně Max. „Tak teď si utahuješ ty ze mě.“

Mark na to nic neřekl a jen vytáhl telefon a ukázal mu datum.

„COŽE?!“ vykřikl Max, „čtvrtého května? Co to je za blbost?“ Přeskočil ke gauči a popadl svůj telefon. „Desátého září! Já tady mám desátého září! Poslední telefonát je s tebou včera, než jsme šli na koncert. Fotky z koncertu, nic víc.“

Mark pomalu přešel k Maxovi a posadil se vedle něj na gauč. „Je to přes půl roku, co jsme tam byli. Dal ses tam dohromady s Karou, a po pár rande jste spolu začali chodit.“

Max na něj jen vyjeveně zíral.

„Vždyť se k tobě měsíc zpátky nastěhovala.“ Mark se zarazil a rozhlédl se kolem. „Kde vůbec je?“

„A kdo?“ okusoval si Max nehty.

„No, Kara.“

„Kdo je sakra Kara?!“

„Přece tvoje holka! Co s tebou bydlí! Už to fakt není vtipné! Vyser se na to!“ rozohnil se už netrpělivě Mark.

Max vstal, došel si do lednice pro flašku whisky a dlouze se jí napil roztřesenou rukou. „Marku. Já si nic z toho doopravdy nepamatuju, ale jestli to je tak, jak říkáš, pak s tím určitě musí mít něco společného ta zpropadená krabice!“

„A dost!“ vstal rozohněně Mark a šel pomalu ke krabici. „Jestli to je to, co ti vrátí rozum, tak ti ukážu, že je to jen blbá prázdná krabice a ty jsi jenom profetovanej alkoholik, co má nehorázný vokno!“

„Ne, nedělej to!“ vykřikl Max, ale Mark už hleděl do otevřené krabice.

„NE! NE! NÉÉÉ!“ zavřískal Mark s pohledem stále upnutým do krabice, než se v křeči sesunul k zemi. „Pane Bože! To Né! Áááá!“ Slzy mu začaly kanout po strachem poblouzněném obličejí. „Co jsem to jen udělal!?“ Ruce se mu zaryly do vlasů a nepřirozeně je začaly vytrhávat. „Já nechci! Nechci! Marku pomóc! Proším tě, pomoz mi!“

Max obejmul flašku a paralyzován Markovým chováním se pomalu sesunul o lednici k zemi.

Mark už jen polohlasně chrčel a mlátil kolem sebe rukama i nohama, načež náhodným kopem zasáhl stůl a shodil tak krabici přímo vedle sebe. Ozvalo se prásknutí následované hrobovým tichem.

„Marku?“ zašeptal po chvíli od lednice Max.

„Maxi?“ posadil se na zemi vyjeveně Mark. „Proč jsem u tebe na podlaze?“

„Podíval jsi se do krabice a začal hrozně křičet a naříkat. Jako kdybys viděl něco strašného.“

„O čem to mluvíš? Jaká krabice? A proč jsem u tebe? To se včerejší koncert zvrhl tak, že si ani nepamatuju cestu sem? Tý jo. Jsem musel být solidně nametený,“ začal se Mark smát. „Z nuly do bezvědomí za osm kalíšků. Tomu se říká přímá cesta do temna. Uf. Hlava bolí dobře bobře. Ale musím ti říct, že ses na nás pěkně vykašlal. Být tam jen na prvních pár písniček, a pak si to odkráčel s nějakou buchtou ven a prokecat s ní celý večer. Pěkně zrádné. Za to, že jsi mě ale odtáhl domů, ti odpustím. Doufám, že jsem tam nevyváděl žádné velké mordy. Nechtěl bych se teď vrátit domů a potkat u dveří cajty.“

Mark vstal, zhluboka se nadechl a mrkl na Maxe, který stále křečovitě svíral flašku s whiskou. „Wau! Už jedeš nanovo, jo? Tomu se říká oddanost démonu alkoholu. No nevím. Spravovacího bych si docela dal. Stejně jdu do práce až zítra. Že bysme to o pár hodin prodloužili?“

„Děláš si ze mě srandu? Docela blbej vtip, kámo.“

„Co? Jakou srandu?“

Max vstal, odložil flašku whisky a zakoukal se na Marka.

„Co je poslední věc, kterou si pamatuješ?“

„No, byli jsme v Kotci na punku. Ty jsi hned na začátku zmizel. Já kalil, popíjel, a pak mám tak nějak vokno.“

„Dneska ráno jsem ti volal, abys došel. Poslední půl hodinu ses mě tady snažil přesvědčit, že od toho koncertu, o kterém teď mluvíš a který si já pamatuju, že se stal včera, uběhlo přes půl roku. A teď mi chceš říct, že si to pamatuješ úplně stejně?“

„Cože?“

„Podívej se na telefon.“

Mark vytáhl z kapsy telefon a začal jím listovat. „Čtvrtého května? To je nějaká blbost.“ Tvář se mu zkrivila zmatením a cuknutím ukázal obrazovku Maxovi. „Proč tady mám fotky z akcí, které se ještě nestaly, a s lidmi, které neznám?! Co to sakra je, Maxi!“

„To ta krabice!“ vyštěkl Max a ukázal na černou papírovou krabici na zemi vedle gauče. „Musí to být ona!“

„Jaká sakra krabice?“ otočil se za Maxovým posunkem.

„Probudil jsem se a byla tady krabice s lístkem psaným mým rukopisem, ať ji za žádnou cenu neotvírám a ať ji zničím. Nevěděl jsem, kde se tady vzala. Chtěl jsem ji podle lístku zničit, ale pokaždé, když jsem se k ní přiblížil, mě to nutilo, abych ji otevřel. Doufal jsem, že si ze včerejška, teda pro mě a teď už i pro tebe z před osmi měsíci, něco pamatuješ, ale ty jsi mi řekl, že od toho koncertu už uběhlo osm měsíců. Že jsem tam potkal nějakou Karu a začal s ní chodit. Myslel sis, že jsem opilý a že mám jen nějakou schízu, a tak jsi tu krabici otevřel a... a teď si to nepamatuješ stejně jako já.“

Mark jen vyjeveně koukal.

„Netuším, co se stalo. Podle všeho se ke mně ta Kara nastěhovala, ale nevidím tu nic, co by nebylo moje. Můj telefon je nastavený na desátého září a nemám tam žádné záznamy od toho koncertu. Všechno vypadá tak, jako kdyby včera bylo doopravdy včera.“

„Počkej,“ přitakal Mark, vytočil na telefonu číslo a začal pochodovat po místnosti. „Ahoj zlato. Jo. Pohoda. Prosím tě, možná to bude znít divně, ale kolikátého dneska je. Čtvrtého května, jo? Aha. Supr. Né, nic se neděje. Jo. Josh? Kdo je Josh? Ne. Nedělám si srandu. Můj syn? Co? Aha, jasně. Ne, nejsem opilý. Ne nejsem, jen... Mohla bys mi prosím říct, co jsem včera dělal nebo kde jsem byl? Ne, nedělám

si srandu. Aha. Doma. S tebou a Joshem. Jasně. Díky. Čau. Ahoj. Jo. Pusu. Ahoj.“

„Kdes vzal syna?“ zašeptal po chvíli hrobového ticha vyjeveně Max.

Mark se na něj podíval s telefonem stále u ucha. „Nemám ponětí.

Mělo se to narodit až... až v lednu.“

Oba se posadili na gauč a zkoumavě sledovali krabici.

„Co, že to u ní bylo napsané?“

„Že ji nemám za žádných okolností otevírat a pouze ji zničit.“

„To je vše?“

„Jo.“

„A já ji otevřel?“

„Jo.“

„A co se pak stalo?“

„Začal jsi křičet a volat o pomoc.“

„A pak?“

„Pak jsi se sesunul k zemi a dostal nějaký záchvat. Kopal jsi kolem sebe a náhodou jsi tu krabici převrhl. Spadla vedle, a pak ses posadil.“

„Co když nám ta krabice vzala vzpomínky?“

„Taky už mě to napadlo, ale to by znamenalo, že já se těch vzpomínek chtěl zbavit dobrovolně. Proč bych k ní jinak psal, abych ji neotvíral a zničil ji.“

„Takže když jsem se do ní podíval, viděl jsem tvoje vzpomínky?“

„To nevím. Je to možné.“

„Co jsi prožil tak hrozného, abych z toho na místě zešlel?“

„Netuším a nějak to ani moc zjišťovat nechci. Měli bysmemě polechnout a zničit ji.“

„Já mám podle všeho syna, na kterého si nevzpomínám. Musím vědět, co se stalo v posledních osmi měsících. Nemůžu to jen tak hodit za hlavu kvůli tobě. To prostě nejde.“

„Chápu. Jak ale vrátíme tvoje vzpomínky tobě, tak, aby ty moje zůstaly v krabici?“

„Podle mě by ses do ní měl podívat taky a zjistit, proč sis je odstranil.“

„Proč bych to dělal?“

„Aby ses mohl rozhodnout, zda je doopravdy chceš odstranit.“

„Jo. Odstráním je, a pak zase nebudu vědět, proč jsem je odstranil, a budu se chtít do krabice podívat znovu, abych se rozhodl, zda je chci odstranit.“

„Ne. Mysli na to, že tady budu já. Budu si pamatovat, že je chceš doopravdy odstranit a tu krabici zničím za tebe.“

„Fakt?“

„Ano.“

„Dobře. To zní jako plán. Jak se ale do krabice podíváme, tak, abychom si byli jistí, že každý dostane ty svoje vzpomínky?“

„Ty tvoje tam byly jako první a moje přišly až potom. Možná, že to je jako s vrstvami. Moje vzpomínky teď překrývají ty tvoje. Takže, abychom se dostali ke tvým, musíme prvně odstranit ty moje.“

„Co když se ale kvůli tomu, že jsi vstřelil moje vzpomínky a chvíli je měl současně se svými, promíchaly dohromady, a teď už není šance, jak je rozdělit?“

„Možná, že mi krabice vzala moje vzpomínky, a až pak je nahradila tvými.“

„Hmm. To by znamenalo, že tvoje vzpomínky jsou dole a ty moje nahore.“

„Myslím, že ano.“

„Dobře.“

Max vstal z gauče a přešel ke krabici. Zhluboka se nadechl, zvedl ji ze země, otočil ji a zahleděl se do jejího nitra. Ozvalo se prásknutí následované hrobovým tichem.

„Maxi?“ pronesl zkoumavě Mark z gauče.

„Marku?“ otočil se Max ke gauči, „co tady sakra děláš?“

„Na co si pamatuješ?“

„Tady nemáš co dělat! Zrovna jsem chtěl...“ zarazil se Max.

„Co jsi zrovna chtěl?“

„Sakra. Pokud jsi tady, tak to znamená, že jsem tím už prošel, že? Já už si paměť vymazal, ale nedokázal jsem se smířit s nevědomím, a tak jsem se do krabice znovu podíval, abych věděl, proč jsem si ji vymazal.“

Mark vstal z gauče a popošel k Maxovi. „Ty si nepamatuješ, o čem jsme se teď bavili?“

„Ani nevím, jak jsi se sem dostal. Co se stalo?“

„To je na dlouho,“ přitakal Mark. „Pověz mi. Chceš se těch vzpomínek doopravdy zbavit? Nemusíš mi říkat, co se ti stalo. Jen potřebuju, nebo spíš ty potřebuješ vědět, jestli si je chceš nechat nebo ne.“

„Jasně, že se jich chci zbavit!“ rozkřičel se Max se zoufalým výrazem ve tváři. „Proč bych jinak dělal to všechno, kdybych si je chtěl nechat!“

„To mi stačí,“ přikývl Mark. „V té krabici jsou mé vzpomínky. Takže se do ní teď musím podívat já. Pak se do ní podíváš ty a já ji zničím.“

„Vůbec nechápu, co se to teď děje,“ pronesl nevěřícně Max, popadl malý papírek a tužkou na něj naškrábal vzkaz.

„Jdu na to. Věř mi.“ Mark odhodlaně otevřel krabici a podíval se do ní. Ozvalo se prásknutí. Max okamžitě vytrhl krabici Markovi z rukou a podíval se do ní také. Ozvalo se další prásknutí, následované hrobovým tichem.

„Marku?“ pronesl potichu Max. „Proč tady stojíme u stolu nad papírovou krabicí?“

Mark zamrkal a přeběhl pohledem mezi Maxem a krabicí. „Chci ti dokázat, že je to jen blbá prázdná krabice a ty jsi jenom profetovanéj alkoholik, co má nehorázný vokno!“

Mark popadl krabici a zahleděl se do ní. Ozvalo se prásknutí následované hrobovým tichem.

Stejně ticho nastanepo dočtení i v našem hovoru. Zkrátka nic. Klára se úplně rozplývá ve svých představách. V ruce držíprázdnou mísu od chipsů a je tak ponořená sama v sobě, že si ani nevšimne, že je už prázdná. Svou pravou rukou neustále hledá další brambůrek, který by si dala do pusy. Chtěl bych se vsadit, kdo promluví jako první. Jestli Klára nebo Adél.

Škoda, že jsem to neudělal. Adél si zapne mikrofon. „Já furt nechápu, kam na ty nápady chodíš. Ty jsi stihl napsat tři povídky, všechny absolutně odlišné a zároveň každá z nich je úplná pecka!“

„Moc mě těší, že se ti líbí. Díky.“

Cože? Opravdu to řekl? Rychle se podívám po ostatních, abych se ujistil, že nejsem jediný, komu to vyrazilo dech. Trochu jsem předpokládal, že Nik opět odvětí nějakou vtipnou poznámku, ale místo toho...

„Ale jak jsem říkal. Ty dvě jsem měl už rozepsané a jen jsem je dopsal.“

„Kámo, opravdu jsi mi vyrazil dech,“ řekne Honza, který se poslední dobou spíše věnoval svému rumu s kolou, a tak to vypadalo, že už nepromluví. „A zároveň jsi mě strašně pobavil. Nejsem si teda jistý, zda jsem slyšel a porozuměl všem slovům, které jsi četl.“

„Hodně rumu co?“

„Hodně,“ přiznává Honza odevzdaně.

„Takže já byl poslední?“

Pomalu jsem začal doufat, že se na nás s Klárkou zapomene, ale bohužel. Jen co to Nik dořekne, Klára se probere ze svého transu a řekne: „Ještě my s Márou a naše básně.“

„No tak sem s nimi. Třeba tě nakonec požádám o ruku já,“ rýpne si se špetkou sarkasmu v hlase. „Kdo z vás začne?“

S Klárkou se na sebe podíváme, kývneme na sebe a je jasné, že to bez boje nerozsekáme. Připravíme si pěsti a turnaj kámen-nůžky-papír může začít. Kdo prohraje, začíná. „Na tři vítězné?“

„Jo. A na teď,“ odpovím jí.

Souboj je velice vyrovnaný. Nejdříve zvítězí Klára. To mě trochu vyděsí. Naštěstí ji hned dorovná a můj strach zmizí. Vzápětí navýším na druhé vítězství, ale náskok mi příliš dlouho nevydrží. Klárka dorovná a v posledním boji mi rozdrťí kamenem moje ubohé nůžky.

Prohra. „No tak já začnu.“

„To nejlepší nakonec,“ rýpne si do mě Klára.

Střelím po ní pohled a dám ji výstražnou ránu do ramene.

„Téma jsme tedy měli korona a slova, která jsem měl využít jsou: nemravnost, sklo, platonický, prostořekost.“

Marek Kos

Život za sklem

Sedím u okna a sleduji,
jak se tam všechno mění.
Vztahy, příroda, osobnosti,
starý život už zkrátka není.
Nevím, co se to stalo, že svět míří k zániku.
Byla to lidská nemravnost, sobeckost?
Či akorát vůdci zemí šíří paniku?
Hanba jim! Omluvte moji prostořekost.
Stále sedím u okna a sleduji,
jak se tam všechno mění.
Všechny zemřelé mlčky lituji.
Starý život už zkrátka není.
Nyní mohu pouze bezmocně sedět,
páč nikdo není vyvolený, aby budoucnost mohl vědět.
Nad platonickou láskou pouze sním,
jelikož možná již jiného nespatriím.
Už pouze sedím u okna a sleduji,
jak starý život už zkrátka není.

S klidným hlasem dočtu poslední slovo a odložím papír. Zvednu obě oči ke Kláře. Tváří se...jinak. Divně. Nevím. Tenhle výraz jsem u ní ještě neviděl.

„Ty nemáš rád poezii?“ vypadne z Ádi.

„To ne. Jenom jí zkrátka nerozumím.“

Áda úplně vytřeští oči a zakýve rychle hlavou. „V tom případě nechápu, jak jsi napsal tohle. Protože to rozhodně nevyzařovalo nechápání poezie.“

„Souhlasím!“ přidá se k ní Terka.

Mám chvíli pocit, že se začnu červenat, ale to mi moje já nedovolí. Takže se lehounce sám v sobě usmějua oběma poděkuju.

„Musím říct, že si nyní nejsem jistý tím, že bude to nejlepší na konec,“ prohodí s nadsázkou Klára a vezme si do rukou svůj popsáný papír. „Moje slova: Vlák, bezpečnost, okno, útočiště.“

Klára Suchánková

Řekli jsme si o to...

Vlaky vyjely
a jedou už věčně
na zastávkách nestaví
nejde o bezpečnost
Ženou se kupředu
k dalekému cíli
co jim motor stačí
jsou na pokraji síly
Zpomalit či brzdit
nemohou si dovolit
o prvenství na koleji
musejí spolu zápolit
Opravy a výměny
odkládají na příště
není jistý zítřek ani
zdali najdou útočiště
Kdo zakročí? Kdo zastaví?
Ty rozjeté kolosy
když vše musí být hned a rychle
pomalost už se nenosí

Vytrhané koleje
přestříhané dráty
vlaky rázem ustanou
byť veliké budou ztráty
Troubení i naříkání
je jim málo platné
aktuální události
jsou již neodvratné
Z dlouhé chvíle koukaj z okna
na louky, lesy, pole, háj
zjišťují, že né tam v dálce
ale ted' a tady je ten ráj.

Klára dočte a já vedle ní mlčky sedím a pouze zírám. V hlavě mám mnoho myšlenek, které se navzájem perou. Za prvé je úplně zvláštní slyšet někoho číst hned vedle sebe po tolika hodinách, kdy se hlasy ozývaly pouze z reproduktorů notebooku. A...

Druhou myšlenku mi přeruší Pavel. „Možná budu za hlupáka, ale nejsem si jistý, zda jsem správně pochopil, co jsi celou tou metaforou myslela.“

„Noo...“ vloží se do toho Šugy, „pokud jsem to vzala ze správného úhlu pohledu, tak vlaky měly představovat společnost, která se furt někam zbytečně žene. Lidé se nezastavují, aby nebyli někým předehnáni. Pak ale přijde zvrát, pandemie. Tu představují vytrhané koleje a náhlý kolaps, kdy vlaky musí zastavit. A při tom čekání, kdy se nemohou pohnout, zjistí, že právě v těch přítomných okamžicích je ta krása.“

Klárka se ze široka usměje a spokojeně přikývne. Bohužel to mnoho lidí, včetně Šugy, nepostřehne.

„Pochopila jsem to správně?“

Klárka se nahne k počítači a řekne: „Pochopila. Myšlenka té básně je poukázat na to, že jsme všichni potřebovali zastavit, abychom pochopili, že si máme užívat i maličkosti.“

„Pecka! Pochopil jsem to správně!“ zaraduje se Pavel a slavnostně se napije a s ním i ostatní, aby v tom nebyl sám.

„Takže jsme to opravdu všechno zvládli,“ řekne nadšeně Dany.

Aděl se naopak zatváří trochu smutně a poupraví si opět svoje brýle, které jí sklouzly na špičku nosu. „Mě je to třeba docela líto.

Hodně jsem se bavila. Nečekala jsem, že za takovou chvíli dokážeme vymyslet tak originální věci.“

„Mám úplně stejný dojem,“ zareaguje na ni Soňa.

„Tak na to si připijeme, ne?“ vyzve nás Martina. Kdo jiný. Zajímalo by mě, jestli pije často, protože jinak absolutně nechápu, kde bere takovou výdrž.

Každý si vezmeme do ruky sklenici svého pití a Martina se ujme slova. „Připijíme si na naše příběhy a básně, které jsme stvořili omámení alkoholem v této těžké době. Ať chodí inspirace všude s námi a nikdy nás neopouští.“

„I na záchod,“ doplní ji Pavel a mrkne na ni.

„Přesně tak. I na záchod. Jsem vděčná, že jsem v partě kreativních lidí, kteří staví psaní i nad povinnosti do školy. Na zdraví!“

Všichni se pořádně napijeme a já ucítím silnou chuť vodky. Klárka si položí na stůl prázdnou skleničku, zvedne se a odejde z obýváku pryč.

„A co s tím hodnocením? Chcete s ním něco dělat?“ zeptá se Áďa s papírkem v ruce.

„Radši nee..“ vydechne Honza. „Teda ted' už rozhodně ne.“

„Souhlasím s Honzou. Bud' bych to roztrhal a nechal to takhle uzavřené, nebo si to pošleme navzájem do zpráv na Messengeru. Co vy na to? Alespoň si každý s každým napíše a bude to trochu víc osobní. Pochybuju, že takhle přede všema někdo řekne nějakou větší kritiku.“

Ostatní mě v nápadu podpoří. Především Rajka, která už se pomalu začala vracet ke svému pozastavenému playlistu a opětžhaví reproduktory. Hudba začne hrát az chodby přitancuje zpátky Klára.

„Máme poslední roličku hajzlpapíru.“

„Koupíme zítra,“ odpovím a přidám se k ní. Tancujeme, pijeme a radujeme se. Zkrátka paříme o sto šest. Vždycky se na chvíli posadíme, rozvíříme vody nějakého tématua jedeme znova. Kdo by čekal, že online party bude i sranda. Dokonce jsme začali i „Nikdy jsem“. Na povrch vychází i pár pikantností. Dokonce i Nik v jedné chvíli zrudne jako rajče.

„Nikdy somsa nevypisovalaz pocitov,“ řekne Erika a napije se. Stejně jako dalších asi deset lidí.

„Já to třeba dělám často. Je to pro mě něco jako terapie,“ řekne Kačka a napije se svého nalitého rybízáku ještě jednou. „Ráda píšu, když je ve mně spousta pocitů a nevím co s nimi. Někdy se ale nechám dost unést.“

„To znám,“ odpoví jí Klárka. „Podle mě to tak má hodně lidí.“

„Někdy se svým proudem myšlenek dokonce nechám unést až tak, že úplně přestanu řešit formu svého díla, a nakonec z toho vznikne taková prózo-poezie. Jako například dneska. Měla jsem zakomponovat ztrátu. Nejdříve jsem psala... ani nevím, jak to mám nazvat. Povídka to není, spíše určitý druh výplachu myšlenek. Tak moc jsem se tím nechala pohltit, že jsem se v těch slovech dočista ztratila. Proto jsem pak radši napsala ještě báseň, kterou jste slyšeli.“

„Takže jsi napsala i něco jiného? A máš ten text ještě u sebe?“

Káťa přikývne a zajede rukou pod stůl. Podle všeho do svého šuplíku a vytáhne zmuchlaný papír.

„Tak čti,“ vybídnu ji.

Je trochu zaskočená, ale nenechá se vybízet podruhé. Zhluboka se nadechne, podívá se před sebe na papír a začne.

Kateřina Škrabalová

Vzpomínka na něj

Je mi zima. V pokoji je teplo, ale uvnitř sebe cítím chlad. Vzpomínky dorážejí. Svírají mi žaludek, tlačí na ledviny a stahují plíce. Když se srdce nadechne k dalšímu úderu, zmáčknou ho, jako ledovou ruku osudu, která připomíná, že to bylo skutečné. A že to stále skutečné je. S každým jeho zdušeným úderem se nořím hlouběji do vod zapomnění, kterými se prohánějí jiskry poznání. Jsou to vzpomínky? Sny? Možná... Snad.

Slunce zapadá, paprsky procházejí přes žaluzie a dopadají na moji chladnou kůži, která už dlouho touží po dotyku.

Za okny už je tma. Dlouhou, úzkou chodbu osvětluje zaprášená plynová lampa, která už tu stojí věky. Jsem v pokoji, který dýchá teplem a vůní starých knih a dřeva. Slyším tichou, operní hudbu, která vychází z gramofonu u stěny. Nejsem tu sama. Jeho přítomnost důvěrně znám – tedy... Zнала jsem. Tehdy. Nyní mi zůstává jeho tvář skryta. Jeho podoba, jméno, hlas, vůně. Barva očí, vlasů, pleti. Je to už dávno, co odešel na klidné místo, kterému říkával ráj. Zanechal po sobě jen prázdnou schránku, kterou se už roky snažím obnovit.

Cítím, že tu je, ale nemohu se ho dotknout. Je to jako dívat se na umírajícího člověka, který se vám vzdaluje před očima. Ta bezmoc, že jsem se nemohla rozloučit... Zabíjí mě. Měl tady být a držet mou ruku,

jako to dělal, než se to stalo. Říkal, že mě nikdy neopustí, že všude kam půjdu, půjde se mnou. Měla bych jít teď já za ním? Pomůžeš mi?

Stále hledím do pokoje, k oknu a na polici s knihami, které mi každý večer předčítal, když jsem upadala do spánku a bloudila v představách a snech. Jemný vánek mi pohladí vlasy. Tep se zrychluje. Praskání starých, plesnivých parket mě dohání k šílenství. Jsi to ty? Neotáčím se. Nechávám vzpomínku, aby se ke mně vrátila sama. Nechci ji vystrašit. Vzpomínáš?

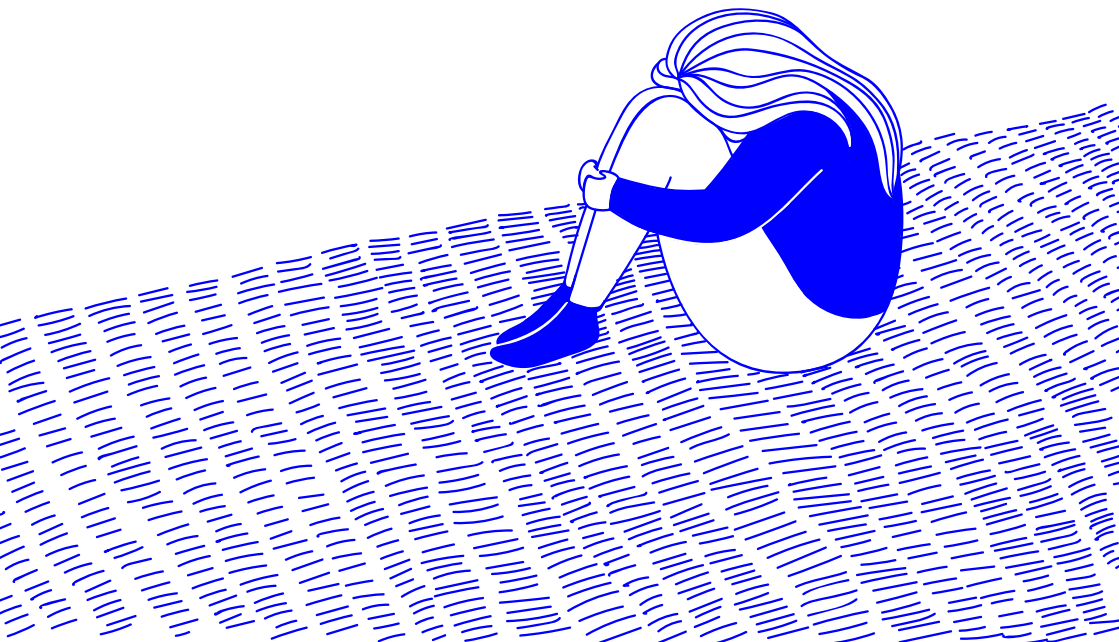
Prožívám ten večer znovu, když na něj v nejtemnějších koutech své mysli narazím, jako tisíce jehel, které tak sladce bodají. Mráz mi polechtá nahá záda a dlaně vlahého horka je obejmou, jen vteřiny před samotou křečí.

Pach smrti a krve, který mi tak nutil slzy do očí a ze kterého mě tak svěděl nos.

Věděla jsem, že tam ležím. Že žiju a dýchám, stejně jako hniju a toužím. A pokaždé, když mi přikládal obklad na čelo, cítila jsem, že nejsem daleko od podlehnutí.

Můj tep se zpomalí, chladnou mi ruce a v celém těle mi běhají mravenci. Brzy budeme zase spolu. Cítím to. Už nás nic nerozdělí.

Bloudím, jsem oslněna jasným, teplým světlem, které mi tak bije

do očí. Zmateně pobíhám z jedné strany na druhou a snažím se najít samu sebe. To je vše? Ten vysněný ráj, po kterém všichni touží? Cítím se jako kapka v oceánu, nevím, co čekat, nevím, co chtít. Mám strach.

Náhle ucítím jeho vůni znova. Matně se snažím vzpomenout na jeho podobu a doufám, že na mě ještě nezapomněl. Mohutná, tmavá postava má namířeno k mé maličkosti. Nejistě udělám krůček zpět a čekám, co se bude dít dál. Srdce mi tlučte jako o závod. Našel jsi mě? Jsi to ty?

Rázem jako by se rozplynul. Ten tmavý obláček, který nesl tvou podobu. Vystrašila jsem jej?

Smutek... Už nikdy nespátřím jeho tvář, jeho pronikavé oči, do kterých bych mohla hledět hodiny. Odešel. Ráj ho změnil, zničil ho. Kde je můj Dave? Co se s ním stalo? Byl jsi můj nejlepší přítel, má spřízněná duše. Nepopsatelný pocit štěstí a radosti. Chránil jsi mě před tím světem plným nenávisti a falše. Říkal jsi, že mě nikdy nikomu nedáš, a nakonec mi tě sám osud vzal. Chybíš mi.

Nyní jsem tu sama. Slzy mi stékají po tváři, jako dešťové kapky po okně. Zanechal jsi obrovskou ránu v mé hrudi. Krvácím. Mizím, jako mraky na obloze, které rozfoukal vítr, odcházím do vod zapomnění. Umírám.

„Páni.“ To je vše, co ze mě vypadne. Jelikož je to ale jediná reakce, které se Kačka po dočtení dočká, snažím se rychle dodat něco dalšího. „To je opravdu zajímavé, jak pracuješ s pocity. Využíváš celkem nevšední básnické prostředky a slovní spojení.“

„Zrovna jsem to chtěla říct,“ doplní mě Valentýna. „Se srdce nadechne. To je úplně... ani nevím, jak to popsat.“

„Děkuji, Valčo.“

„Na to, že to je výplach myšlenek...“ začnu pomalu, jelikož se snažím si rozmyslet, co dalšího chci říct. „...tak je to opravdu silné. Člověk úplně cítí ty pocity, které do toho dáváš. Podle mého to má v sobě nějakým způsobem ukrytý příběh.“

„Ano, má. Bolest.“

Přesně! Klára to naprosto přesně vystihla. Bolest. „Neměla ses bát a měla jsi nám přecíst tohle. Za mě je to úplně jiné, než co jsme tady slyšeli, ale právě proto by to bylo zajímavé pro nás všechny.“

Ostatní s Klárkou naprosto souhlasí a Káta se začne pomalinku usmívat. Pozitivní nálada sice trochu opadla, ale během chvíle je zpět. Tam, kde je Honza, nemůže být ponurá nálada příliš dlouho. Kór když

má v sobě skoro celou flašku rumu a za sebou plážové pozadí se sexuálními pomůckami.

Najednou se ujme slova Patrik: „Mám jenom malý dotaz. Můžu?“

„No že váháš! Sem s ním!“ odpoví mu rázně Honza. Trochu to vyznělo, jako že nechápe, že se vůbec na takovou věc ptá.

„Mám v šuplíku dopsanou báseň, ale stále si nejsem jistý s názvem. Pořád přemýšlím, ale nejde mi vymyslet lepší název než Pirát.“

„No tak sem s ní!“ S těmi slovy se Honza napřímí, aby vypadal důležitěji než před pár minutami. Vypadá trochu jako učitel u maturitní zkoušky.

„Fajn...“ odpoví mu Patrik.

Patrik Gurica

Pirát

Jsem jako pirát, co byl okraden,
zlato a šperky mi však nebyly pokladem.
Jen vratký vor se stává ložem mým,
kde prohrávám v lidském boji posledním.
Proudem hnán, smutným a širým světem bloudím,
čekám na svůj konec, dokud mne moře neodsoudí.
Chladnoucí tělo se již oparem rosí,
a ze zbytku sil Boha o spásu prosím.
Ulehám na záda a pohlédnu do nebe,
Myslím na svůj domov, kde nechal jsem část sebe.
Myslím na tebe...
Vzpomínám na slunné pláže,
kde je písek teplý a jemný jako tvé paže.
Vzpomínám na detaily tváře.
Na duši tak čistou a jasnou,
jako za úplňku svit měsíční záře.
A oči tak tajemné, jako hlubiny vod.
Ach ty oči... svedly by do bouře nejednu loď.
Vlasy ve větru vlající připomínají plachty, stěžně,
cítím dotyky a polibky, které byly tak něžné.
Šum vody připomíná šepot, je to tvůj hlas.
Přál bych si vnímat ta slova... slyšet jej zas.
Tvůj útlý pas sevřel bych v okamžení,

když tu představa má se náhle mění.
Pro strach ze smrti v ní však místo už není.
Sluneční paprsek ranní odkrývá pevninu v dáli,
tam poblíž majáku naposled spolu jsme stáli.
S posledním nádechem veškerý pohyb ustává,
jen jediný obraz v mysli při odchodu zůstává.
Myšlenka na tu jedinou, již vždy nosil jsem v srdci.
Konečně do mé náruče běží.
Došel jsem přístavu, co dal pokoj mé neklidné duši.
Přístavu, který ona střeží...

„Nejsem si zkrátka jistý, jestli ten název neubírá na vážnosti celé básně.“
„Mně se to líbí,“ odpoví mu Adél. „Je to poměrně jednoduché a výstižné. Ale na druhou stranu chápu tvé obavy.“

Nyní jsme se rozdělili na dva tábory. První by název ponechal a druhý by ho buď úplně změnil, nebo poupravil. Avšak všechny návrhy, které zatím padly, se buď Patrikovi nelíbí, nebo odbočují od poselství jeho textu. Klárka je ale typ člověka, co se nikdy nevzdává. Už necelých pět minut kouká do jednoho bodu na stropě a usilovně přemýšlí. Pokaždé, když ji něco napadne, řekne si to potichu sama pro sebe. A skoro pokaždé zakroučí hlavou, že tohle rozhodně ne a celý proces se opakuje.

„Počkat!“ vykřikne tak nahlas, že by ji uslyšel úplně každý na ulici před domem i přes zavřené okno. „Co kdyby se to akorát pozměnilo na Světlo piráta.“

Patrik chce rovnou říct, že to ne, ale nakonec se zastaví a zamyslí se.

„Chápete. Ta báseň je o tom. Že pirát ztratil svůj poklad nejdražší, což je žena, světlo jeho života, které nakonec dostane zpátky. Hraji si v hlavě furt se slovy... Světlo piráta, poklad piráta, Světlo pirátova života. Ale tohle se mi líbí asi nejvíc.“

Patrik se usměje. „Díky moc, Klárko. Rozhodně tyhle názvy zvám. Fakt díky.“

„Nemáš vůbec zač,“ řekne Klára s pýchou v hlase a opře se spokojeně o opěradlo našeho gauče.

„Má ještě někdo nějaký text, který by chtěl přečíst? Nebo klidně i nějakou otázku, nebo potřebuje s něčím pomoci?“ vyzvídám. „Od toho tu jsme. Samozřejmě i kvůli zábavě, ale i kvůli těmto věcem.“

„Já si teď píšu akorát jen tak, abych se nezbláznila z pandemie. Většinou si stěžujuna život. Je to něco jak můj deník příběhů, které se mi staly, nebo které chci, aby se mi staly.“

„Tak nám to přečti, Áďo, to mě zajímá.“

„Fakt jo?“

„Jasně. A mě můžeš věřit, že to říkám střízlivá.“

„No tak fajn...“

Áďa na chvíli odejde. Kluci mezi tím začnou probírat, kolik kapek limetky patří do CubaLibre. Janča s Martinou se je snaží malinko usměrnit, ale nemá to smysl. U Honzy to ztratilo smysl už tak před třemi drinky, takže teď je to definitivně marná snaha.

Adriana se vrátí s velkým černým kroužkovým sešitem a začne v něm listovat. Zastaví a řekne: „Tak jdeme na to...“

Adriana Madusioková

Vzpomínky jsou někdy živější než přítomnost

Koukala jsem na Netflix, na dokument o tom, jak funguje lidský mozek, a ukázalo se, že snad ani našim vlastním vzpomínkám se nedá věřit. Víím o tom, že má mysl je tak trochu ignorant, a pamatuje si jen věci, které vyhodnotí jako potřebné do budoucna. Až na vysoké škole jsem přišla na způsob, jak se efektivně učit. Do té doby to pro mě bylo nudné, nezáživné a nucené počínání. Byl to boj snahy a výdrže, proti nezájmu a opovržení. Každému pomáhá k přelstění mozku něco jiného. Ano, slyšíte dobře. Je zde logická paralela – mozek si zapamatuje jen to potřebné k přežití, tak mu dám důvod si zapamatovat učivo do školy tím, že ho přesvědčím, že zrovna tyto informace jsou pro něj smrtelně důležité. A tak se stalo.

Vstanu a posadím se na židli. Na tu samou jako včera, předevčírem, před třemi dny...Achjo. Venku je zamračeno a poprchává. Jak dlouho bude tahle koronavirová patálie strašit lidstvo? Dny mi splývají v rutinní smyčce týkající se celé naší rodiny. Jediná zajímavá věc, která se právě teď děje, se odehrává v mé hlavě. Vzpomínka na krásný slunečný den strávený s láskou mého života.

„Byla to krása! Děkuju, moc tě miluju,“ zazněla slova z mých úst, aniž bych nad nimi přemýšlela.

Přišlo sladké políbení na rty a odpověď: „Můžeme sem zase někdy zajít.“ Sevřel mou ruku a šli jsme na hotel. Jeden z prchlivých oka-

mžiků naplněný čistou radostí a láskou. Nic nám nechybělo, byli jsme v přítomnosti, klidní a spolu.

„Hodláš taky něco dělat, a nejen sedět a čumět?“ zaburácela matka slova skrze pootevřené dveře. Sakra, je půl desáté a já se zase zasnula. Dělán to teď často. Vracím se do minulosti, protože přítomnost je méně přívětivá. Přichází hluboký nádech a výdech. Vstávám a jdu se rozmrzele nasnídat.

„Uvař něco, já musím pracovat,“ konstatuje matka a odchází s kamenným výrazem do pracovny. Všichni, celá rodina, jsou doma. Brácha má online vyučování a já zkouškové. Táta je na nemocenské se zlomenými žebry. Kdo ví, co dělal, já to vědět nechci. Jsme tedy doma čtyři, ale já se cítím jako páté kolo u vozu. Rodiče by byli rádi, kdybych už šla z domu. Nemám sílu psát diplomku, natož si zařídit vlastní život. Dolehla na mě karanténní nemoc. Přejídám se, jsem unavená, i když spím denně asi deset hodin, nemám motivaci cokoli dělat, a i kdyby, tak k čemu to bude? Stejně se nikomu tady nezavděčím a můj... Brečím v kuchyni a brácha na mě zkoumavě kouká.

„Co je?“ zeptá se a dál civí.

„Co je!“ odvětim a začnu vytahovat věci z lednice, co bych eventuálně mohla dát dohromady a vytvořit z nich pokrm. Co asi... Já vím, že je to tři roky od té nešťastné nehody, ale... Co bych dala za pouhých pět minut s ním. Myšlenky mě zase svedly do minulosti. Seděli jsme naproti sobě u mě v pokoji na posteli a dívali se jeden druhému do očí. Dýchali jsme plným jogínským dechem a zavřeli oči. Naše ruce se spojily a zůstaly na složených kolenou. Vyprázdnila jsem mysl soustředěním se pouze na dech. Má vnitřní energie rozšířila své pole působnosti a objala jeho tělo. Cítila jsem šimrání na levém i pravém spánku. Naše srdce bila stejným rytmem, a má tmavě fialová energie splynula s tou jeho hřejivě bíložlutou. To spojení bylo Božské. Nikdy jsem se necítila tak v bezpečí a doma. Jeho dech se prohloubil a sevřel mé dlaně pevněji v těch svých. Pocítila jsem lásku a vášň. Naklonila jsem k němu hlavu a oči měla stále zavřené. Jeho dotyk čelem čela mě nepřekvapil. Otřela jsem svůj nos o jeho a políbila ho nejprve jemně, pomalu a pak...

„Aaaa!“ musím toho nechat. Dýchej holka... dýchej. Jsi tady a teď. Tady... a teď. Ovládl mě strach. Nikdy to neskončí. Nečeká mě žádná zářná budoucnost a zůstanu sama, někde v rozpadlé chajdě, uprostřed ničeho, s titulem Ing..

„Čau!“ ozvalo se z reproduktorů mého telefonu.

„Ahoj Kikčo, co se děje?“ reaguji trochu zdrženlivě. Nemám chuť se nechat podrobit dalšímu výslechu mé ustarané kamarádky.

„Jsem si říkala..., že bychom spolu mohly jít na rande.“ Rozhostilo se ticho. Čekala na mou reakci. Asi ji nedochází, že nemám zájem. Měla bych něco říct.

„Kikč... mám moc práce. Víš, píšu diplomku a dělám e-shop a tak.“

„Nesmysl! Pořádám u mě na bytě party, a ty, jakožto nejlepší pařmenka, nesmíš chybět!“ Snažila se nedat najevo úbytek svého entuziasmu po mém otráveném vyjádření.

„Kdy a kdo tam bude?“ zaujala jsem obranný postoj zkřížením všech svých končetin, jak jen to šlo.

„Nooo... všichni. Marek, Já, Ty, Lucka, Honza, Štěpán...“ zněla, jako by čekala, že na ni začnu rvát.

„Jaký Štěpán?“ vytrousila jsem skrže ruce objímající můj obličej.

„Bude se ti líbit. Je blond, modrooký, chytrý, vtipný, pěkný...“ asi by pokračovala, ale já nahlas povzdychla a přerušila tím její popis. „A navíc mám narozeniny.“

Zase jsem zapoměla na její narozeniny. Sakra. Musím to urovnat, už se pohybuju na tenkém ledě.

„Mám dojít v šatech a chceš Martini Rossonebo Bianco?“ To by mohlo snad odlehčit situaci.

„Juchuuuu!“ zaznělo nahlas z telefonu, div to nezlikvidovalo reprodaktor. Ok, chytla se.

Je den „Dé“. Dnes musím vyjít z domu, dokonce řídit auto, oblečená v černých minišatech na šestnácti centimetrových podpatcích a socializovat se. Kdybych neřídila, tak už mám v sobě alespoň dvě deci Martini. Alkohol mě vždy zbaví spousty zátěže, kterou nosím na ramenou, a utlumí zaneprázdněný mozek. Dojela jsem na místo činu a Kristýna už čekala u dveří s otravným úsměvem.

„Kde jsi!? Všichni už na tebe čekají. Popsala jsem tě Štěpánovi jako milou... usměj se, duchaplnou... narovnej se, zábavnou... tak pojď už!...ženu.“

Vešly jsme dveřmi olepenými balónky do obývacího pokoje nastrojeného, jako pro desetiletou holčičku, co si myslí, že je princezna a žije na zámku. Nadechla jsem se a vešla dovnitř. Všichni mě začali vítat, líbat, objímat a zdravit. Nestíhala jsem se vzpamatovat, natož odpovídat. A je to tady. Podává mi ruku cizí muž. Je vysoký asi tak 187 cm, oblečený do příjemně tmavě zeleného svetru a černých kalhot a má velké modré oči. Ty oči... mě v první milisekundě polapily. Takovou hloub-

ku už jsem dlouho neviděla. Svět se zpomalil a jeho vůně mě omámila. Dal mi ruku na rameno a přitáhl si mě do objetí. Stála jsem jako kamenný sloup, a po tom, co se začal zase vzdalovat a pustil mé rameno, jsem se probrala, jako z dlouhého spánku. Vše kolem mě najednou dávalo smysl. Země jako by se začala otáčet správným směrem. Rozsvítily se mi oči jako baterky a já udělala zvláštní věc. Po dlouhé době jsem se usmála, vydechla, a při výdechu, jako by ze mě spadl kámen.

Proč musí ten čas tak letět? Bylo půl třetí ráno a my si šli lehnout. Ráno jsem se probudila v sedm hodin a byla úplně vyspaná. Nachystala jsem čaj, uklidila stůl a spokojeně se usadila u krbu v pokoji vedle obýváku. Oheň už jen taktak plápolal. Divila jsem se, že ještě hoří. Odložila jsem hrneček s čajem a přiložila polínko. Na pohovce za mnou něco zasustilo. Otočila jsem se a uviděla rozespalého Štěpána, jak na mě zpoza peřiny kouká. Otřepala jsem se vzrušením a pozdravila.

„Je ti zima?“ zazněl sametový hluboký a uklidňující hlas z jeho úst.

„Ani ne,“ pokusila jsem se o klidnou odpověď a úsměv. Rozepjal ruce a nabídl mi gestem, že můžu k němu pod peřinu. Byla jsem překvapená, a ještě více, když se mé tělo zvedlo a přešlo k němu. Táhl mě k němu snad kouzlo, jinak si to vysvětlit neumím.

Je zajímavé, jak pouhé city dokážou vše, celou realitu kolem nás měnit. Najednou je počasí zamračené a deštivé. Pouhou skvělou zámkou zůstat doma v teplíčku a číst si.

Čtu skvělou knihu O filozofovi, který nebyl moudrý. Štěpán nelslyšně přijde do pokoje. Byla jsem začtená a zasněná, a on se mě zezadu dotkl mokrou rukou.

„Hej!“ zasmála jsem se a chytila ho za prst. Obešel mě a také se usmál. Klekl si k židli, na které jsem seděla a položil mi hlavu do klína. Všimla jsem si, že konečky vlasů měl mokré, tam už čepice asi nedosahovala.

„Jak bylo v práci?“ zeptala jsem se a nepřestávala ho hladit po vlasech.

„Skvěle, ale teď je mi ještě líp,“ odvětil a chystal se vstát. Bděle jsem jej při pohybu následovala a setkali jsme se ve stoje. On opřený o stůl. Přítomnost, ach... ať nikdy nekončí tato chvíle blízkosti a lásky, kterou teď prožíváme. Minulost a budoucnost neexistuje, jsem šťastná teď a tady. Jak jednoduché je setrvat ve svém středu, když jsem s ním.

Myslíte, že jsem se ponaučila z lekce, kterou na mě pán Bůh, chce-li Vesmír, seslal? Že dokážu být šťastná sama o sobě, bez závislosti na okolí? Že jsem bdělá a osvícená bytost, která jde bezpodmínečně po cestě pravdy a směřuje k Bohu? Přiznávám jedině, jsem teď strašně za-

milovaná a vidím krásu v kterémkoli okamžiku od chvíle, co jsme se se Štěpánem setkali. Utrpení, jež mě potkalo a pronásledovalo v minulosti, mě učinilo silnou, a já se rozhodla bojovat pro lásku. Vždy máme na výběr, vždy se odehrává boj mezi láskou a strachem. Máme v sobě světlo i tmu, bílého a černého vlka, a je jen na nás, kterého z nich budeme živit. Ať už se stane cokoli, nenechte se srazit na kolena strachem. Kdy je správný okamžik vstát a bojovat? Teď!

Vím, že jsme zavření doma, přátelé, že se nemůžeme fyzicky potkávat každou středu, jako tomu bývávalo ještě minulý rok. Ale vše je na našem úhlu pohledu, co máme v hlavě, reflektuje naše okolí. Najděme si na tom něco pozitivního! Naštěstí díky technologickému pokroku se můžeme bavit napříč světem. Jsem moc ráda, že se vidíme alespoň na monitorech. Chyběli jste mi! I pro mě jakožto zapřisáhlého introverta je to těžké. No fakt!

„Ten konec byl krásný, Áďo,“ rozplývá se Adél. „To je, jak kdybys to říkala přímo nám. Taky jsi nám chyběla.“ Jen, co to dořekne, usměje se a udělá gesto posláni pusy na dálku.

„Přijde mi, že se každou chvílí z téhle situace zhroutím. Píšu diplomku na téma „Vliv krizové situace COVID-19 na chování obyvatelstva ČR“ a zjistila jsem, že největší dopad na psychiku má tato pandemie na mladé lidi. Na nás! Na tom se shodlo několik výzkumů všude po světě.“

„Všechno je prostě v háji. Vždyť před pár lety jsme se dívali na filmy a smáli se absurdnosti podobných situací. Všichni jsme byli skálopevně přesvědčení, že se nějaká taková sci-fi situace nikdy doopravdy neuskuteční. Zkrátka, že jde jen o výplody fantazie filmového průmyslu.“

„Je to tak, Tondo,“ odpoví mu Áďa. „Musím říct, že pro mě je největší výzvou žít zase s rodiči. Po gymplu jsem rok a půl pracovala a vydělávala si své peníze, které mi přinášely pocit svobody. Však to znáte.“

„Úžasný pocit,“ řekne pár z nás sborově.

„Doma jsem platila nájem 3500kč na měsíc a vracela se pozdě, protože jsem byla čerstvě po rozchodu s přítelem a utíkala od samoty a bolesti skrze svůj workoholismus. Pak jsem nastoupila na výšku a bydlela na koleji. Dojela jsem domů v pátek večer a v neděli odpoledne odjížděla. To bylo v pohodě. Ale teď je to děs.“

„A ještě když jsou doma úplně všichni, protože mají home office.“ Když si představím, že bych bydlel i teď doma s rodiči, udělá se mi trochu těžko.

„Sedíme všichni na zadcích, mamka pracuje z domu v obývacím pokoji, takže, když má online meeting s kolegy, nesmíme rušit, chodit do kuchyně atd. Tatka byl 3 měsíce na nemocenské a brácha má online vyučování. Takže je celá rodina pohromadě v malém baráčku.“ Na chvílku se Áďa odmlčí. Popadne skleničku s vodkou a džusem a pořádně se napije. „Naštěstí máme velké pozemky a statek, který nás nutí jít ven a fyzicky pracovat. Ať si to uvědomujeme, nebo ne, fyzická práce je balzám na duši. Myslím, že to jediné nás teď drží od větších problémů.“

„Mně drží Netflix a knížky,“ řekne Honza, ze široka se usměje a ukáže palec nahoru.

„Když máte co na práci a co k jídlu, je svět v pořádku. V dnešní době bere velké procento lidí antidepresiva, a já se nedivím. Naučili jsme se v případě problému, namísto řešení příčin, spolknout prášek. Stali jsme se žoldáky v této nekončící konzumní smyčce života, který nestihnáme žít, protože se soustředíme na to, co bylo a co bude, a nevnímáme přítomnost. Nevidíme a neslyšíme ani sebe, ani dru-

hé. To vede k velkým duševním problémům. Člověk nevnímá své srdce a emoce, ale živí mysl pomíjivými dobrodružstvími na téma „Co kdyby“. Oddaluje se od svého středu a pravdy. Já vás tím nechci ještě více zdeptat. To ne. Ale právě teď je výborný čas se zamyslet sami nad sebou, nad životem. Máme možnost se zastavit a popřemýšlet nad stereotypem, omezeními, bloky, které s sebou taháme po mnoho let, a do teď nebyl čas nad nimi přemýšlet. Výzkumy ukazují, že karanténa a lockdown některým domácnostem vyhovuje, jiným ne. Pokud byly problémy před lockdownem, budou jistě více eskalovat v době, kdy jsou lidé zavření doma a mají čas přemýšlet. Někteří z nás se učí novým dovednostem, jiní třeba jen koukají na filmy a hodně spí.“

Honza se opět usměje od ucha k uchu a ukáže na Ádinu poznámku „palec hore“.

„Každý se vyrovnává s krizí jinak a potřebuje něco jiného. Někteří cítí tu sounáležitost, jsou si vědomi toho, že jsme v tom všichni společně, jiní se naopak cítí sami a odpojení od společnosti. Tím, že si lidé alespoň zavolají, nebo se sejde rodina u stolu a zahraje si deskovou hru, posilujeme vztahy a naši psychiku. Člověk je od přírody společenský tvor a potřebuje ostatní k tomu, aby se cítil dobře a naplněný.“

Áďa se opět na chvíli odmlčí.

„Chci tím jen říct, že jsem opravdu neskutečně ráda, že jsme dneska tuhle sešlost udělali. Moc mi to zvedlo náladu. Ráda jsem si poslechla vaše příběhy a básničky. Úplně mě to na namotivovalo k další práci a k přežití s rodinou.“

Adriana skončí a je ticho. Nikdo nic neříká. Možná se všichni bojí, že jí skočí do řeči a ona po něm vystřelí svůj bájný šíp skrz obrazovku.

„Já...“ Dobrá. Mýlil jsem se. Honza se nebojí. „Já s tebou ale úplně souhlasím. Vždyť i kolik bylo sebevražd. Nechápu, jak jsme se ocitli ve světě, kde přijdou policejní jednotky k někomu do bytu, a to jen z důvodu početnější návštěvy.“

Jsem osobně trochu zaskočený, že je Honza ve svém stavu schopný vyprodukovat tak smysluplnou větu.

„Já se přidávám,“ řekne Tonda. „Já teda nepatřím k těm, kteří by vinili jenom vládu. Rozhodně nedělají věci perfektně, ale nemůžou za všechno jenom oni. Nikdo nikdy nenapsal návod k tomu, jak se chovat, když svět zasáhne pandemie. Ani v těch podělaných sci-fi filmech to neukázali.“

Rozjede se úplně vášnivá diskuze. Všichni si začnou vylévat svá srdíčka a stěžovat si, jak jsou dočista a úplně v prdeli. Život se zastavil.

Téměř celý rok jsme omezováni v činnostech, které nám dříve přišly normální. Dříve jsem se s kamarády dohadoval, na co půjdeme do kina. Teď bych byl vděčný i za ty české filmy, na které normálně nechodím.

„Chápete někdo, jak moc se musel svět posrat, aby se žáci a studenti modlili za to, aby šli do školy?“

„Niku, teď jsi to trefil,“ přitaká mu Pavel. „Nevěřil jsem, že je to vůbec možné. Ale teď bych dal opravdu cokoli, abychom mohli sedět na přednáškách, potkávat lidi na chodbách, v menze a učit se v knihovně.“

„Jenomže lidi, místo toho, aby dodržovali pravidla, demonstrují a bojují proti vládním nařízením.“

„Šugy, musíš to ale brát i z jejich stránky,“ přeruším ji, než bude ve své myšlence pokračovat. „Mnoho z těch lidí přišlo o práci. Mají rodiny, děti a teď pomalu nemají za co koupit jídlo. Před rokem jsem měl stejný názor. Že to prostě byla chyba lidí, že neměli nějakou rezervu, aby právě nějakou takovou krizi ustáli. Ale teď po roce? To je jiný příběh. Hromada lidí kvůli téhle situaci dokonce spáchala sebevraždu a jak říkala Áďa, tak stoupl rapidně i prodej antidepressiv. Já sám nevím, co bych v jejich situaci dělal. Fakt je, že bych se ale na demonstrace vykašlal. Protože kdyby se v tomto roce upálil Palach, maximálně by se odvolal ministr obrany za to, že málo bránil demonstrantovi v jeho zapálení.“

„To máš pravdu. Sama nevím, jak bych se zachovala. Náš stát je teď ale v úplném rozkladu. Asi jediné, co se změnilo, je, že se lidé začali více zajímat o zdejší politiku. Především tedy ti mladí.“

„To rozhodně.“

„Vláda místo toho, aby pořádně pomáhala podnikatelům, které čeká díky pandemii bankrot, rozdává radši populisticky po pětistovcovce seniorům. Dle mého i těm seniorům musí docházet, že si je chtějí koupit.“

„Vláda si myslí, že jsou hloupí, ale nejsou. Pokud je šance na změnu, a vznik řádné vlády, která ví, co dělá a myslí víc na druhé než na sebe, tak je to teď.“

„Do nich!“ zakřičí Honza a zvedne svoji skleničku tak rychle, div nepadne z kancelářské židle.

Rozehrála se opět hudba. Zlost, kterou jsme s Klárkou nasáli během této diskuse, šla všechna ven. Tancovali jsme, skákali jsme, zpívali jsme. Všechno v našem bytě se otrásalo. Na Kláře nejvíce zbožňuju, že ačkoliv nepije, chová se, jako kdyby měla dvě promile. Vezmu do rukou počítač a tancuju s ním. Všude se mi míhají barvy a obrysy věcí. Podám počítač Kláře. Tohle je moje píseň!

Rozřinčí se zvonek.

„Kláro!“ křiknu po ní a ona vypne u počítače zvuk.

Všude nastalo ticho. „Slyšelas to taky, nebo se mi to zdálo?“

Zvonek se ozval podruhé.

„Nezdálo,“ odpoví mi a položí počítač na stůl. Vyjdeme oba z obývacího do předsíně. Kromě zvonku se už ozývá i bouchání na dveře a mužské hlasy. Klára přistoupí ke dveřím a kukátkem vykukne ven na chodbu.

„Tam je někdo s černou helmou nebo co.“ Natáhne se ke klice.

„Ty chceš ty dveře otevřít?“

„A co jiného?“

„Co když je to nějaký vrah a chce nás zabít?“

Klára po mě hodí obličej, který jasně říká, děláš si prdel? „Vraha by asi takové dveře nezadržely a podle mě by rozhodně neklepal, aby nám dal vědět, že už je tady,“ dořekne a sáhne po klice. Zmáčkne ji a pootevře dveře.

Za nimi stojí dva vysocí muži v uniformě. Jeden má na sobě helmu a druhý čepici. Oba mají přes ústa a nos respirátor. Co je ale podstatnější, jsou oblečení v policejní uniformě!

„Dobrý den, bylo nahlášeno, že ve Vašem obytném prostoru probíhá nelegální shromažďování.“

„Prosím?“ podívá se Klára. „Kdo to nahlásil?“

„Já,“ ozve se zpoza zad druhého policisty s helmou. Z jeho stínu vystoupí drobounká starší paní s kudrnatými stříbrnými vlasy, umělými zuby a dlouhou noční košilí, přes kterou má hozený saténový župan. Na očích má velké dioptrické kulaté brýle. „Nehodlám ve svém domě tolerovat nedodržování vládních nařízení.“

Je nám oběma zřejmé, že paní Kropičková dost zuří. Klasicky.

„My jsme zde ale žádné nelegální setkání neměli.“

„Nelží!“ utne Kláru paní Kropičková.

„Můžeme dál, slečno?“ zeptá se policista bez helmy. Klára trochu podstoupí od dveří a pustí strážníky i paní Kropičkovou dovnitř. Oba se ihned rozejdou po pokojích. Otevírají i skříně a nahlízejí pod postele. Když projdou všechny tři místnosti včetně kuchyně, vrátí se do chodby.

„Paní Kropičková, jste si jistá, že ten hluk a lidské hlasy byly z tohoto bytu?“

„Vždyť jste to na chodbě slyšel sám, strážníku,“ odvěti mu nepřijemně paní Kropičková.

Strážník se zatváří dosti zmateně. „Opravdu neexistuje nějaká další možnost? Větrací šachty nebo tenké zdi?“

„Ne!“

Strážník se už raději paní Kropičkové na nic neptá a otočí se směrem k nám. „A co ten nepořádek v obývacím pokoji? To nevypadá, že byste tu byli sami a dívali se na televizi.“

„No, my máme party,“ odpoví Klára úplně klidným hlasem.

„Aha!“ vykřikne opět paní Kropičková a ukáže na ni rázně prstem. „Co jsem vám říkala. Nelegální shromažďování. Měla jsem pravdu!“

„Ale to ne,“ snaží se ji uklidnit Klára. „My máme online party. Tady nikdo skutečný kromě nás nebyl.“ Na chvíli se zarazí. „Vždyť já vám to můžu ukázat.“

Odejde do obývacího pokoje a za chvíli se vrátí s počítačem. Otočí jej displejem směrem ke strážníkům a paní Kropičkové. „Lidi, pozdravte.“

„Dobry den...dobry večer...“ ozve se z notebooku.

„Ahoobj!“

Ach bože. Honzo. Zakroučím hlavou a Klára raději počítač zaklapne. „Vidíte, nic špatného jsme neudělali.“

Paní Kropičková smutně spustí svůj výhružný prst zpátky k pasu.

„My se omlouváme za vyrušení. I tak vás ale musíme upozornit na rušení nočního klidu.“

„Samozřejmě. My už stejně budeme končit a půjdeme si lehnout.“

Strážníci a paní majitelka opustí náš byt. Klárka za nimi zavře dveře a oba se vrátíme do obývacího pokoje, kde leží zaklapnutý počítač, který sem Klára vrátila. Opět ho otevře a vrátí se do hovoru. Mně mezitím začne tlouct srdce.

„Co to proboha bylo?“ doptává se Tonda.

„Ale nic,“ odpoví mu Klárka s úsměvem. „Paní bytná si myslela, že tady v bytě pořádně nějaké nelegální pandemické orgie.“

Tonda i ostatní se začnou smát. Dokonce i já se pousměju, ale furt musím myslet, na to, že tu ještě před minutou byla policie a prohledávala nám byt.

„Hele, a kdo jsou ostatní?“ zeptá se Klára potom, co si prohlédla všechny okénka účastníků.

„Někteří už šli spát. Vždyť už jsou čtyři ráno a zítra je všední den.“

Klára zvedne hlavu k digitálním hodinám nad televizí. Opravdu. 4:09.

„My tady ještě čekáme na vás, abychom se už taky pomalu rozloučili. Někteří ale už chtěli jít spát, že musí za chvíli vstávat, a nebyli jsme si jistí, za jak dlouho se vrátíte. A jestli vůbec.“

„Tomu rozumíme,“ odpovím mu potom, co jsem tu situaci trochu vstřebal. „Tak se asi taky rozloučíme.“

„Souhlasím,“ řekne Tonda a ostatní přikývnu. „Tak se mějte krásně a tohle rozhodně zopakujeme.“

„Určitě. Ahoj,“ odpovíme mu s Klárou.

V tu chvíli se počítač rozehraje jako rackové z filmu Hledá se Nemo. Ozývá se akorát: „Ahoj...hoj...aho...hoj...hoj...“

Chci už také zmáčknout sluchátko, které znázorňuje konec hovoru, ale něco mě zastaví. Za prvé Klára, která mi chytne ruku, a ještě zavolá na Terku, která je ještě připojená, jestli by na ni neměla pár minutek. A za druhé? Martina.

„Máro, mám na tebe ještě jednu malou prosbičku. Mohla bych ti poslat jednu povídku? Ráda bych znala tvůj názor. Chtěla jsem to přečíst ještě tady, ale už se pak rozjela party a mně se nechtělo to kazit.“

„Jasně. Pošli mi to na Messenger a já se na to podívám.“

„Děkuju. Jsi zlatý,“ řekne, popřeje nám dobrou noc a odpojí se.

Klárka se konečně může věnovat Terce. „Terko, proč jsi nám neřekla, že máš Instagramse svou poezií. Vždyť my bychom tě podpořili a třeba i sdíleli. Máš tam opravdu skvělou tvorbu. Sleduju tě už dlouho, ale nevěděla jsem, že jsi to ty.“

Terka je trochu zaskočená. Uršula se na ni podívá, pohladí ji po ruce a zeptá se anglicky, co se děje.

„Já se s tím nerada svěřuju. Je to takový můj svět, kam si vypisují svoje pocity a nechtěla jsem, aby to kdokoli věděl. Skoro nikdo neví, že ten profil je můj. Jak jsi to vlastně poznala ty?“

„Podle pár veršů, které jsi použila v nějaké básni, kterou jsi nám kdysi četla. Máš hodně osobitý styl, takže to nebylo příliš těžké.“

„Aha. No... děkuju moc.“

„Neděkuj. Opravdu miluju tvoje příspěvky.“

„Fakt? Které například?“

Klára ji poprosí, aby chvíli počkala, že je musí najít. Vyscreenuje je a pošle do chatu. V tu chvíli, kdy se Klára začala probírat Terčinýminstagramovým profilem, cinkne mi zpráva. Martina mi poslala svůj text. Říkám si, že to nechám na zítra, ale vzhledem k tomu, že se Klára teď bude věnovat Instagramu, rozhodnu se přečíst si dílo ještě teď. Alespoň na to nebudu muset myslet zítra. Otevřu přílohu.

Martina Jelínková

Nohama na zemi

„A podle čeho se rozhoduješ, jestli v tom budeš hrát nebo ne?“

„Tak buď podle režiséra, scénáře... Anebo podle zůstatku v internetovém bankovníctví.“

„Aha. A mohla jsem už tě v něčem vidět?“

„V něčem určitě. Pamatuješ si třeba na takovou tu reklamu, jak si ten mladý pár hází s ovocem v kuchyni a u toho si zpívá písničku o tom, jak levnou půjčku dostali a jak jsou jejich úroky nízké?“

„No, asi jo.“

„Tak v té jsem hrál!“

„Vážně? Nevěděla jsem, že umíš i zpívat!“

„No... Ten song jsem nezpíval já. Nahrál to někdo ve studiu.“

„Aha.“

Chvíli je ticho. Tadeáš si pohrává se skleničkou. Vůbec nechápe, proč si objednal zrovna whisky. Měl si dát normálně pivo. Panáka Jacka Danielse má už skoro v sobě a teď má strach, že si o něm ta holka bude myslet, že je alkáč. Jenže kdyby si dal pivo, tak zase bude vypadat jako hroznej buran. Jako další z toho houfu kluků, co se o Terezu určitě snaží. Jmenuje se vůbec Tereza? Na jména Tadeáš paměť nemá. Což je zvláštní, protože texty se dovede naučit poměrně rychle. Nenápadně zkontroluje na mobilu Terezin profil. Minulé dny si vyměnili asi sto dvacet zpráv.

Jmenuje se Tamara.

Těsně vedle, Tadeáši. Těsně vedle.

„A chystáš teď něco?“

Rád bych, Tamaro, rád bych. Říká si v duchu Tadeáš a hlavou mu proběhne nespočet konkurzů, který v posledních měsících absolvoval a který vždycky končily větou „Tak my se vám ozveme“.

„Chystá se film!“ zahlásí hrdě Tadeáš a vlastně ani moc nelže. Film se určitě chystá. Jestli v něm bude hrát on nebo ne, to už je otázka.

„Povídej!“ pobídne ho Tereza, teda Tamara, a teď si se skleničkou hraje pro změnu ona. Asi je nervózní. Ze svého vína skoro neupila. A to na rande není nikdy dobrý znamení.

„Jmenuje se to Poslední den na Zemi,“ začne Tadeáš. Pak se zarazí, protože přemýšlí, jak pokračovat. Celý scénář ještě nečetl, jen svůj part, který měl odříkat na castingu. Produkčnímu samozřejmě tvrdil,

že tu skoro dvou set stránkovou šílenost přečetl třikrát a že v něm dost rezonovala a že z té katarze na konci skoro nemohl usnout, ale pravdou je, že o obsahu chystaného snímku nemá ani ponětí.

„Bude to o astronautech, kteří letí na tajnou misi do vesmíru,“ řekne.

Najednou o tom začne přemýšlet. O astronautech? Vážně? Kde by český film vzal prachy na to něco takového natočit?

„Teda bude to hlavně o jejich posledním dni. Posledním dni na Zemi, že jo. O bouři jejich emocí, než odletí na misi. O jejich nitru.“ Slovo nitro vyřkne se zvláštním důrazem. Profesorka Osvaldová by na něho byla pyšná.

Navíc, řeči o niterních prožitcích zabírají vždycky. Na holky i na režiséry.

„A ty bys hrál jednoho z těch astronautů?“

Sakra. Tohle je ale docela logická otázka, Tadeáši. Na tohle ses připravit vážně mohl.

„No... Zatím to tak vypadá. Ještě se ale na natáčení musí sehnat peníze.“

„Tak to se těším, až tě uvidím v kině,“ mrkne na něj.

A teď si Tadeáš přeje ještě dvakrát víc, aby mu ta role vyšla. Bylo by to něco, hrát ve filmu. Jednu z hlavních rolí.

Jeho spolužák měl teďka menší mluvenou roli v novém filmu od Zelenky. A holka, se kterou v prváku chvíli chodil, právě hraje sestřičku v nekonečném seriálu. Tadeáš byl jednou nucený se na to dívat. Když byl u rodičů a přijela na návštěvu babička. Více než hodinu a půl museli mít puštěnou televizi, protože babičce nikdy neuteče ani jeden díl.

Přes devadesát minut plytkých dialogů a neustále se cyklícího se děje, který se už roky odehrává v těch stejných kulisách. To všechno prokládaný nervy drásajícími reklamami. A ani jedna z nich nebyla ta s Tadeášem. Což je k vzteku.

Člověk by řekl, že ty seriály jednoho přestanou po chvíli bavit. Jenže, světe div se, najdou se i tací, a že jich není málo, pro které se ty fádní kulisy stanou nedílnou součástí každodenního života. Kteří si bez hysterického jekotu sestřičky Nadi a věčných záletů primáře Krutila nedovedou představit večer.

Tadeáš se jednou se spolužáky v hospodě zapřísáhl, že on nikdy v takový sračce hrát nebude. Ale o dva měsíce později šel stejně na casting. Slíbili mu, že se ozvou.

Když na scénu nastoupila Gita, musel Tadeáš uznat, že jí to vážně sluší. Kamera má tu holku ráda. Marně tápal, proč se vlastně tenkrát rozcházeli, a říkal si, jestli všechno nebylo pár let zpátky tak nějak lepší.

Stál na úplném začátku svého života. I když měl tenkrát opojný

pocit, že už něco dokázal a svět mu leží u nohou. Protože do ateliéru činoherního herectví k profesorce Osvaldové nevezmou jen tak někoho, že jo. Svět na něj čekal s otevřenou náručí a on se mu s radostí vrhal kolem krku.

Marně přemýšlel a nemohl si vzpomenout, kdy, a hlavně proč ho tenhle životní entuziazmus opustil. Tápal v paměti, kdy se odehrál ten poslední den, co si mohl dovolit nestát nohama na zemi.

Měl sny. Měl naděje. Možná až naivní, řekl by někdo, ale uznejte, nemá člověk ve dvaceti právo na trochu toho neuváženého snílkovství? Kdy jindy by měl člověk něčemu věřit, než právě v tuhle dobu? Kdy jindy by měl věřit sobě?

Gita teď žije s jedním podnikatelem. Má po Praze pár restaurací. Gita se moc ráda ukazuje po jeho boku a jemu zase dělá dobře pocit, že sbalil herečku. Jednou, na srazu u piva, si ale Gita stěžovala, že do divadla na ni nikdy nezajde. Pan podnikatel si ze svého drahocenného času neukrojí ani zasraný dvě hodiny, aby se zašel podívat, jak jeho holka exceluje v Blbcovi k večeři. Ten chlap ji nemiluje, a dokonce jí to prý dvakrát v hádce řekl. Jenom ji citově vysává. A ona jeho zas finančně, takže si jsou kvit.

Najednou mu kolem ramene projede ruka a sebere prázdnou skleničku s rozpouštějícím se ledem.

„Ještě jednu?“ zašveholí hlas a jeho majitelka je pryč dřív, než stačí Tadeáš cokoliv říct. Tak mu o pár chvil později přistane pod nosem další Jack. Tamařino víno je stále téměř nedotčené.

„Tak na zdraví,“ mrkne na ni a ona se konečně napije. S ním. Tadeáš si ji prohlíží. Nevypadá tak dobře jako na fotkách. Vlasy má zplihlejší a možná, že i o něco kratší. A její obličej působí bez té rudé rtěnky strašně mdle. Taky má o pár kilo víc, než si představoval.

Má trochu větší zadek. A to není dobrý, protože tohle se bude s věkem akorát zhoršovat. Teď mají být holky v tom nejlepším věku, jsou nejhezčí, jaký kdy v životě budou. Jakmile s ní začne chodit, bude to jen a jen horší. Protože jak slečně dojde, že má chlapa jistého, začne na sebe kašlat. Začne se po večerech cpát a nebude se jí chtít chodit cvičit, na jejím instáči začnou ubývat zrcadlová selfičkáz fitka a nahradí je vynucené společné fotografie s popisky „S láskou na výletě“ nebo „S miláčkem na obědě:“*, a pak to půjde od desíti k pěti. Nebo spíš od pěti k desíti?

Tadeáš začne vyprávět o své roli v divadle. Tamara to divadlo sice nezná, ale slíbí, že se podívá aspoň na webovky.

„Chodíš ráda do divadla?“ zeptá se Tadeáš a dojde mu, že většínu večera se mluví hlavně o něm. Dostane strach, aby nevypadal moc samolibě.

„Občas,“ pokrčí rameny Tamara a nevypadá, že by to bylo téma, ve kterém by chtěla pokračovat.

„Tak co ráda děláš ve volným čase?“ Blbá otázka, Tadeáši. Hodně blbá. Vždyť o tomhle jste si přece psali. In-liny, seriály z Netflixu a knížky Jo Nesboa.

Ale Tamara mu ještě jednou poslušně převypráví, co teda ráda čte. A jelikož se Tadeáš v severských thrillerech moc nevyzná, a na škole četl spíš dramata, nebo se tak aspoň tvářil, projeví se tohle téma jako další slepá ulička.

Tamara konečně dopíjí svoje víno a Tadeáš zoufale těká očima po lokále a hledá číšníka, aby jí dolil. Sám si objedná ještě jednoho Jacka. Po třetí whisky mu už Tamařin zadek nepřipadá tak velký. Pak se Tamara vrátí a on jí nabídne, že se půjdou projít. Tamara pokrčí rameny. Tak Tadeáš objedná ještě panáka na cestu a pomalu se vydají pryč z baru. Projdou asi tři ulice a oběma už začne být zima.

„Tak zajdeme ke mně,“ navrhone Tadeáš a Tamara se nebrání. Tadeáš v hlavě zaječí radostí. Před domem na okamžik zapochybuje, jestli je byt prázdný a jestli náhodou si jeho spolubydlící nerozmyslel svou víkendovou cestu do Alp, ale dveře jsou zamčené, takže mají s Tamarou prostor jen pro sebe.

Tadeáš tu dokonce uklidil, než odešel do baru. Vysál a umyl všechny podlahy, z kuchyňské linky sklidil všechno, co tam nepatřilo, umyl nádobí a utřel všude prach. Nebo spíš oprášil prachovkou místa, která jsou vidět z gauče. Pak taky vydezinfikoval koupelnu.

„Umyj i hajzl a nalešti zrcadlo,“ radil mu spolubydlící, když si balil kufr. A Tadeáš si vzal jeho rady k srdci, akorát měl pocit, že to zrcadlo vypadalo po jeho nájezdu hůř než předtím. Zůstaly na něm stopy od tahů hadrem, a čím víc se je Tadeáš snažil vylestit, tím to bylo horší. A tak mu nezbývalo nic jiného než doufat, že se slečna ráno po vytoužené noční návštěvě bude soustředit především na svůj odraz, a ne na nevzhledné šmouhy.

„Máš to tu pěkný,“ podotkla Tamara a Tadeáš v hloubi duše zadoufal, že to myslela upřímně a neřekla to jen jako floskuli, která z člověka automaticky vypadne, přijde-li k někomu na návštěvu.

„Díků,“ usmál se a nalil jí vychlazený víno.

Tamara najednou vypadala o poznání uvolněněji. Tadeáš pus-

til hudbu. Chvilí přemýšlel nad žánrem, aby si o něm neřekla, že má tuctový vkus, ale zase nechtěl pustit něco natolik alternativního, že by si začala myslet, že je podivín.

Nakonec vybral starého dobrého Sinatru.

Vyzval ji k tanci. U tance se totiž v holkách roztaje i ten poslední kus ledu, navíc chlap, co tančí, to ve většině případů zabere. Na hodiny k docentu Kloudovi přece nedocházel tři roky,týden co týden, pro nic za nic. Konečně své pohybové nadání a rytmus v těle pořádně využije, když do žádného muzikálu ho zatím nevzali.

Tamara se zeptá, jestli tančí rád a on odpoví, že moc.

„A zvládneš i jive nebo rock ‘n’ roll?“

A on pyšně vyhrkne „samozřejmě“ a pustí na YouTube ten první flák, na který se dá skákat jive.

Tamara je překvapená, že mu to fakt jde a pije dál to víno a Tadeáš zase vypráví, jaký všechny sestavy se učil na castingy do muzikálů a jak mu jednou jeden režisér řekl, že má ten pohyb prostě v těle.

Pak ho stejně do té hry nevzal, ale to nevádí, z té pochvaly žil Tadeáš ještě další měsíc. Jasně, že ten sráč brejlatej dal přednost ostríleným ksichtům z televize. I když budou třeba jen tančit company.

Možná, že kdyby se Tadeášovi podařilo dostat ke Gitě do toho seriálu, mohlo by mu to pak pomoci se dostat i do nějakého pořádného divadla. Aspoň na rok. Pak by se odpíchl zase dál. Bude blbý se jí teď ozvat? Jestli by o něčem nevěděla?

Tamara hned nato chtěla zkusit ten rock ‘n’ roll, tak jí Tadeáš předvedl pár zvedaček a byl celý šťastný, že se u toho může dotýkat jejího pasu. Pak tam chtěl hodit ploužák, aby došlo i na nějaký ten intimnější kontakt, ale Tamara nechtěla a chtěla si dát ještě jednou ten jive. A pak si sedla, celá uhnaná. Ale smála se a řekla, že to bylo fajn.

Tadeáš jí dolil poslední decku vína. Naštěstí měl v ledničce ještě erární veltlín. Tamara byla příjemně rozjařená.

Prosila ho, ať mu dá přečíst ten scénář k Poslednímu dni na Zemi, že by ji hrozně zajímalo znát film ještě dřív, než vůbec bude natočený.

Tadeáš trochu znervózněl, protože ten výtisk, co mu poslali před castingem, už nejspíš někde ztratil. Chvilí se přehraboval v knihovně, a nakonec se mu podařilo ho najít. Využil příležitost a celý scénář si přečetl společně s Tamarou. Písmenka se mu sice trochu míhala před očima, ale pak Tamara navrhla, že si zkusí společně nějaký dialogy, a tak četli jednotlivý scény a každý hrál dvě nebo tři postavy.

Tamara do toho četla scénický poznámky, což Tadeáše neuvěři-

telně vytáčelo, ale jelikož doufal, že každá další přečtená replika už musí vést aspoň ke svlečení trička, trpěl potichu.

V půli veltlínu se Tadeášovi podařilo Tamaru skutečně přesunout aspoň na gauč. O deku později jí rozepínal zip u kalhot. O jednu převrhnutou skleničku a několik střepů po zemi dál už si to rozdávali v legračně krkolomné poloze v rohu pohovky. Pak spolu usnuli na půl metru širokém béžovém IKEA gauči z falešné kůže.

Asi o půl čtvrté ráno Tadeáše probrala zima a úmorná bolest krční páteře. Chtěl se přesunout do postele, ale nepodařilo se mu probrat Tamaru. Tak aspoň oběma donesl polštář pod hlavu a deku na zakrytí. V pět už to nevydržel a sám se přesunul do postele.

V deset hodin dopoledne ho probudil zvuk rychlovarné konvice. Měl sucho v krku a byl tak moc rozlámaný, že se mu sotva podařilo vstát.

Tamara si v kuchyni vařila čaj. Zdála se mu mnohem hezčí než včera. Což je zvláštní, protože včera na jeho úsudek mělo vliv alkoholové opojení, které povětšinou všem protějškům přidá aspoň dvacet procent na atraktivitě, a navíc byla Tamara aspoň trochu nalíčená a upravená.

Teď tu stála v kuchyni jen v tričku, který mu nejspíš vzala ze židle, kde se omylem neuklizené povalovalo, vlasy měla neučesaný a improvizovaně sepnutý do culíku a v jejích očích byla znát únava a taky pěkná kocovina. Barvy v obličejí měla ještě míň než předtím a měla suchý rty.

Ale i tak se Tadeášovi nějakým prazvláštním způsobem líbila, i když nesplňovala zdaleka ani jeden z jeho vnitřních požadavků. Bavlněný kalhotky, který vylízaly zpod trička, jí obtahovaly její kypřej zadek. Byl sice o něco větší, ale fakt pěkný. Výrazný a sexy. Bez pomerančový kůže.

Tadeáš se přemohl a udělal k snídani pár toustů a nabídl se, že udělá ještě kafe ve frenchpressu. Toustů se Tamara ani nedotkla, ale kafe s chutí vypila. Pak se na půl hodiny zavřela do koupelny, dlouho se sprchovala, česala a čistila si zuby. Když vyšla, začala se hned oblékat.

„Chceš doprovodit?“ nabídl se Tadeáš.

„Ne, díky, to je dobrý,“ mrkla na něho a soukala se do kabátu.

„Bylo... Bylo to hezký,“ soukal ze sebe. Improvizace mu nikdy moc nešla.

Tamara se usměje. Udělá pár kroků k němu a dá mu letmou pusou na tvář.

„Tak já se ti ozvu,“ řekne a zavře za sebou dveře.

„Už se ti to posílá,“ řekne Klárka a vytrhne mě z myšlenek, které se upínaly k Martinině povídce. „Tak co? Už to máš?“

„Počkej, podívám se...Jo! Už to vidím.“

Terka se chvíli soustředí na to, co jí Klára poslala, ale za chvíli se opět ozve. „Díky moc, Kláro. Myslíš si, že tam můžu zítra zveřejnit tu báseň, kterou jsem četla dnes?“

Klára se zhluboka nadechne a klidným hlasem řekne: „Nemůžeš. Ty musíš.“

Terka se usměje, ještě jednou poděkuje, a i s Uršulou nám zamávají a rozloučí se. Nakonec v hovoru zůstaneme pouze my.

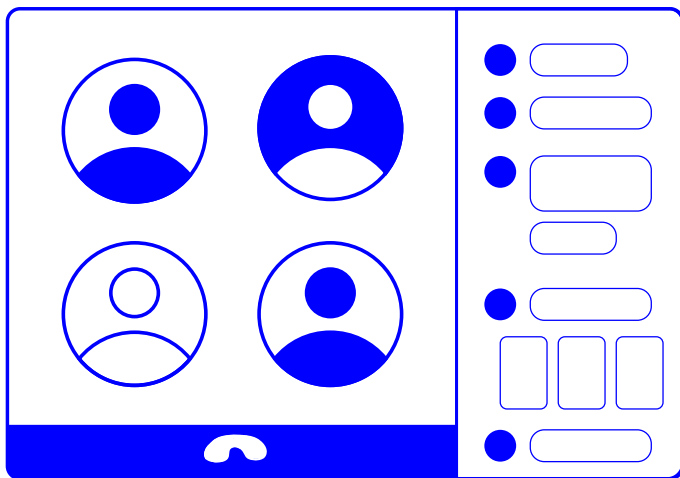
„Ona má Terka autorský Instagram?“ zeptám se Klárky.

Souhlasně kývne hlavou a dál se věnuje něčemu ve svém telefonu.

„A jak se tam jmenuje?“

„Sám jsi slyšel Terku, podle mě chce zůstat v anonymitě. Takže ti to raději říkat nebudu. Můžu ti ale ukázat ty básně, co jsem jí teď posílala.“

Souhlasně přikývnu. Klára se nakloní k počítači, kde otevře tři vyscreenované obrazovky. Každý z nich je dokonale ořízlý, je na nich jen pouhý text básní.

Tereza Bunčková

Jinotaj

Jsem oděná v jinotaji,
ta, co mluví pravdu,
když ostatní ji tají.

Ranní ptáče,
noční sova,
životem skáču,
když někdy vše trvá,
dám se do pláče,
vždyť nejsem poslední
ani prvá.

Srdce ledové,
však občas taje,
jsem to já,
ta holka,
zahalená do jinotaje.

Krize

Krize všude okolo,
i ty jednu v sobě máš,
pod rouškou ji ukrýváš.
Procházíme osobní krizí,
také tou světovou,
lidé, ač jindy plní síly
a v hrudi srdce ryzí,
už prostě dále nemohou.

Bezvýchodnost situace
otevřela nové světy,
nabídla nám činy,
pochovala prázdné věty,
provázala populace,
ze starého světa
vytvořila jiný.

Rozhlížím se všude kolem,
lidu vládne naděje a láska,
ty se staly novým vzorem,
který nevezme nám
ani hloupá maska.

Život mezi oxymórony

Jsme ticho, přitom bychom křičeli,
myslíme si, aniž bychom věděli,
mučíme se, aniž bychom trpěli,
za úsměvy skrýváme,
jak jsme všichni v prdeli.
Neslyším žádná teď,
ale samá co kdyby,
žádné jsme,
ale budeme,
nebo jsme byli,
raději časem plýtváme,
než abychom žili.

„Páni,“ vydechnu.

„Husté co?“

„Úžasné... Tohle jsem opravdu nečekal.“

„Je to fakt mazec.“

„No nic. Jdu dočíst povídku od Martiny a poslat jí k tomu pár slov.“

Zítřka na to nebudu mít už čas.“

„Takže postel?“

„Postel!“

Hovor ukončen.

Název

Svět ve 2D

Autoři

Marek Kos, Klára Suchánková

Spoluautoři

Jana Šuglová, Jan Hobler, Erika Mogilská, Adéla Chrástecská, Jana Vyskočilová, Antonín Kučera, Marina Jelínková, Patrik Gurica, Pavel Jiříček, Adriana Madusioková, Kateřina Škrabalová, Valentýna Čecháková, Jarmila Kollová, Daniel Hoang, Stanistava Šerá, Daniela Michnová, Nikolas Ryzí, Urszula Urbanik, Tereza Bunčková

Grafická úprava, sazba, ilustrace a obálka

Sára Hlásenská

Vydavatel

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně

Rok vydání

2022

Pořadí vydání

První

Vydáno elektronicky

ISBN 978-807678-075-0